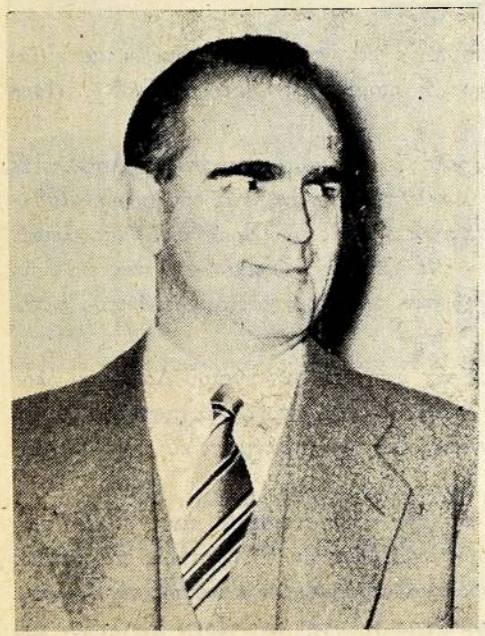
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ
ΜΕΡΙΜΝΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ — ΤΜΗΜΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΟΘ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΣΧΟΛΗ, ΟΔΟΣ ΝΕΪΓΥ 17, ΤΕΡΜΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ΤΗΛ. 881-262
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: Ἐτησία δραχμαὶ 72.— Ἑξάμηνος δραχμαὶ 36.— Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 3

ΕΤΟΣ Δ'. | ΑΘΗΝΑΙ, 15 ΜΑΡΤΙΟΥ 1956 | ΤΕΥΧΟΣ 68ΟΝ

Ο κ. Κ ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ ΚΑΙ Ο ΥΦ/ΡΓΟΣ ΕΣΩΤ. κ. Ν. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ

Τὴν 29ην Φεβρουαρίου ὡρκίσθη ἐνώπιον τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως ἡ νέα ὑπὸ τὸν κ. Κ. Καραμανλὴν Κυβέρνησις. Ὁ κ. πρωθυπουργός, εὐθὺς μετὰ τὴν ὁρκωμοσίαν, προέβη εἰς τὰς ἀκολούθους δηλώσεις: «Ἡ ὑπὸ τὴν προεδρίαν μου σήμερον ὁρ»κισθεῖσα νέα Κυβέρνησις, ἀποτελεῖ τὴν φυσικὴν κατάληξιν τῆς λαϊκῆς ἐτυμη»γορίας τῆς 19ης Φεβρουαρίου. Ὁμοιογενής, ὑπὸ ἑνιαῖον πνεῦμα καὶ κοινὰς ἠθικὰς »καὶ πολιτικὰς ἀρχὰς διαπνεομένη, θὰ χωρήσῃ ἤδη εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς »Κρατικῆς δραστηριότητος ἐπὶ τὸ ἔργον της μὲ ταχὺν ρυθμόν, ἀνταποκρινομένη »οὕτω εἰς τὰς πρὸς τὸν λαὸν δοθείσας προεκλογικὰς ἐπαγγελίας. Τὰ κυριώτερα »καὶ ἀμεσώτερα μέτρα, τὰ ὁποῖα θὰ λάβῃ ἡ Κυβέρνησις, θὰ ἐξαγγελθοῦν ἐντὸς »τῶν προσεχῶν ἡμερῶν. Εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι θὰ τύχουν τῆς ὁμοθύμου ἐπιδοκιμα»σίας τῆς κοινῆς γνώμης, ἡ ὁποία εὐλόγως ἤδη ζητεῖ ἀπὸ ἐκείνους εἰς τοὺς »ὁποίους ἐνεπιστεύθη τὴν διακυβέρνησιν τῆς χώρας, τὴν ἐπίμονον καὶ ἐπιτυχῆ »προβολὴν τῶν ἐθνικῶν μας δικαίων καὶ τὴν ταχεῖαν προώθησιν τῆς οἰκονομικῆς »καὶ διοικητικῆς ἀνασυγκροτήσεως τῆς χώρας».

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

ΤΟΥ ΥΦΥΠΟΥΡΓΟΥ ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ

Κ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ

ΠΡΟΣ ΤΑ ΣΩΜΑΤΑ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ

«Ἀπὸ σήμερον ἀνέλαβον τὸ Ὑφυπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν καὶ εἶμαι ἰδιαιτέρως ἱκανοποιημένος διὰ τὴν τιμὴν ἡ ὁποία μοὶ ἐγένετο ὑπὸ τοῦ κ. Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως.

Ἀπὸ τῆς θέσεως ταύτης ὡς Προϊστάμενος τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας καὶ ὡς μέλος τῆς ἐκ τῆς ψήφου τοῦ Λαοῦ προελθούσης Κυβερνήσεως, αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην νὰ συγχαρῶ πάντας τοὺς ἄνδρας τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας, διὰ τὴν συμβολήν των εἰς τὴν τήρησιν τῆς τάξεως πρὸ καὶ κατὰ τὰς ἐκλογὰς διὰ τῆς κατὰ κοινὴν ὁμολογίαν ἀψόγου στάσεώς των καὶ ἀμερολήπτου ἐκτελέσεως τῶν καθηκόντων των.

Τοῦτο εἶναι ἓν ἐπὶ πλέον δεῖγμα τῆς ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ καὶ ὁλοκλήρου τοῦ πολιτικοῦ κόσμου τῆς Χώρας ἐκδηλωθείσης ἐμπιστοσύνης καὶ ἀναγνωρίσεως, ὅτι τὰ Σώματα Ἀσφαλείας ἀνήκουν πράγματι εἰς τὴν Ὑπηρεσίαν τῆς Πατρίδος.

Εἶμαι ἀπολύτως βέβαιος καὶ ἐκ τῆς διαπιστώσεως ταύτης καὶ τῶν γνωστῶν εἰς πάντας καὶ εἰς ἐμὲ προσωπικῶς ἐθνικῶν Ὑπηρεσιῶν, τὰς ὁποίας καὶ ἐν εἰρήνῃ καὶ ἐν πολέμῳ προσέφεραν καὶ προσφέρουν συνεχῶς τὰ Σώματα Ἀσφαλείας, ὅτι μὲ τὸ αὐτὸ ὑψηλὸν φρόνημα καὶ τὴν ἀνωτέραν ἀντίληψιν τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς ἀποστολῆς των θὰ συνεχίσουν τὸ ἔργον των τοῦτο, ἀφοῦ τόσον ἐντόνως τὸ αἰσθάνονται, τὸ ἐπετέλεσαν καὶ τὸ ἐπιτελοῦν.

Ἔχων οὕτω τὴν συναντίληψιν τῆς ἡγεσίας, τῶν βαθμοφόρων καὶ ὅλων γενικῶς τῶν ὀργάνων τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας, εἶμαι βέβαιος ὅτι ἐν τῇ ἐνασκήσει τοῦ λειτουργήματός μου θὰ ἐπιτύχω εἰς τὸν τομέα τῆς ἀσφαλείας, ὅ,τι καλλίτερον προσδοκᾷ ἡ Κυβέρνησις καὶ ὁ Ἑλληνικὸς Λαός».

Ἐν Ἀθήναις τῇ 29ῃ Φεβρουαρίου 1956

Ὁ Ὑφυπουργὸς

ΝΙΚΟΣ Β. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ

ΟΙ ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΒΡΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΙΧΑΗΛ ΓΛΥΚΑΣ

Ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς ἐκτιμῶν τὴν πατριωτικὴν δρᾶσιν τῶν τέως Ἀστυνομικῶν Διευθυντῶν κ. κ. Δημητρίου Βρανοπούλου καὶ Μιχαὴλ Γλύκα περιέβαλεν αὐτοὺς διὰ τῆς ἐμπιστοσύνης του καὶ ἐξέλεξεν πληρεξουσίους Βουλευτὰς εἰς τὴν Βουλὴν τῶν Ἑλλήνων ὑπὸ τὴν Κυβέρνησιν τῆς Ἐθνικῆς Ριζοσπαστικῆς Ἑνώσεως.

Γνῶσται ἀμφότεροι τῶν ἀναγκῶν τοῦ Λαοῦ, παρὰ τὸ πλευρὸν καὶ διὰ τὴν ἀσφάλειαν τοῦ ὁποίου ἠγωνίσθησαν ὡς Ἀνώτατοι Ἀξιωματικοὶ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, ἐγγυῶνται διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν νέων αὐτῶν καθηκόντων καὶ τῆς ὑψηλῆς ἀποστολῆς των εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Κοινοβούλιον.

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΟΛΕΩΝ ΑΠΟ ΤΗΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΤΗΣ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΟΝ (1921-1956)

Ὑπὸ κ. **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ** Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α'

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΙΕ'. Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ

V. Η ΕΠΙΘΕΣΙΣ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΤΜΗΜΑΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ. — ΜΑΧΕΣ ΣΤΗΝ ΠΕΡΙΟΧΗ ΤΟΥ Γ' ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ — — ΑΠΟΠΕΙΡΕΣ ΕΠΙΘΕΣΕΩΣ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΑΠΟΚΡΟΥΣΙΣ ΑΥΤΩΝ —

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

70. Θέσις τοῦ Γ' Ἀστυνομικοῦ Τμήματος.

71. Ἀντιμετώπισις τῶν διαδηλωτῶν τῆς 3ης Δεκεμβρίου 1944 καὶ ὁμάδος ἐπιθέσεως κατὰ τῆς οἰκίας τοῦ τότε κ. Πρωθυπουργοῦ.

72. Ἀπόπειρα εἰσχωρήσεως τῶν ἐλασιτῶν στὴν περιοχὴ τοῦ Γ' Τμήματος καὶ ἀπόκρουσις αὐτῶν.

73. Ἐκκαθάρισις τῶν ἐλευθέρων σκοπευτῶν τοῦ Ε.Λ.Α.Σ.

74. Ποῖοι ἀστυνομικοὶ ἐτραυματίσθησαν καὶ ποῖοι ἔλαβον μέρος στὶς ἐπιχειρήσεις τοῦ Γ' Τμήματος.

75. Περιγραφὴ τῆς καταστάσεως κατὰ τὶς ἡμέρες τοῦ κινήματος στὴν κεντρικὴ περιοχὴ τῶν Ἀθηνῶν ὑπὸ Ἄγγλου ἀνταποκριτοῦ.

***

70. Θέσις τοῦ Γ' Ἀστυνομικοῦ Τμήματος.

Τὸ οἴκημα τοῦ Γ' Ἀστυνομικοῦ Τμήματος Ἀθηνῶν βρίσκεται στὴν ὁδὸ Βαλαωρίτου 17 καὶ περιλαμβάνει τὴν περιοχὴ τῶν Ἀθηνῶν, ἀπὸ τὰ παληὰ Ἀνάκτορα μέχρι καὶ πέραν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, τὸ Λυκαβηττὸ καὶ ὁλόκληρη τὴ συνοικία τοῦ Κολωνακίου. Δηλαδὴ καὶ τὸ Γ' Τμῆμα, ὅπως καὶ τὸ Α', βρίσκεται στὸ κέντρο τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἀκριβῶς στὴν περιοχὴ ὅπου εἶναι ἐγκατεστημένα ὅλα σχεδὸν τὰ Ὑπουργεῖα. Στὴν περιοχὴ τοῦ Τμήματος αὐτοῦ καὶ ἀκριβῶς παρὰ τὴν πλατεῖα Ρηγίλλης, διέμενε καὶ ὁ τότε Πρωθυπουργὸς κ. Γεώργιος Παπανδρέου.

71. Ἀντιμετώπισις διαδηλωτῶν τῆς 3ης Δεκεμβρίου 1944 καὶ ὁμάδος ἐπιθέσεως κατὰ τῆς οἰκίας τοῦ τότε κ. Πρωθυπουργοῦ.

Ἔτσι, στὶς 3 Δεκεμβρίου 1944 ὁλόκληρος ἡ δύναμις τοῦ Γ' Ἀστυνομικοῦ Τμήματος, μὲ ἐπικεφαλῆς τὸ Διοικητὴ του Ἀστυνόμο (τότε) κ. Μιχαὴλ Γλύκαν, εἶχεν ἀναλάβει τὴ φρούρηση τῆς Λεωφόρου Βασιλίσσης Σοφίας, ἀπὸ τὰ Παληὰ Ἀνάκτορα μέχρι τῆς πλατείας Ρηγίλλης, πρὸς ἀπαγόρευση καθόδου κομμουνιστῶν διαδηλωτῶν γιὰ τὴ συγκρότηση τοῦ συλλαλητηρίου, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀπαγορευθῆ ἀπὸ τὴν κυβέρνηση. Ὅταν λοιπὸν στὶς 10.45' π.μ. 2000 περίπου κομμουνισταὶ διαδηλωταὶ συγκροτημένοι σὲ ὀγκώδη καὶ θορυβώδη διαδήλωση κατέβαιναν τὴν ὁδὸ Β. Σοφίας, πρώτη ἡ δύναμη τοῦ Γ' Ἀστυνομικοῦ Τμήματος τοὺς ἀντιμετώπισε καὶ ἐπεχείρησε νὰ διαλύσῃ τὴ διαδήλωση αὐτὴ στὶς παρόδους. Τότε ὅμως μιὰ εἰδικὴ μαχητικὴ ὁμάδα ἐλασιτῶν, ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ πολιτικοῦ μηχανικοῦ Προβελεγγίου, ἐπετέθη αἰφνιδιαστικὰ μὲ χειροβομβίδες καὶ ὅπλα κατὰ τῆς οἰκίας τοῦ τότε Πρωθυπουργοῦ κ. Γ. Παπανδρέου, ἀφοῦ προηγουμένως ἀπέτυχε προσπάθεια

νὰ εἰσχωρήσουν τὰ μέλη τῆς ὁμάδος αὐτῆς δολίως στὴν κατοικία τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ, μὲ προφανῆ σκοπὸ νὰ ἐπιτεθοῦν κατ' αὐτοῦ καὶ νὰ τὸν δολοφονήσουν.

Κατὰ τὴν ἐπίθεση αὐτὴ ἐτραυματίσθη ἕνας ἀστυφύλαξ τῆς προσωπικῆς ἀσφαλείας τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ, ὑπῆρξαν δὲ καὶ ἄλλα θύματα ἀπὸ τὴν ἔκρηξη τῆς χειροβομβίδος.

Οἱ ἀστυνομικοὶ ὅμως ἀντεπετέθησαν ἀμέσως κατὰ τῆς μαχητικῆς αὐτῆς ὁμάδος τῶν κομμουνιστῶν, τοὺς ἀπώθησαν καὶ συνέλαβον τὸν ἀρχηγόν τους, τὸν ὁποῖο παρέδωσαν στὶς ἁρμόδιες Ἀρχές.

Μετὰ ταῦτα οἱ ἄλλοι διαδηλωταί, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ὡπλισμένοι μὲ παντὸς εἴδους ὅπλα, κατώρθωσαν νὰ φθάσουν μέχρι τῶν γραφείων τῆς Στρατιωτικῆς Διοικήσεως Ἀθηνῶν (Βασιλίσσης Σοφίας—Σέκερη) καὶ ἐπετέθησαν κατὰ τῆς φρουρᾶς τραυματίσαντες ἕνα σκοπὸ χωροφύλακα. Ἡ φρουρὰ τότε τῆς Στρατιωτικῆς Διοικήσεως,

Σ. ΜΑΝΕΤΤΑΣ

Μ. ΓΑΪΚΑΣ

Γ. ΑΚΡΙΒΟΣ

ἐνισχυμένη μὲ τοὺς ἀστυφύλακας τοῦ Γ' Τμήματος ποὺ εἶχαν φθάσει ἐκεῖ, ἀντεπετέθη ἐνόπλως καὶ ἔτσι οἱ διαδηλωταὶ ἐστράφησαν πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ διεσκορπίσθησαν στὶς παρόδους, γιὰ νὰ μπορέσουν ἀπὸ ἐκεῖ νὰ φθάσουν στὴν πλατεῖα τοῦ Συντάγματος, ὅπου ἀπὸ ἄλλα σημεῖα εἶχαν συγκεντρωθῆ πολλοὶ ἔνοπλοι. Τὴν ἴδια ἀκριβῶς στιγμὴ ἄλλη μεγάλη ὁμάδα διαδηλωτῶν, ποὺ ἤρχετο ἀπὸ τὴ Λεωφόρο Ἀμαλίας, ἐπετέθη κατὰ τῶν ἀστυνομικῶν ποὺ εὑρίσκοντο στὴν πλατεῖα τοῦ Μνημείου τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου, μὲ ἀποτέλεσμα τὸ φόνο ἑνὸς ἀστυφύλακος καὶ τὸν τραυματισμὸ πολλῶν ἄλλων ἀστυφυλάκων.

Τότε ἀκριβῶς ἡ φρουρὰ τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως ἐπενέβη ἐνόπλως κατὰ τῶν κομμουνιστῶν καὶ τοὺς ἀπώθησε, μὲ ἀποτέλεσμα τὸν τραυματισμὸ μερικῶν ἐξ αὐτῶν.

Ἐν τῷ μεταξὺ διάφοροι ρήτορες μιλοῦσαν πρὸς τοὺς ἀφηνιασμένους καὶ ἐξαγριωμένους κομμουνιστὰς διαδηλωτάς, ποὺ κατέκλυσαν τὴν πλατεῖα Συντάγματος καὶ κατόπιν διεσκορπίσθησαν μὲ ἀπειλὲς καὶ βρισιὲς κατὰ τῆς Κυβερνήσεως καὶ κατὰ τῶν ἀστυνομικῶν.

72. Ἀπόπειρα εἰσχωρήσεως τῶν ἐλασιτῶν στὴν περιοχὴ τοῦ Γ' Τμήματος καὶ ἀπόκρουσις αὐτῶν.

Ὅταν ἀπὸ τῆς 4ης Δεκεμβρίου 1944 ἄρχισε ἡ κατάληψη τῶν περιφερειακῶν Ἀστυνομικῶν Τμημάτων, ὁ Διοικητὴς τοῦ Γ' Τμήματος, Ἀστυνόμος τότε κ. Μιχ.

Γλύκας, σὲ σύσκεψη μὲ τοὺς ἐθνικόφρονας 'Αξιωματικοὺς τοῦ Τμήματος ἔλαβε τὰ ἐπιβαλλόμενα μέτρα, γιὰ τὴν περιφρούρηση τῆς περιφερειας τοῦ Τμήματός του καὶ γιὰ τὴν ἀσφάλεια τοῦ οἰκήματος. Ἤδη ἀπὸ τηλεφώνου (γιατὶ στὴν περιοχὴ αὐτὴ δὲν εἶχε διακοπῆ ἡ τηλεφωνικὴ ἐπικοινωνία) κατὰ τὴν 4ην καὶ τὴν 5ην Δεκεμβρίου ἐκλήθη ἐπανειλημμένως ὁ Διοικητὴς καὶ τοῦ συνεστήθη ἐπιτακτικῶς καὶ ἀπειλητικῶς ἀπὸ ἄγνωστον, προφανῶς σημαίνοντα κομμουνιστήν, νὰ εἶναι ἕτοιμοι

Θ. ΑΔΡΑΚΤΑΣ

Λ. ΗΛΟΥΜΗΣ

Α. ΚΙΤΣΟΠΑΝΙΔΗΣ

ὅλοι οἱ ἀστυνομικοὶ τοῦ Τμήματος γιὰ τὴν παράδοση τοῦ ὁπλισμοῦ των. 'Η ἀπάντηση ἐδόθη ἁπλῆ καὶ σταθερά, ὅτι: «Οἱ ἀστυνομικοὶ δὲν θὰ παραδώσουν τὰ ὅπλα τους » καὶ ὅποιος ἠμπορεῖ ἂς ὑπάγῃ νὰ τὰ πάρῃ».

Σημειωτέον, ὅτι ἡ ἀπόπειρα αὐτὴ τῆς ἐκφοβίσεως καὶ τῆς καταρρίψεως τοῦ ἠθικοῦ τῶν ἀστυνομικῶν μὲ παρόμοια τηλεφωνήματα, ἔγινε καὶ σὲ ἄλλα Τμήματα τὰ ὁποῖα ἀντεστάθησαν.

'Απὸ τῆς 5ης μέχρι τῆς 9-12-1944, ὁπότε οἱ κομμουνισταὶ εἶχαν κατορθώσει νὰ καταλάβουν τὰ περισσότερα Τμήματα, ἐπεχείρησαν νὰ εἰσχωρήσουν καὶ στὴν περιοχὴ τοῦ Γ' Τμήματος, ἰδίως στὸ Κολωνάκι, γιατὶ ἐκεῖ θὰ εὕρισκαν πλούτη γιὰ νὰ λεηλατήσουν, ὅπως τοὺς εἶχον ὑποσχεθῆ οἱ ἀρχηγοί των.

Ἔτσι κατώρθωσαν διάφορες ὁμάδες ἐλασιτῶν, ἔχοντας ὁρμητήριο τοὺς πρόποδας τοῦ Λυκαβηττοῦ, νὰ προωθηθοῦν στὴν ὁδὸ Σίνα, 'Ομήρου, Λυκαβηττοῦ, Δημοκρίτου καὶ Βουκουρεστίου καὶ νὰ πλησιάσουν πρὸς τὸ οἴκημα τοῦ Γ' Τμήματος. Οἱ ἀστυνομικοὶ ὅμως ἐξώρμησαν σὲ ὁμάδες καὶ ἀντεπετέθησαν ἐνόπλως ἐναντίον των, κατορθώσαντες οὕτω νὰ τοὺς ἀπομακρύνουν πέραν τῆς περιοχῆς τοῦ Τμήματος, τὴν ὁποία ἐφρούρουν μὲ πυκνὲς περιπολίες καὶ τὴν εἶχαν ἔτσι ὑπὸ τὸν ἔλεγχόν τους. 'Αναφέρομεν καὶ τὸ ἑξῆς συγκεκριμένον περιστατικόν:

Τὶς ἀπογευματινὲς ὧρες τῆς 4-12-1944 ὁμὰς ἐλασιτῶν μετέβη στὴν παρὰ τὸ τέρμα τῆς ὁδοῦ 'Ομήρου οἰκίαν 'Αξ/κοῦ τινὸς τοῦ στρατεύματος καὶ τὸν ἐκάλεσε νὰ παραδοθῆ. Ὁ 'Αξ/κὸς ἐζήτησεν ἀπὸ τηλεφώνου ἐνίσχυση ἀπὸ τὸ Γ' 'Αστυνομικὸ Τμῆμα. Ὁ Διοικητὴς τοῦ Τμήματος 'Αστυνόμος κ. Γλύκας Μιχ. διέταξεν ἀμέσως τὸν τότε ἀρχ/κα Γ1 καὶ ἤδη Ὑπαστυνόμον Α' κ. Γεωργακόπουλον Γεώργιον νὰ μεταβῆ μετὰ δυνάμεως στὴν ἐν λόγῳ οἰκίαν. Πράγματι ὁ 'Αρχιφύλαξ Γεωργακόπουλος Γ. μετὰ δυνάμεως 10 ἀστυφυλάκων μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦσαν καὶ οἱ ἀστ/κες Γαλάνης Θεόδ. καὶ Πράσσος 'Αναστ., ὡπλισμένοι μὲ ἀραβίδες καὶ αὐτόματα Στέν, ἐνῷ πήγαιναν στὴν οἰκία τοῦ 'Αξ/κοῦ, παρὰ τὴν ὁδὸ Σκουφᾶ καὶ πρὸ τῆς 'Ελβετικῆς Πρε-

σβείας ἐδέχθησαν καταιγιστικὸ πῦρ τῶν ἐλασιτῶν, οἵτινες εἶχαν καταλάβει τὶς παρυφὲς τῶν ὁδῶν Σίνα—Ὁμήρου—Λυκαβητοῦ—Δημοκρίτου. Ἀμέσως ἡ ἀστυνομικὴ δύναμις ἀκροβολίσθη καὶ ἀπήντησε στὰ πυρὰ τῶν ἐλασιτῶν, τοὺς ὁποίους ἐξεδίωξε πρὸς τὸ τέρμα Ἱπποκράτους βοηθουμένη καὶ ἀπὸ ἄλλη ὁμάδα ὑπὸ τὸν τότε Ὑπαστυνόμον Β' κ. Κωτσόπουλον Διονύσιον, ἡ ὁποία κατέφθασε στὸ μεταξὺ κατόπιν κλήσεως διὰ τῆς ἀστυνομικῆς συρίκτρας.

Κατὰ τὴν συμπλοκὴ ἐκείνην ἡ ὁποία διήρκησε ἀρκετὴ ὥρα, ἐτραυματίσθη σοβαρῶς στὸν αὐχένα ὁ ἀρχ/λαξ Γεωργακόπουλος Γ. Ἐπίσης ἐδέχθη βλῆμα στὸ μέτωπο ὁ ἀστυφύλαξ Πρᾶσσος Ἀναστάσιος, πλὴν ὅμως ἐξωστρακίσθη στὸ κράνος του καὶ ἔτσι ἐσώθη ὡς ἐκ θαύματος.

Κύριος ὅμως καὶ ἀντικειμενικὸς σκοπὸς τῶν ἐλασιτῶν δὲν ἦταν ἡ ἀπαγωγὴ τοῦ ἐν λόγῳ Ἀξιωματικοῦ ἀλλὰ ὅπως ἐτονίσθη ἀνωτέρω, νὰ διαπιστωθῇ ἐὰν τὸ Τμῆμα ἠδύνατο ν' ἀντιμετωπίσῃ ἐπίθεση γιὰ τὴν κατάληψή του. Τὰ πράγματα ἐν προκειμένῳ ἀπέδειξαν ὅτι τὸ Γ' Τμῆμα ἦτο εἰς θέσιν ὄχι μόνον νὰ ἀντιμετωπίζῃ ἐπιθέσεις ἐλασιτῶν, ἀλλὰ καὶ νὰ τοὺς ἀντεπιτίθεται ἐπιτυχῶς καὶ σταθερῶς.

73. Ἐκκαθάρισις ἐλευθέρων σκοπευτῶν τοῦ Ε.Λ.Α.Σ.

Ἀλλὰ ἕνας μεγάλος κίνδυνος στὴν περιοχὴ αὐτὴ γιὰ τοὺς ἀστυνομικοὺς ἦσαν καὶ οἱ ἐλεύθεροι σκοπευταὶ τοῦ Ε.Λ.Α.Σ. οἱ ὁποῖοι εἶχον ἐγκατασταθῆ σὲ διάφορες σοφίτες πολυκατοικιῶν καὶ ἀπὸ ἐκεῖ χωρὶς νὰ γίνωνται εὔκολα ἀντιληπτοί, πυροβολοῦσαν ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς τοὺς ἀστυνομικούς, ποὺ κυκλοφοροῦσαν, ἢ τοὺς στρατιωτικούς, καὶ ἐξεσφενδόνιζαν καὶ ὅλμους ἀκόμη κατὰ τῶν Ἀστυνομικῶν Καταστημάτων. Τέτοιοι ὅλμοι ἐξερράγησαν πάνω στὸ οἴκημα τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως καὶ στὸ πεζοδρόμιο τῆς Λεωφόρου Β. Σοφίας, πρὸ τῶν ἀνθοπωλείων, μὲ ἀποτέλεσμα θύματα ἀθῴους διαβάτες.

Κατηρτίσθησαν λοιπὸν εἰδικὲς περιπολίες ἀπὸ θαρραλέους ἀστυνομικούς, ποὺ

Κ. ΜΙΧΑΛΙΤΣΗΣ

Α. ΣΤΑΜΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

Δ. ΚΩΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

κατώρθωσαν νὰ ἐπισημάνουν τὶς θέσεις τῶν ἐλευθέρων αὐτῶν σκοπευτῶν καὶ νὰ τοὺς ἐκτοπίσουν. Στὶς 10 δὲ τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου εἶχε κατορθώσει τὸ Τμῆμα νὰ ἔχῃ τελείως ἐκκαθαρίση τὴν περιφέρεια, μεταξὺ τῶν ὁδῶν Πανεπιστημίου—Βασιλίσσης Σοφίας—Λουκιανοῦ—Λυκαβητοῦ—Ἀναγνωστοπούλου — Σίνα Σκουφᾶ καὶ Ἱπποκράτους, ἔτσι ποὺ νὰ γίνεται ἐλεύθερα καὶ μὲ ἀσφάλεια ἡ κυκλοφορία τῶν πολιτῶν.

74. Πόσοι ἀστυνομικοὶ ἐτραυματίσθησαν καὶ ποῖοι ἔλαβον μέρος στὶς ἐπιχειρήσεις τῆς περιοχῆς τοῦ Τμήματος.

Κατὰ τὶς ἐπιχειρήσεις αὐτὲς τοῦ Γ' Τμήματος ἐτραυματίσθησαν οἱ Ὑπαστυνόμοι Β' κ. Κων/νος Νικολαΐδης, Ἀρχιφύλαξ Γ1 Γεωργακόπουλος Γεώργ., ἀστυφύλακες Γ83 Πρᾶσσος Ἀναστάσιος καὶ Γ'48 Πλασσαρᾶς Ἰωάν., ὁ ὁποῖος μάλιστα ἔπεσε εἰς χεῖρας τῶν κομμουνιστῶν καὶ ἐξηφανίσθη ἔκτοτε.

Οἱ ἐθνικόφρονες καὶ πιστοὶ στὸ καθῆκον τους ὑπάλληλοι, οἱ ὁποῖοι ὑπηρετοῦσαν τότε στὸ Γ' Ἀστυνομικὸ Τμῆμα καὶ ἐπολέμησαν κατὰ τῶν ἐγκληματιῶν κομμουνιστῶν, εἶναι οἱ ἑξῆς :

1) Ἀστυνόμος Α' τότε κ. Γλύκας Μιχ. Διοικητὴς τοῦ Τμήματος, Ἀστυνόμοι κ.κ. Μανέττας Στέφ., Ἀκρίβος Γεώργ., Ὑγειονομικὸς Ἀξιωματικὸς κ. Παρδάλης Κωνστ., Ὑπαστυνόμοι τότε κ.κ. Πλούμης Λάμπρος, Κωτσόπουλος Διονύσ., Σταματόπουλος Ἀλκιβ., Ἀδρακτᾶς Θεοφ., Κιτσοπανίδης Ἀθανάσ., Ἀλεξίου Κωνστ. Ὑπαστυνόμος Μιχαλίτσης Κωνστ., Ἀρχιφύλακες Σιαδῆμας Φωκίων, Φουντοκόπουλος Νικόλ., Ἀνδρώνης Γεώργ., Βαφειάδης Κωνστ., Σιτρᾶς Κωνστ., Ντάφυλλος Γεώργ., Ἔρωτας Κυρ., ἀστυφύλακες Μαρκογιαννάκης Σταῦρος, Λιόντος Ἄγγελος, Λεκάκος Γεώργ., Ἀγγελονίδης Μιχ., Νικολαΐδης Νικόλ., Τσαπατσάρης Ἠλ. Πάσχος Χρ., Γαλάνης Θεόδ., Τριανταφύλλης Παναγ., Σπαθῆς Γεώργ., Μπέρτσος Ἰωάν., Τζούβαλης Βασίλειος, Πολάκης Κωνστ., Γουλάρας Δημήτρ., Καμπέρης Εὐάγγελος, Ζητονιάτης Θεόδ., Ἀλιμπράντης Ἰωάν., Κουριδᾶκος Πέτρος, Μπιτσικόλης Στέφ., Τριανταφύλλης Διονύσ., Γεωργίου Γεώργ., Μάλλης Χρ., Οἰκονόμου Δημήτρ., Παπακωνσταντίνου Θεμιστ., Παπαδημητρίου Ἀνδρέας, Ἀναστασόπουλος Κωνστ., Κουβούρης Σαράντης, Δημόπουλος Νικ., Ματσούκης Λεων., Ξενογιάννης Γεώργ., Δρόσος Παναγ., Σπανᾶκος Γεώργ., Κλουκινιώτης Γεώργ., Τσάκωνας Χρ., Σταθᾶτος Σπ., Ζάρας Κωνστ. καὶ Ματθαῖος Ἀνδρέας.

Εἰδικῶς διὰ τὸν Διοικητὴν τοῦ Τμήματος κ. Μ. Γλύκαν, ἡ ὑποβληθεῖσα ἔκθεση τοῦ προϊσταμένου του Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ τῆς Γ' Ὑποδιευθύνσεως γράφει τὰ ἑξῆς :

«Θὰ ἀπετέλει μεγίστην παράλειψιν ἂν δὲν ἐτονίζετο ἰδιαιτέρως ἡ δρᾶσις τοῦ » Διοικητοῦ τοῦ Τμήματος, ὅστις τὰ πάντα ἐπέβλεπε καὶ ἐρρύθμιζε προσωπικῶς » ἀψηφῶν πάντα κίνδυνον καὶ ὑπερκάμπτων πᾶν ἐμπόδιον. Οὕτω παρεῖχεν ἑαυτὸν » ὡς ὑπόδειγμα εἰς τοὺς ὑποδεεστέρους του, οὓς κατέστησε διὰ τῆς λίαν ἐπιτυχοῦς » διοικήσεώς του ἱκανοὺς πρὸς ἐπιτέλεσιν τοῦ ὑψίστου πρὸς τὴν Πατρίδα καθή» κοντος».

75. Περιγραφὴ τῆς καταστάσεως κατὰ τὶς ἡμέρες τοῦ κινήματος στὴν κεντρικὴ περιοχὴ τῶν Ἀθηνῶν ὑπὸ Ἄγγλου ἀνταποκριτοῦ.

Κλείνοντας τὸ ἱστόρημα γιὰ τὰ συμβάντα στὴν περιοχὴ τοῦ Γ'' Αστυνομικοῦ Τμήματος κατὰ τὸ Δεκέμβρη τοῦ 1944, παραθέτω ἀνταπόκριση Ἄγγλου δημοσιογράφου, ποὺ παρηκολούθησε τὴν κατάσταση κατὰ τὶς τραγικὲς ἐκεῖνες ἡμέρες.

Ἡ ἀνταπόκριση ἔχει ὡς ἑξῆς :

«Ἀπὸ τῆς στέγης τῆς «Μ. Βρεττανίας» μποροῦσε κανεὶς νὰ παρακολουθήσῃ » τὶς ἐπιχειρήσεις σ' ὁλόκληρη τὴν περιοχὴ τῶν Ἀθηνῶν. Οἱ συμπλοκὲς εἶχαν πιὰ » γενικευθῆ γύρω ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο καὶ ἔφτασαν ἕως τὰ κτίρια μερικῶν ἑκατον» τάδων μέτρων. Σφαῖρες καὶ ὅλμοι περνοῦσαν πάνω ἀπὸ τὴν ταράτσα καὶ ἔπε» φταν ἕνα γύρω. Ὁ κόσμος ὡστόσο κυκλοφοροῦσε μὲ μιὰ ἐμφανῆ περιφρόνηση πρὸς » τὸν κίνδυνο. Κατὰ τὶς κρίσιμες ἐκεῖνες ὧρες, τὰ ὀλιγάριθμα μηχανοκίνητα Ἀγ» γλικὰ τμήματα δέχονται ἀλλεπάλληλες ἐκκλήσεις ἀπὸ τὰ κινδυνεύοντα Ἀστυνο» μικὰ Τμήματα. Δὲν ἤξεραν ποῦ νὰ πρωτοτρέξουν, γιὰ νὰ συλλέξουν τοὺς ἀστυφύ» λακες, ποὺ εἶχαν συλληφθῆ ἀπὸ τὸν Ε.Λ.Α.Σ. Δὲν ὑπῆρχε ἀκόμη ἐπίσημος ρῆξις

» καὶ κατάφεραν ἔτσι ν' ἀπελευθερώσουν ἀρκετοὺς τόσο στὴν Ἀθήνα, ὅσο καὶ στὸν
» Πειραιᾶ καὶ τὰ προάστια, ἀναλαμβάνοντάς τους ὑπὸ τὴν προστασίαν τους. Ἀκόμα
» καὶ ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Πρωθυπουργοῦ ἤρχοντο ἐκκλήσεις. Ἐκεῖ, ἔνοπλοι πολῖται,
» ἀφοῦ ἔρριξαν χειροβομβίδες μπροστὰ στὴν πόρτα, ἄνοιξαν μάχη μὲ τοὺς ἀστυ-
» νομικούς. Δὲν ἄργησαν νὰ πάρουν μέρος καὶ Ἄγγλοι. Ἡ οἰκογένεια τοῦ τότε Πρω-
» θυπουργοῦ μετεφέρθη στὴ «Βρεττάνια» ποὺ ἔμενε τώρα θεοσκότεινη. Τὸ προσω-
» πικό της ἐξ ἄλλου εἶχε ἐξαφανισθῆ. Ὅσο κρίσιμη καὶ ἂν ἦταν ἡ κατάσταση στὴν
» Ἀθήνα, ὁ Πειραιεὺς διέτρεχε ἀμεσώτερο κίνδυνο. Οἱ ἄνδρες κρατοῦσαν ὅπλα, οἱ
» γυναῖκες χασάπικα μαχαίρια καὶ τὰ παιδιὰ ἀκόμη καὶ σουγιάδες. Ἐλασῖτες μὲ
» γερμανικὰ κράνη ἄνοιγαν ἐσπευσμένως χαρακώματα στὴν παραλία καὶ μιὰ ὡ-
» πλισμένη ἐπιτροπὴ τοῦ ὄχλου ζητοῦσε ἀπὸ τοὺς Ἄγγλους τὴν ἄμεσο ἐγκατάσταση
» κυβερνήσεως, προερχομένης ἀποκλειστικὰ ἀπὸ τὶς δυνάμεις ἀντιστάσεως, δηλαδὴ τὸ

Κ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

Γ. ΓΕΩΡΓΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Κ. ΑΛΕΞΙΟΥ

» Ε.Α.Μ. Τὸ ὕφος τῶν ἐλασιτῶν εἶχε γίνει κι' ὅλας ἐλάχιστα φιλικό. Μόλις συνεκρα-
» τοῦντο καὶ δὲν μᾶς πυροβολοῦσαν. Ἀλλὰ οἱ πυροβολισμοὶ εἶχαν σχεδὸν γενικευθῆ
» σ'ὅλη τὴν ἔκταση, ἀπὸ τὴν Κηφισιὰ ἕως τὴ θάλασσα. Ἀπὸ τὸ ἀπόγευμα τῆς Δευ-
» τέρας (4 Δεκεμβρίου) ἡ «Μ. Βρεττανία» εἶχε τὴν ὄψι τοῦ πιὸ περίεργου ὀχυροῦ,
» ποὺ ἐγνώρισε ὁ πόλεμος. Στὸ πεζοδρόμιο βαρειὰ τάνκς «Σέρμαν» ἐξασφάλιζαν
» τὴν ἄμυνα, ἐνῷ δίπλα τους ἐστάθμευαν πολυτελέστατες ὀκτακύλινδρες «χὸρς»
» καὶ «μερσεντὲς» τῶν μελῶν τῆς Κυβερνήσεως. Στὸ ἐσωτερικὸ συνωστισμένοι οἱ
» ἀλεξιπτωτισταὶ μὲ ἀχνίζοντα ὅπλα διεσταυροῦντο μὲ ἀρωματισμένο θηλυκόκοσμο,
» τὶς γυναῖκες τῶν ἐπισήμων, ποὺ ἔσπευδαν νὰ βροῦν καταφύγιο φέρνοντας καὶ τὰ
» τιμαλφῆ των.

«Τὴν Τρίτη, ὁ βρεταννικὸς στρατὸς ἔλαβε τὴν ἐπίσημο ἀπόφασι νὰ θεωρήσῃ
» στασιαστὰς ὅλους, ὅσοι ἀπὸ τὸν Ε.Λ.Α.Σ. δὲν παρέδιδον τὰ ὅπλα. Ἔτσι ἐδικαιο-
» λογεῖτο καὶ ἡ χρῆσις τῶν ὅπλων ἐναντίον τους, γιατὶ θὰ ἦταν ἀντιπαθὲς νὰ γίνῃ
» ἔνοπλος ἐπίθεσις κατὰ τῶν συμμαχικῶν στρατευμάτων. Ὁ ἀγὼν εἶχε γενικευθῆ
» γύρω ἀπὸ τὸ ξενοχεῖο. Σφαῖρες ἔπεφταν βροχή, ἐμπρὸς στὰ σκαλοπάτια τῆς «Βρε-
» τανίας» καὶ τοῦ «Κὶγκ Τζὼρζ» κι' ὅμως ἀπὸ τὰ παράθυρα βλέπαμε ἀνθρώπους
» μὲ τὶς πιτζάμες των νὰ ἔρχωνται τοῖχο-τοῖχο, γιὰ νὰ προστατευθοῦν στὸ ὀχυρό
» μας. Ἀπ' ἔξω, τὰ πρῶτα πτώματα εἶχαν κιόλας ξαπλωθῆ, καθὼς καὶ στὴν Ὁμό-
» νοια, ὅπου εἶχεν ἀρχίσει μάχη ἐλασιτῶν καὶ ἀστυφυλάκων. Ὅλη τὴ νύχτα τὰ πο-

» λυβόλα ἐκροτοῦσαν μέσα καὶ γύρω στὸ ξενοδοχεῖο, ἐνῷ ἀεροπλάνα ἔρριχναν ἀδια-
» κόπως φωτοβολίδες.

«Στὸ μεταξὺ ἡ θέσις ποὺ ἔπαιρνε μιὰ μερὶς τοῦ τύπου, διέστρεφε τὴν πραγμα-
» τικὴ εἰκόνα τῆς καταστάσεως στὴν Ἀθήνα. Ἦταν φανερὸ ὅτι τὸ Ε.Α.Μ—Ε.Λ.Α.Σ.
» ἐπιζητοῦσε νὰ καταλάβῃ τὴν Ἀρχὴ μὲ τρομοκρατικὰ μέσα καὶ μὲ τὰ ὅπλα, ὑπο-
» στηρίζοντας ὅτι ὁ κυρίαρχος ρόλος του στὴν ἐξοστράκισι τῶν Γερμανῶν τοὺς
» ἔδινε τὸ δικαίωμα νὰ κυβερνήσουν τὸν τόπο. Ἐὰν ὅμως τὸ Ε.Α.Μ. ἦταν βέβαιο,
» ὅπως ὑπεστήριζε, ὅτι ἡ πλειονότης τῶν Ἑλλήνων τὸ ὑπεστήριζε, δὲν εἶχε κανένα
» λόγο νὰ μὴ ἀποδεχθῇ τὴ Βρεττανικὴ ἐγγύησι, γιὰ ἐλεύθερες ἐκλογὲς καὶ δημοψή-
» φισμα. Αὐτὸ δὲν εἶχε τονισθῆ, οὔτε ἀπὸ τὸν τύπο, οὔτε ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο τοῦ Λον-
» δίνου, ὅπως ἐπίσης δὲν εἶχε τονισθῆ τὸ γεγονός, ὅτι παράλληλα μὲ τοὺς δῆθεν ἄθλους
» τοῦ Ε.Α.Μ.στὸν ἀγῶνα γιὰ τὴν παρενόχλησι τῶν Γερμανῶν,ὑπῆρχε καὶ μιὰ σειρὰ
» λῃστειῶν καὶ δολοφονιῶν, ποὺ εἶχαν διαπράξει.

«Ἡ θέσι τῶν πολιορκημένων μέσα στὸ ξενοδοχεῖο δὲν ἦταν διόλου ἀσφαλὴς
» τὶς πρῶτες μέρες. Ἀπὸ ὅλα τὰ σημεῖα σφαῖρες καὶ ὅλμοι κατευθύνονταν πρὸς τὰ
» ἐκεῖ, οἱ Ἄγγλοι δὲ καὶ οἱ κυβερνητικοὶ Ἕλληνες ἐκινδύνευαν καὶ ἀπὸ αὐτὰ τὰ
» πυρὰ τῶν «Σπίτ-φάϊρς» ποὺ ρίχνονταν ἀδιάκοπα καὶ ἀπὸ χαμηλὸ ὕψος. Τάνκς
» ἀνεβοκατέβαιναν καὶ ἀπὸ τὶς ταράτσες τὰ πυρὰ ἐγίνοντο πυκνότερα.

«Στὶς 11 τὴ νύχτα τῆς Τετάρτης ἔφτασε στὴ «Βρεττάνια» ἡ φήμη, ὅτι τρία
» κύματα ἐλασιτῶν βαδίζουν πρὸς τὸ κέντρο, ἔχοντας μπροστὰ κοπάδια ἀπὸ γυναι-
» κόπαιδα, μὲ σκοπὸ νὰ καταλάβουν τὸ ξενοδοχεῖο καὶ τὸ Ἀγγλικὸ Στρατηγεῖο.
» Ἀλλὰ τὰ Ἐθνικὰ Τμήματα τῆς Ἀστυνομίας καὶ τοῦ Στρατοῦ τοὺς ἀντιμετώπισαν
» σταθερά».

(Στὸ ἑπόμενο οἱ μάχες εἰς ἄλλα Τμήματα τῶν Ἀθηνῶν)

ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Σχετικῶς μὲ τὴν ἱστόρησιν τῆς μάχης τοῦ Η' Ἀστυνομικοῦ Τμήματος ἐπλη-
ροφορήθημεν, ὅτι ἐκτὸς τῶν ἀναφερομένων ἀστυνομικῶν, ἐπολέμησαν γενναίως κατὰ
τῶν κομμουνιστῶν καὶ ἐξαντλήσαντες τὰ πυρομαχικὰ ἔπεσαν εἰς χεῖρας των καὶ
ἀπήχθησαν εἰς ὁμηρίαν οἱ ἀστυφύλακες: Δρογκάρης Ἀθαν., Παπαδᾶτος Ἀθανάσ.,
Ψίνας Κωνστ., Παπαϊωάννου Ἀναστ. καὶ Κουνδουρόπουλος Στυλ. Εὐχαρίστως
δημοσιεύομε τὰ ὀνόματα τῶν ἀνωτέρω ἀστυνομικῶν, οἱ ὁποῖοι δυστυχῶς δὲν ἀνε-
φέροντο εἰς τὰς ἐπισήμους ἐκθέσεις τῆς Ὑπηρεσίας των, αἵτινες ὑπεβλήθησαν τότε.
Δι' αὐτούς, οἵτινες ἐν μέσῳ τόσον δυσχερειῶν ἠγωνίσθησαν ἀνδρείως καὶ ὑπέφεραν
ἀφορήτως κατὰ τὴν αἰχμαλωσίαν καὶ ὁμηρίαν των, ἀνήκει πᾶς ἔπαινος καὶ δέον νὰ
ἀποτελοῦν παράδειγμα διὰ τοὺς μεταγενεστέρους των, ἀλλὰ καὶ ἡ Ὑπηρεσία δέον νὰ
ἀμείψῃ ἠθικῶς, ἐπιβραβεύουσα τὴν προσήλωσιν μέχρις αὐτοθυσίας εἰς τὸ καθῆκον
των εἰς στιγμὰς ἐξόχως κρισίμους διὰ τὴν πατρίδα.

Ο ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΤΗΛΕΠΑΘΕΙΑ

Τρεῖς περίεργες περιπτώσεις τηλεπαθείας συμβολικῆς μορφῆς.—Τί εἶναι τὸ ὅραμα-σύμβολον.—Ὁ ρόλος τοῦ ἐγκεφάλου στὴν τηλεπάθεια.

Τοῦ κ. **ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΑΝΑΓΡΑ**
Προέδρου τῆς Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν

Ὁ χημικὸς Σπ. Κοκόλης συνωμίλησε μιὰν ἡμέραν μὲ τὸν ἀείμνηστον Φωκίωνα Νέγρην περὶ τῶν Ψυχικῶν φαινομένων, διὰ τὰ ὁποῖα οὗτος ἐδείκνυετο διστακτικὸς καίτοι παρεδέχετο τὴν πιθανότητά των.

Ὁ Κοκόλης τοῦ ἀνέφερε τότε σχετικῶς ἕνα πρόσφατον περιστατικόν, κατόπιν τοῦ ὁποίου ὁ Νέγρης τοῦ εἶπε χαμογελῶν:

«Λοιπόν, ὅποιος πεθάνει ἀπὸ τοὺς δυό μας πρῶτος ἂς θυμηθῇ νὰ παρουσιαστῇ μετὰ θάνατον εἰς τὸν ἄλλο γιὰ νὰ τὸν πείσῃ...»

Δεκαπέντε ἡμέρας πρὸ τοῦ θανάτου του ὁ Νέγρης εἶχε δώσει εἰς τὸν Κοκόλην ἕνα μετάλλευμα διὰ νὰ τὸ ἐξετάσῃ μικροσκοπικῶς. Μιὰν νύκτα ἐν τῷ μεταξὺ ὁ τελευταῖος εἶδε εἰς τὸν ὕπνον του ζωηρότατα τὴν ὑπηρέτριαν νὰ τοῦ ἀναγγείλῃ ὅτι ἦλθε ὁ Νέγρης νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ.

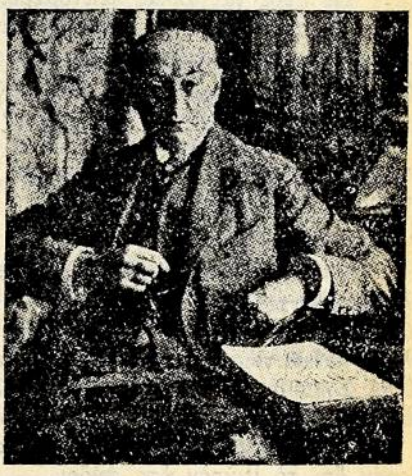
Ὁ Κοκόλης ἔσπευσε τότε, πάντοτε ὀνειρευόμενος, νὰ τὸν ὑποδεχθῇ καὶ τὸν ἔφερε μέσα παρακαλῶντάς τον νὰ καθήσῃ, ἔνοιωσε ὅμως τὸ χέρι του ψυχρὸ σὰν πάγο.

Ὁ Νέγρης ἐν τούτοις ἠρνεῖτο νὰ καθήσῃ καὶ τοῦ παρέδωσε τὸ γνωστὸν μετάλλευμα, λέγοντας μὲ τὴν χαρακτηριστικὴν φρασεολογίαν του:

«Βιάζομαι νὰ ἀναχωρήσω...Ἦλθα νὰ σᾶς ἀποχαιρετήσω καὶ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω. Κρατήσατε αὐτὸ τὸ πέτρωμα καὶ φυλάξατέ το! Χαίρετε!... Πρέπει νὰ φεύγω, γιατὶ μὲ περιμένουν...πρόκειται νὰ ταξιδεύσω...»

Ὁ Κοκόλης τὸν ἠρώτησε τότε ἂν τὸ ταξίδι του θὰ διαρκέσῃ πολὺ καὶ ἐκεῖνος ἀπήντησεν ὅτι ἐξαρτᾶται... ὅτι δὲν γνωρίζει...Ἐπάντως ὅμως ὅτι θὰ τὸν εἰδοποιήσῃ. Καὶ ἀνεχώρησε.

Ὁ Κοκόλης τὸν συνώδευσε μέχρι τῆς θύρας, ὅπου κατὰ τὸν ἀποχαιρετισμὸν ἔνοιωσε πάλιν τὴν ἀνεξήγητην ἐκείνην παγερότητα τοῦ χεριοῦ του.

Ὁ ἱδρυτὴς καὶ διευθυντὴς τοῦ Μεταψυχικοῦ Ἱνστιτούτου Παρισίων ἰατρὸς Geley, ὅστις μεταβὰς εἰς Βαρσοβίαν πρὸς σπουδὴν ἑνὸς ἐκτοπλαστικοῦ μέντιουμ καὶ ἐπιστρέφων δι' ἀεροπλάνου εὗρε τραγικὸν θάνατον ἐκ πτώσεως καὶ ἀναφλέξεώς του.

Ἀντὶ αὐτοκινήτου ὅμως εἶδε νὰ σταθμεύῃ ἐκεῖ ὄχημα πρώτων βοηθειῶν κατάμαυρον, τὸ ὁποῖον μόλις ὁ Νέγρης ἐμβῆκε μέσα ἐχάθη ἀστραπιαίως ὅπως εἰς τὸν κινηματογράφον.

Ὅταν ἐξύπνησε ὁ Κοκόλης, ἐπειδὴ εἶχε ἀνησυχήσει ἀπὸ τὸ ὄνειρον, εἶπε νὰ τοῦ ἑτοιμάσουν γρήγορα τὸ πρόγευμα, γιατὶ ἤθελε νὰ πάῃ νὰ ἰδῇ μήπως ὁ Νέγρης ἦτο ἀσθενής. Μετ' ὀλίγον ὅμως ἀνοίξας τὴν ἐφημερίδα ἐδιάβασε τὸν θάνατον τοῦ φίλου του, ὁ ὁποῖος εἶχε συμβῆ τὴν προηγουμένην ἡμέραν, ὥραν 6ην ἀπογευματινήν.

Τὸ ἐπεισόδιον τοῦτο ἐκ πρώτης ὄψεως προξενεῖ τὴν ἐντύπωσιν, ὅτι ὁ ἀποθανὼν ἦλθε μὲ τὸν σκοπὸν νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ὑπόσχεσίν του πρὸς τὸν φίλον του.

Αὐτὴ τουλάχιστον φαίνεται διὰ τὸν ἀμύητον ἡ πλέον ἀληθοφανὴς καὶ ἁπλουστέρα ἐξήγησις, ἐφ' ὅσον μάλιστα ἡ ἐμφάνισις ἔγινε ὀκτὼ ὁλοκλήρους ὥρας μετὰ τὸν θάνατον.

Διὰ τὸν ψυχοφυσιολόγον ὅμως, παρουσιάζεται ἀμέσως ἡ ἐξήγησις Τηλεπαθείας συμβολικῆς μορφῆς.

Τοῦτο δὲ ἐνισχύεται ἀκόμη πλειότερον ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ὁ Κοκόλης ἔχει ἰσχυρὰς διαισθητικὰς ἰδιότητας, καθὼς ἀποδεικνύεται καὶ ἐξ ἄλλων γεγονότων δημοσιευθέντων εἰς τοὺς τόμους τῶν «Ψυχικῶν Ἐρευνῶν».

Ἀλλά, θὰ παρατηρήσῃ κανεὶς διατὶ νὰ μὴ γίνῃ ἡ Τηλεπάθεια—ὅπως συνήθως συμβαίνῃ—ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν τοῦ θανάτου τοῦ Νέγρη καὶ νὰ περιμένῃ ὀκτὼ ὁλοκλήρους ὥρας;...

Ἡ ἐξήγησις εἶναι ἁπλῆ. Διότι κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ θανάτου φαίνεται ὅτι ὁ Κοκόλης δὲν ἦτο εἰς εὐνοϊκὰς συνθήκας μειώσεως τοῦ ἐνσυνειδήτου, γιὰ νὰ γίνῃ τοιουτοτρόπως δέκτης τοῦ συμβάντος.

Ὥστε ἡ Τηλεπάθεια ἔγινε ἀργότερα ὅταν παρουσιάσθησαν αἱ κατάλληλοι συνθῆκαι, μὲ πομπὸν κάποιου οἰκείου τοῦ Νέγρη γνωρίζοντα τὸν σύνδεσμόν των καὶ ἴσως σκεφθέντα τὸν Κοκόλην.

Ὡς πρὸς τὰς ἄλλας λεπτομερείας τοῦ ὀνείρου, ἡ ἐξήγησις δὲν εἶναι δύσκολος.

Ἡ ἀνάμνησις τοῦ μεταλλεύματος, ποὺ εἶχε δώσει πρὸς ἐξέτασιν ὁ Νέγρης εἰς τὸν Κοκόλην, ἀνεμίχθη ἀμέσως εἰς τὴν φαντασίαν του μὲ τὴν Τηλεπαθικὴν ἀντίληψιν τοῦ θανάτου, διότι θὰ τοῦ ἔμεινε πλέον μοιραίως ὡς ἐνθύμιον.

Εἶναι γνωστὸν ἐξ ἄλλου ὅτι ὁ θάνατος ἀνέκαθεν ἐσυμβολίσθη μὲ ταξίδι, τὸ δυστύχημα δὲ εἶχε τὸν ἀκόμη ζωηρότερον συμβολισμόν του μὲ τὸ παγωμένο χέρι, ὅπως εἶναι πάντοτε τῶν νεκρῶν, καὶ τὸ μαῦρο ὄχημα, τὸ χρῶμα δηλαδὴ τῆς νεκροφόρου.

***

Ὁ Νικ. Πανουσόπουλος, ἐπιχειρηματίας ἐκ Μεξικοῦ, εἶδε εἰς τὸν ὕπνον του τὴν 12 Σεπτεμβρίου 1927 τὸν ἐν Ἀθήναις διαμένοντα φίλον του Γεώργιον Νικολόπουλον, μὲ τὸν ὁποῖον συνεδέετο στενῶς, λαμπροφορεμένον καὶ κρατοῦντα εἰς τὴν ἀγκαλιά του ἕνα ἀγγελοῦδι ἐκτάκτου ὀμορφιᾶς, τὸ ὁποῖον ἔδειχνε ὅτι ἦταν κορίτσι. Σημειωτέον ὅτι ὁ Πανουσόπουλος ἐγνώριζε μὲν ὅτι ὁ φίλος του ἦτο ἔγγαμος, δὲν ἐγνώριζεν ὅμως ἂν ἡ σύζυγός του ἦτο ἔγκυος.

Λοιπὸν ἀκριβῶς τὴν ἴδιαν ἡμέραν ὁ Νικολόπουλος ἔγινε πατέρας μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι τὸ μικρὸν ἦτο ἀγόρι.

Εἰς τὸ περιστατικὸν αὐτὸ ἔχομεν ἐπίσης Τηλεπάθειαν ἀναπαραστατικῆς μορφῆς, κατὰ τὴν ὁποίαν ἔλαβαν χώραν δυὸ συμβολισμοί. Πρῶτον τοῦ μικροῦ ἀγγέλου συμβολίζοντος τὸ νεογνόν, καὶ δεύτερον τῶν λαμπρῶν ἐνδυμάτων τοῦ πατρός, τὰ ὁποῖα συμβολίζουν τὴν φυσικὴν χαράν του.

***

Ὁ ἀείμνηστος Θεσσαλὸς πολιτευτὴς Ἀλέξανδρος Κασσαβέτης, ὅστις πολλὰ καὶ ἐνδιαφέροντα ψυχικά του φαινόμενα κατέθεσεν εἰς τὴν «Ἑταιρείαν Ψυχικῶν Ἐρευνῶν», ἀνέφερε τὰ ἑξῆς ἐπεισόδια σχετικῶς μὲ τὴν συμβολιστικὴν δύναμιν τοῦ ἐγκεφάλου:

Κατὰ τὸν Ἰούνιον τοῦ 1900 εἶδε εἰς τὸν ὕπνον του—κατοικοῦσε τότε εἰς τὴν Κηφισσιὰ—ὅτι ἦταν εἰς τὸ σπίτι του εἰς στὴν Ζαγορὰ καὶ ὅτι ἔβλεπε μιὰν γνωστήν του χωρικήν, μητέρα τοῦ ἐκεῖ δημοδιδασκάλου, νὰ κάθεται εἰς τὴν βρύσιν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐκτύπησαν τὴν θύραν καὶ παρουσιάσθη ἕνας ὑπηρέτης

τοῦ Ζαφειρίου Μήτσα διὰ νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ ἐκ μέρους τοῦ κυρίου του ὅτι κατὰ τηλεγράφημα ἐκ Μονάχου ὁ ἐκεῖ ἀδελφός του ἦτο βαρέως ἀσθενής.

Τὴν ἑπομένη ὁ Κασσαβέτης ἀνεχώρησε διὰ Μόναχον, ὅπου ἐφρόντισε ὅσον ἠμποροῦσε διὰ τὸν ἀσθενῆ. Μιὰν νύκτα ἐνῷ ἐκοιμᾶτο εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, εἶδε πάλιν ἀκριβῶς τὸ ἴδιον ὄνειρον. Μετὰ μίαν ὥραν τὸν εἰδοποίησαν τηλεφωνικῶς ἀπὸ τὴν κλινικὴν ὅτι ὁ ἀδελφός του ἀπέθανε.

Τρίτην τέλος φοράν, εὑρίσκετο ἐν Ζαγορᾷ καὶ εἶχε μεταβῆ μὲ τὴν μητέρα του πρὸς ἐπίσκεψιν ἑνὸς ἀγροτικοῦ των κτήματος. Καθ' ὁδὸν εἶδε πάλιν—τὴν φορὰν ὅμως αὐτὴν εἰς τὴν πραγματικότητα πλέον καὶ ἐν πλήρει ἡμέρα—τὴν ἴδιαν χωρικὴν νὰ κάθεται ἐπάνω εἰς τὸν κορμὸν ἑνὸς δένδρου.

Τὸ ὅραμα αὐτὸ ἀνησύχησε τὸν Κασσαβέτην καὶ ἐπερίμενε νὰ συμβῇ κανένα δυστύχημα. Ὅταν ἐπανῆλθε εἰς τὸ χωριό, ἔμαθε κατάπληκτος ὅτι ἀκριβῶς τὴν ὥραν τοῦ ὁράματος εἶχεν ἀποθάνει ἡ ἐμφανισθεῖσα χωρική.

***

Λοιπὸν τὰ τρία αὐτὰ ἐνδιαφέροντα περιστατικὰ ἀποδεικνύουν σαφῶς τὸν ζωηρὸν συμβολιστικὸν ρόλον τοῦ ἐγκεφάλου.

Ποιὸς ξέρει τί μακρυνὴ ἐπανάμνησις, χαμένη εἰς τὴν ζωὴν τοῦ Θεσσαλοῦ πολιτευτοῦ, εἶχε συνδέσει τὸ πρόσωπον τῆς χωρικῆς αὐτῆς μὲ τὸν θάνατον! Ἡ παρουσία της ἄρα γε εἰς κανένα δυστύχημα θανατηφόρον ἢ εἰς καμμίαν κηδείαν, ἢ τάχα ἁπλῆ σύμπτωσις ἔκαμε νὰ συμπέσῃ τὴν πρώτην φορὰν ἡ ἀναγγελία τῆς ἀσθενείας τοῦ ἀδελφοῦ του μὲ τὴν μορφὴν αὐτήν;...

Πάντως, ἔκτοτε, εἰς τὴν φαντασίαν τοῦ Κασσαβέτη ἡ χωρικὴ ἀπετέλεσε σύμβολον, τὸ ὁποῖον ὁ ἐγκέφαλός του παρουσίαζε διαρκῶς εἰς τὰ ὄνειρα, ὅταν προῃσθάνετο κανένα θάνατον. Καὶ τὴν τρίτην φορὰν τὸ ὅραμα—σύμβολον, τὸν εἰδοποίησε τηλεπαθικῶς περὶ τοῦ θανάτου τῆς ἰδίας.

Εἰς τοὺς συμβολισμοὺς αὐτοὺς ὀφείλεται καὶ ἡ ἐξήγησις τὴν ὁποίαν δίδουν εἰς τὰ ὄνειρα ὡρισμένα ἄτομα, καθὼς καὶ τὰ βιβλία τὰ ὀνομαζόμενα ὀνειροκρῖται.

Πράγματι, παρόμοιοι συμβολισμοὶ ὅταν γίνουν γνωστοὶ εἰς εὐρύτερον κύκλον, μεταβάλλονται εἰς αὐθυποβολήν. Καὶ ὁ καθένας, μόλις δεχθῇ ὑποσυνειδήτως τὴν ἐντύπωσιν ἑνὸς δυστυχήματος, τὴν συμβολίζει ἀμέσως εἰς τὸν ὕπνον του μὲ τὸ ὅραμα σύμβολον ἄλλων ἀνθρώπων, τῶν ὁποίων αἱ διηγήσεις εἶχαν ἐπηρεάσει τὴν φαντασίαν αὐτήν.

ΑΓΓ. ΤΑΝΑΓΡΑΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΑΠΕΤΑΣΜΑ

ΕΡΩΤΙΚΑ ΔΟΛΩΜΑΤΑ

Οἱ ἐρυθροὶ κινέζοι ἔθεσαν εἰς ἐφαρμογὴν ἕνα νέον σύστημα ἐρωτικῆς σαγήνης, διὰ νὰ ἐξαναγκάζουν τοὺς ἀγρότας νὰ παραδίδουν εἰς τὴν κρατικὴ συγκέντρωσιν τὰ προϊόντα των. Καθιέρωσαν πλῆθος κινητῶν θιάσων «βαριετὲ» ποὺ περιφέρονται εἰς τὴν ὕπαιθρον. Γοητευτικαὶ χορεύτριαι ἐμφανίζονται, μὲ περιβολήν...Εὔας ἀπὸ τὰ αὐτοκίνητα—θέατρα, πρὸ τῶν ἐκστατικῶν Κινέζων ἀγροτῶν, οἱ ὁποῖοι παραδίδουν εἰς τὰς Σειρῆνας τοῦ Μάο—Τσὲ—Τούγκ τὰ προϊόντα τοῦ μόχθου καὶ τοῦ ἱδρῶτος των. Τό... ἠθικοπλαστικὸν αὐτὸ σύστημα ἐξυπηρετήσεως τῶν σκοπῶν τοῦ κομμουνιστικοῦ κράτους, φαίνεται ὅτι ὑπῆρξε τὸ μόνον προκριθέν, πρὸς ἀντιμετώπισιν τῆς ἀντιδράσεως τῶν ἀγροτῶν κατὰ τῆς κολλεκτιβιστικῆς οἰκονομίας...

(Ἀπὸ τὰ «Στρατιωτικὰ Νέα» τῆς 11-12-55)

Η ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Ὑπὸ κ. **Κ. Δ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗ**
Ἐκτάκτου Καθηγητοῦ τῆς Ψυχιατρικῆς καὶ Νευρολογίας

Οὐδὲν ἀκιδνότερον γαῖα τρέφει ἀνθρώποιο πάντων ὅσα τε γαῖα ἔπι πνείειται καὶ ἕρπει.

[Ἐκτὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐδὲν ἄλλο ἐλεεινότερον (εὐτελέστερον) πλάσμα τρέφει ἡ γῆ ἐξ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ἀναπνέουν καὶ σύρονται].

Ὀδύσσεια σ. 130

Ἄνθρωπος μὲν γὰρ οὐ παντὶ ζῴῳ, ζῷον δὲ παντὶ ἀνθρώπῳ ὑπάρχει.
Ἀριστοτέλης

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

1.—Ἀντὶ προλόγου.
2.—Φιλοσοφικὴ ἔννοια τοῦ πολέμου καὶ τῆς εἰρήνης.
3.—Τί εἶναι καὶ εἰς τί συνίσταται ὁ πόλεμος.
4.—Χαρακτηρισμὸς τοῦ πολέμου ὡς ψυχοφυσικοῦ καὶ κοινωνικοῦ φαινομένου.

***

1. Ἀντὶ προλόγου.

Εἰς ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ πόλεμος ὡς δαιμονικὴ δύναμις κατέλαβε καὶ πάλιν ἐξ ἀπροόπτου τὴν ἀνθρωπότητα καὶ συγκλονίσας ἐκ θεμελίων τὰ πάντα ἐδημιούργησε τοσαύτην σύγχυσιν τῶν πνευμάτων καὶ ταραχὴν τῶν ψυχῶν, εὔλογον εἶναι διὰ πάντα τὸ ἐρώτημα, πόθεν ἐκπορεύεται τὸ καταστρεπτικὸν τοῦτο φαινόμενον καὶ ποία ἡ σχέσις αὐτοῦ πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν;

Εἰς τὴν προκειμένην μελέτην, ἡ ὁποία ἔχει τὴν ἀφετηρίαν της ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον εἰς τὸ ἐπιστημονικὸν πεδίον ἐρεύνης, γίγνεται ἀνάλυσις τοῦ ἐν λόγῳ φαινομένου καὶ ἐκτίθεται ὁ τρόπος γενέσεως καὶ ἡ σημασία αὐτοῦ.

Ὡς ὁ τίτλος δηλοῖ, ὁ πόλεμος ἐξετάζεται ἀπὸ τῆς ψυχολογικῆς πλευρᾶς. Τοῦτο σημαίνει, ὅτι ἐρευνῶνται τὰ ἐν τῷ ψυχικῷ κόσμῳ τοῦ ἀνθρώπου στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα τιθέμενα εἰς ἐνέργειαν δημιουργοῦν καὶ πραγματοποιοῦν διὰ τοῦ δυναμισμοῦ των τὸν πόλεμον. Περαιτέρω κρίνονται καὶ χαρακτηρίζονται αἱ ποικίλαι ἐκδηλώσεις τοῦ πολέμου διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν παντὸς εἴδους ψυχολογικῶν δεδομένων, ἤτοι τῶν διδαγμάτων τῆς ψυχοπαθολογίας, τῆς ψυχολογίας τοῦ πρωτογόνου ἀνθρώπου, τῆς ψυχολογίας τοῦ ἀτόμου, τοῦ κράτους, τῆς μάζης κ.τ.τ. Νομίζω, ὅτι ἐν τῇ πραγματείᾳ ταύτῃ τὰ οὐσιώδη σημεῖα τοῦ θέματος ἐκτίθενται ἐπαρκῶς, ὥστε ἡ ἀπὸ τῆς ψυχολογικῆς πλευρᾶς κατανόησις τοῦ θέματος νὰ εἶναι πλήρης.

2. Φιλοσοφικὴ ἔννοια τοῦ πολέμου καὶ τῆς εἰρήνης.

Ὁ πόλεμος εἶναι φαινόμενον λίαν στενῶς συνυφασμένον μὲ τὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων. Ἀνευρίσκομεν αὐτὸν εἰς τοὺς πλέον πρωτογόνους λαοὺς καὶ ἐν συνεχείᾳ εἰς πᾶσαν βαθμίδα πολιτισμοῦ μέχρι τοῦ σημερινοῦ προηγμένου ἀνθρώπου. Οὐδεμία ἐποχὴ καὶ φυλὴ καὶ οὐδὲν εἶδος πολιτισμοῦ ὑστέρησεν τοῦ ἄλλου εἰς τὴν ἐκδήλωσιν τοῦ πολέμου. Δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, ὅτι ἡ ἱστορία τοῦ ἀνθρωπίνου γένους εἶναι σειρὰ πολέμων, ἐκ τῆς ἐκβάσεως τῶν ὁποίων ἐξηρτήθη ἑκάστοτε ἡ κοινωνικὴ διαμόρφωσις τῶν ἀνθρώπων ὡρισμένης ἐποχῆς καὶ κατ' ἀντανάκλασιν ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἡ ἔννοια τοῦ πολέμου ἐχρησιμοποιήθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλείτου ὡς θεμελιώδης ἀρχὴ τοῦ φιλοσοφικοῦ του συστήματος. «Πόλεμος πάντων πατὴρ» ἐδίδασκεν ὁ Ἡράκλειτος πρεσβεύων δι' αὐτοῦ, ὅτι ὁ πόλεμος τῶν στοιχείων εἶναι ἡ αἰτία τῶν ποικίλων φαινομένων τῆς ζωῆς καὶ τῶν γεγονότων ἐν τῇ φύσει.

Ἡ ἀρχὴ αὕτη τοῦ Ἡρακλείτου κατ' ἐπέκτασιν τῆς κυρίως σημασίας της, ἀναφέρεται ὄντως εἰς τὴν μίαν κατάστασιν τῶν πραγμάτων, τὴν τοῦ πολέμου. Ἡ ἀντίθετος ταύτης, ἡ τῆς εἰρήνης, διέπει ἐπίσης ὡς ἀρχὴ τὴν ζωὴν καὶ τὴν φύσιν. Εἶναι δὲ οὐχὶ ὀλιγωτέρας ἀξίας καὶ ἰσχύος τῆς πρώτης, χρησιμεύσασα ὡς περιεχόμενον κοινωνικῶν, ἠθικῶν καὶ θρησκευτικῶν συστημάτων καὶ ἐκδηλωθεῖσα παντοιοτρόπως εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος π.χ. εἰς τὸν σκοπὸν τῶν Ἀμφικτυονιῶν, τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν καὶ γενικώτερον ὡς περιεχόμενον τῆς παγκοσμίου ὑπὲρ τῆς εἰρήνης κινήσεως. Οὕτω ὁ πόλεμος καὶ ἡ εἰρήνη ἀποτελοῦσι τοὺς δύο πόλους μιᾶς ἀντιθέσεως. Μεταξὺ τῶν δύο τούτων πόλων, τοῦ πολέμου καὶ τῆς εἰρήνης κατὰ τὸν νόμον τῆς ἐναντιοδρομίας τοῦ Ἡρακλείτου, ἔζησεν ἡ ἀνθρωπότης μέχρι σήμερον.

Ἄξιον προεισαγωγικῆς μνείας τυγχάνει, ὅτι ἐκ τῶν ἐμβίων ὄντων τρία εἴδη παρουσιάζουσι τὸ φαινόμενον τοῦ πολέμου. Ταῦτα εἶναι ὡρισμένον εἶδος μυρμήγκων, οἱ λεγόμενοι μυρμίκα, αἱ ἄγριαι μέλισσαι καὶ οἱ ἄνθρωποι. Μόνον τὰ τρία ταῦτα εἴδη τῶν ζώων προβαίνουσιν εἰς ὠργανωμένην ἐξόντωσιν τῶν ὁμοφύλων των.

3. Τί εἶναι καὶ εἰς τί συνίσταται ὁ πόλεμος.

Ἴδωμεν τὰ τοῦ πολέμου, ἅτινα ἀντιστρόφως λαμβανόμενα ἰσχύουσι διὰ τὴν εἰρήνην, ἂν καὶ εἰρήνη δὲν σημαίνει ἁπλῶς τὴν μὴ ὕπαρξιν πολέμου.

Ἐξετάσωμεν προηγουμένως, τί εἶναι καὶ εἰς τί συνίσταται ὁ πόλεμος.

Πόλεμος εἶναι ἡ ἐπίθεσις ἑνὸς λαοῦ ἐναντίον ἄλλου καὶ ἡ προσπάθεια κυριαρχίας ἐπ' αὐτοῦ διὰ τῆς θανατώσεως τῶν ζώντων καὶ καταστροφῆς τῶν ἀψύχων. Πόλεμος εἶναι ἡ ὠργανωμένη θανάτωσις ἀνθρώπων. Ἐπιγραμματικώτερον ὁ πόλεμος εἶναι φαινόμενον αὐτοκαταστροφῆς τῆς ἀνθρωπότητος.

Κύρια γνωρίσματα τοῦ πολέμου εἶναι τὸ φονεύειν καὶ τὸ καταστρέφειν. Ὡς πρὸς τὰς καταστροφὰς ἐκ μέρους τῶν ἀντιμαχομένων, φαίνεται ὅτι δὲν ὑπάρχει διαφορὰ μεταξὺ μὴ πεπολιτισμένων καὶ πεπολιτισμένων λαῶν, διότι καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δὲ ἐπιδίδονται μετὰ τοῦ ἰδίου ζήλου εἰς αὐτάς. Ὑπενθυμίζω τὰς καταστροφὰς τῆς Τροίας ὑπὸ τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων, τῆς Βαβυλῶνος, τῶν Θηβῶν ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου, τῶν Ἀθηνῶν ὑπὸ τοῦ Σύλλα, τῆς Κορίνθου ὑπὸ τοῦ Μουμίου καὶ τὰς ἀπροσμετρήτους καταστροφὰς κατὰ τὸν τελευταῖον Εὐρωπαϊκὸν καὶ τὸν μόλις λήξαντα παγκόσμιον πόλεμον.

Εἰς τοὺς καθ' ἡμᾶς χρόνους, κυρίως ἀπὸ τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολέμου καὶ ἐντεῦθεν, προσετέθη εἰς τὰ ἀνωτέρω δύο κύρια γνωρίσματα τοῦ πολέμου καὶ ἕτερόν τι. Τοῦτο εἶναι ἡ προσπάθεια τῶν ἀντιπάλων νὰ ἐπιρρίψῃ ὁ εἷς εἰς τὸν ἄλλον τὴν εὐθύνην τοῦ πολέμου. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον οἱ ἀντίπαλοι κατηγοροῦν ἀλλήλους διὰ παντοειδεῖς παραβάσεις τῆς ἠθικῆς καὶ τῶν κανονισμῶν τοῦ διεθνοῦς δικαίου καὶ προβαίνουσι συστηματικῶς εἰς διαδόσεις ψευδῶν φημῶν καὶ παντοίων ψευδολογιῶν, ἐπὶ τῷ σκοπῷ ὑποβιβάσεως τῆς ἠθικῆς ἀξίας τοῦ ἐχθροῦ. Διήλθομεν νῦν νέαν περίοδον πολέμου, καθ' ἣν τὰ φαινόμενα ταῦτα ἐπανελήφθησαν μετ' ἐξαιρετικῆς σφοδρότητος ὑπὸ λαῶν πρώτων εἰς τὴν γραμμὴν τοῦ πολιτισμοῦ. (1)

(1) Ἐνῷ ἡ ἠθικὴ ἀποτελεῖ τὴν βάσιν τῆς ὑποστάσεως αὐτῶν, παρεμέρισαν ταύτην ἐντελῶς, προκειμένου νὰ καταπολεμήσωσι τοὺς ἐχθρούς των καὶ ἐπεξετάθησαν εἰς πράξεις καὶ ἐνεργείας, αἵτινες εἰς παρωχημένους πολέμους δὲν συνηθίζοντο. Ἐνῷ π.χ. ἄλλοτε ὁ ἄμαχος πληθυσμὸς (γυναῖκες καὶ παιδιά), τὰ Νοσοκομεῖα, ἐτύγχανον σεβασμοῦ, ἐνῷ περὶ ἠθικῆς τοῦ ἀντιπάλου δὲν ἐγένετο λόγος, σήμερον δὲν συμβαίνει τοιοῦτόν τι. Εὐλόγως ἀναλογίζεταί τις εἰς ποῖον σημεῖον καταπτώσεως ἔχουν φθάσει τὰ πεπολιτισμένα κράτη, ὥστε νὰ μεταχειρίζωνται οὐ μόνον τὸ φονεύειν καὶ καταστρέφειν, ἀλλὰ καὶ τὰ παντὸς εἴδους δόλια μέσα.

4. Χαρακτηρισμὸς τοῦ πολέμου ὡς ψυχοφυσικοῦ καὶ κοινωνικοῦ φαινομένου.

Ἡ συνεχὴς ἐμφάνισις τοῦ πολέμου εἰς τὴν ζωὴν τῆς ἀνθρωπότητος ἀδιακρίτως φυλῆς, τόπου καὶ ἐποχῆς σημαίνει ἐκ πρώτης ὄψεως, ὅτι πρόκειται περὶ φαινομένου ἀπορρέοντος ἐκ τῆς ψυχοφυσικῆς ὑποστάσεως τοῦ ἀνθρώπου, ἤτοι περὶ φαινομένου ψυχοφυσικοῦ. Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι μόνον ψυχοφυσικὸν ὄν, ἀλλὰ καὶ κοινωνικόν, ὁ πόλεμος δέον νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς ψυχοφυσικὸν ἅμα καὶ κοινωνικὸν φαινόμενον. Ὡς ἐκ τούτου πρὸς τὸν σκοπὸν ἐξετάσεως καὶ ἀναλύσεως τοῦ πολέμου, δέον νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν πᾶν ὅ,τι ἀφορᾷ εἰς τὰ στοιχεῖα τῆς ψυχικῆς ἰδιοσυστασίας τοῦ ἀνθρώπου, τόσον αὐτῆς καθ' ἑαυτὴν ὅσον καὶ τὰς ψυχικὰς ἐκείνας ἐκδηλώσεις αὐτοῦ, αἵτινες ἀπορρέουν καὶ αἰτιολογοῦνται ὑπὸ τοῦ κοινωνικοῦ περιβάλλοντος. Οὕτω θέλουσιν καθορισθῇ τὰ ψυχικὰ καὶ κοινωνικὰ στοιχεῖα, ὑπὸ τῶν ὁποίων καθορίζεται ὁ πόλεμος.

Ὑπάρχουσι πολλαὶ πλευραὶ ἐξετάσεως τοῦ πολέμου. Τοιαῦται εἶναι ἡ ἱστορική, ἡ πολιτική, ἡ οἰκονομολογική, ἡ κοινωνιολογική, ἡ τῆς ψυχολογίας τοῦ ἀτόμου, ἡ τῆς ψυχολογίας τῆς μάζης, ἡ τῆς ψυχοπαθολογίας κ.ο.κ. Μόνη ἑκάστη τῶν ἀνωτέρω εἶναι μονομερής, συμπληροῖ ὅμως τὰς ἄλλας.

Ἀναλόγως τῆς πλευρᾶς ἀφ' ἧς ἐξετάζεται τὸ φαινόμενον τοῦ πολέμου, ἐξαίρονται ὡρισμένοι παράγοντες προκλήσεως αὐτοῦ. Δι' ὃ σχετικῶς πρὸς τὸ ὄντως πολυσύνθετον πρόβλημα τοῦ πολέμου, αἱ γνῶμαι εἶναι ποικίλαι. Οὕτω λόγου χάριν οἱ κοινωνιολόγοι καὶ οἱ οἰκονομολόγοι, ἑρμηνεύουσι τὸν πόλεμον διὰ τῶν κοινωνικῶν καὶ οἰκονομικῶν παραγόντων, δοθέντος ὅτι τὸ κίνητρον τοῦ πολέμου πιθανὸν νὰ ποικίλῃ ἀπὸ περιπτώσεως εἰς περίπτωσιν, ἐνέχει ὅμως πάντοτε ὡς σκοπὸν τὴν ὠφελιμότητα οἱουδήποτε εἴδους, κυρίως τὴν ὑλικήν. Ὡρισμένοι κοινωνικοὶ καὶ πολιτικοὶ ὅροι ἄγουσιν εὐχερέστερον λαὸν τινὰ εἰς πόλεμον π.χ. ἡ ἱμπεριαλιστικὴ πολιτική. Οὕτω τὰ αἴτια τοῦ πολέμου εἶναι διάφορα ἀναλόγως τοῦ εἴδους τοῦ πολέμου π.χ. τοῦ Ἱμπεριαλιστικοῦ ἐπιθετικοῦ πολέμου, τοῦ ἀμυντικοῦ, τοῦ ἀπελευθερωτικοῦ κ.ο.κ. Ἐν τῇ ἐξετάσει δηλαδὴ τοῦ πολέμου ἀνευρίσκομεν ποικίλους γενεσιουργοὺς αἰτίας, αἱ πλεῖσται τῶν ὁποίων, ὡς ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται, εἶναι ἐξωτερικαὶ ἐκ τοῦ περιβάλλοντος προερχόμεναι.

Ἐκτὸς ὅμως τῶν ἐξωτερικῶν αἰτίων, περὶ τῶν ὁποίων δὲν εἶναι ὁ λόγος ἐν τῇ προκειμένῃ μελέτῃ, ἡ ψυχολογικὴ ἔρευνα φέρει εἰς φῶς ὡς κίνητρα τοῦ πολέμου ψυχικὰ στοιχεῖα, ὑποκινούμενα καὶ ἀναζωπυρούμενα μὲν ἑκάστοτε ὑπὸ ἐξωτερικῶν αἰτίων αὐτοφυῶς ὅμως ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ὑπάρχοντα. Εἰς τὴν μελέτην ταύτην θὰ ἐξετασθῶσιν καὶ θὰ ἐρευνηθῶσιν κυρίως τὰ ψυχικὰ ταῦτα στοιχεῖα χωρὶς νὰ παραλείπεται, ὅπου δεῖ, ἡ μνημόνευσις τῆς συμμετοχῆς καὶ τῆς δράσεως τῶν ἐξωτερικῶν παραγόντων. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον θὰ ἀφορμηθῶμεν ἀπὸ τῆς ψυχολογίας τοῦ ἀτόμου, διότι τὸ ἄτομον ἀποτελεῖ τὴν συγκεκριμμένην πραγματικὴν μονάδα, ἐξ ἧς ἐκπορεύονται πάντα τὰ λοιπά, δηλαδὴ οἱ θεσμοί, τὸ κράτος κ.τ.τ. Ἐκ τῆς ψυχικῆς ζωῆς τοῦ ἀτόμου θὰ καθορισθοῦν αἱ ἐκδηλώσεις ἐκεῖναι, εἴτε πρωτογενεῖς εἶναι αὗται, εἴτε δευτερογενεῖς (διὰ ἐπιδράσεως δηλαδὴ τοῦ περιβάλλοντος ἐπερχόμεναι), αἵτινες ἔχουσιν αἰτιολογικὴν σχέσιν πρὸς τὸν πόλεμον. Ἀλλὰ τὸ ἄτομον ζῶν ἐν κοινωνίαις συγκροτεῖ ἀφ' ἑνὸς τὴν μᾶζαν, τῆς ὁποίας ἡ ψυχολογία εἶναι διάφορος τῆς τοῦ μεμονωμένου ἀτόμου καὶ ἀφ' ἑτέρου τὴν ἐνιαίαν ὁλότητα τοῦ Κράτους. Συνεπῶς διὰ τὴν ἔρευναν τοῦ φαινομένου τοῦ πολέμου, ἀπὸ ψυχολογικῆς ἀπόψεως δέον νὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν πάντα τὰ δεδομένα τῆς ψυχολογίας τοῦ ἀτόμου, τῆς ψυχολογίας τῆς μάζης καὶ τῆς ψυχολογίας τοῦ Κράτους. Ἐπίσης ἀπαραίτητος διὰ τὴν κατανόησιν τοῦ πολέμου εἶναι ἡ συμβολὴ τῆς ψυχοπαθολογίας, ἥτις μετὰ τῆς ψυχολογικῆς ἐξετάσεως, ἀποτελεῖ τὴν ἰατρικὴν πλευρὰν τοῦ ζητήματος. Πάντων τῶν δεδομένων τούτων θὰ γίνῃ μνεία ἐν τοῖς κατωτέρω. (Συνεχίζεται)

ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΘΛΙΩΝ

(ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΝΟΥΒΕΛΛΑ)

Γραμμένη ἀποκλειστικὰ γιὰ τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ» εἰς ἔνδειξιν συμπαθείας καὶ ἐκτιμήσεως.

Ἀπὸ τὴ **ΝΙΝΑ ΓΕΩΡΓΙΟΥ**

Ἀγαπητοί μου φίλοι,

Σκεφθήκατε ποτέ σας τί ἐστί Κοινωνία;;; Ζητήσατε νὰ μάθετε τὴν ἀκριβῆ ἔννοια αὐτῆς τῆς λέξεως;;;

«Ὁ κόσμος ὅλος» θὰ μοῦ ἀπαντήσετε.

Σύμφωνοι.

Ἔχετε διαβάσει ὅμως ὅλοι τὸ βιβλίο τῆς κοινωνίας;;; Ἔχετε εἰσχωρήσει βαθειὰ στὶς σελίδες του;;; Καὶ μιὰ καὶ θίξαμε αὐτὸ τὸ θέμα, ἐλᾶτε ὅλοι νὰ κάνωμε μιὰ συζήτησι πάνω στὴ λέξι αὐτή.

Ἡ κοινωνία καλοί μου φίλοι, εἶναι ἕνα πελώριο, ἕνα ἀσήκωτο βιβλίο μὲ πολύχρωμες χτυπητὲς σελίδες, καὶ μὲ ζωηρὲς εἰκόνες. Κάθε σελίδα του, καὶ ἕνας πόνος, κάθε πόνος, καὶ ἕνα δρᾶμα, κάθε δρᾶμα καὶ μιὰ ἀπογοήτευσις. Κάθε ἀπογοήτευσις, καὶ ἕνα καλὸ παράδειγμα. Ἕνας μεγάλος καθρέφτης δηλαδή, ποὺ μέσα στὸ κρύσταλλό του, βλέπομε ὁλοκάθαρα τὴν πραγματικότητα τῆς ζωῆς. Ὅποιος ἔχει σπουδάσει πάνω σ' αὐτὸ τὸ βιβλίο, δὲν ἔχει παρὰ νὰ τὸ ἀγκαλιάσῃ μ' ἕνα βλέμμα εὐγνωμοσύνης γιὰ τὶς τόσο διδαχτικὲς γραμμές του, γιατὶ εἶναι ἕνας μεγάλος φύλακας στὸ κάθε του βῆμα.

Μὲ δέος καὶ κατάνυξι ἀνοίγω καὶ γὼ σήμερα αὐτὸ τὸ Ἱερὸ βιβλίο, καὶ πέρνω τρεῖς ἀπὸ τὶς ὁλοζώντανες σελίδες του, γιὰ νὰ τὶς ἀφιερώσω στὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικά», εἰς ἔνδειξιν ἐκτιμήσεως, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι οἱ σελίδες αὐτὲς θὰ τύχουν φιλοξενείας ἀπὸ τὸ σεβαστὸ αὐτὸ περιοδικό. Τὸ περιοδικὸ ποὺ τό ζωντανεύουν καὶ τὸ κάνουν ὡραῖο πολύπειρα πνεύματα ἀστυνομικῶν καὶ ποὺ κατέχει τὴν πιὸ ἀξιόλογη καὶ πολύτιμη θέσι στὴν ἑλληνικὴ κοινωνία μας, μὲ τὴν τόσο ἐνδιαφέρουσα καὶ διδαχτικὴ ὕλη του.

Μετὰ τιμῆς
ΝΙΝΑ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

***

Παραμονὴ Εὐαγγελισμοῦ. Ἡ νύχτα ἄρχισε νὰ ἁπλώνῃ τὸ μαῦρο της πέπλο. Ἡ ἄνοιξι ἔχει ἀγκαλιάσει χαρωπὰ τὴν Ἀθήνα μας μὲ τὸ χρυσολούλουδο φόρεμά της. Τὸ χορτάρι ἔχει βγάλει στὴν ἐπιφάνεια τὸ καταπράσινο κεφαλάκι του καὶ ἔχει πιάσει κουβέντα μὲ τὸ ἀθῷο χαμομηλάκι. Τὰ λουλούδια ἀρχίζουν κι' αὐτὰ νὰ ξεθαρεύουν ἀπὸ τὴ βαθειὰ νάρκη τοῦ χιονιοῦ καὶ περιμένουν τὸν πιστό τους φίλο τὸν Ἀπρίλη γιὰ νὰ κάνουν τὴν ὁλοκληρωτική τους ἐξώρμησι. Μιὰ γλυκειὰ ἀτμόσφαιρα γιορτῆς ἔχει ἁπλωθῆ σ' ὅλη τὴν Πόλι. Τὰ μπαλκόνια παρουσιάζουν μὲ καμάρι τὴ γαλάζια Σημαῖα μας. Οἱ προτομὲς τῶν Ἡρώων εἶναι στεφανωμένες μὲ δάφνες. Καὶ ὁ Ἐθνικὸς Ὕμνος ἀκούγεται στ' αὐτιά μας σὰν θεία μελῳδία.

«Χαῖρε! Ὦ, χαῖρε Ἐλευθεριά!!!»

Ψηλὰ στὸν οὐρανό, μιὰ φέτα φεγγαριοῦ φωτίζει κάποιο σπίτι σὲ μιὰ συνοικία ἀπόμερη. Μέσα ἀπὸ τὸ σπίτι αὐτὸ ποὺ βασιλεύει ἀπόλυτη ἡσυχία, κάποιος βγαίνει μὲ μεγάλη προφύλαξι. Οἱ καμπάνες ἀπὸ μακρυὰ μὲ τὸν ἐπιβλητικὸ ἦχο, ὑπενθυμίζουν στὸν κόσμο τὴ μεγάλη μέρα ποὺ ξημερώνει!! Τὴ μέρα, ποὺ ὅλοι γονατίζουν μὲ εὐλάβεια μπρὸς στὶς σκιὲς τῶν μαρτύρων καὶ τῶν ἡρώων, μπρὸς στὶς μεγάλες ψυχὲς καὶ τὶς ραντίζουν μὲ ἕνα τους δάκρυ, ὡς θυμίαμα θαυμασμοῦ γιὰ τὸ αἷμα ποὺ ἔχυσαν ὑπερασπίζοντας τὴ μεγάλη τους μάννα. Τὴν Πατρίδα..

Προχωρεῖ ὁ ἄνδρας μὲ βῆμα βιαστικὸ σφίγγοντας στὴν τσέπη του ἕνα μάτσο

χαρτονομίσματα. Καὶ καθὼς βαδίζει, νομίζει πὼς τὰ κλεμμένα λεφτά, ἔχουν πάρει ἀνθρώπινη λαλιὰ καὶ τοῦ λένε.

«Ντροπή σου»...

«Ντροπή σου. Ἐπαναλαμβάνει ἐνδόμυχα καὶ κεῖνος. Ναί! ντροπή σου· πῶς κατάντησες κακομοίρη μου γιὰ μιὰ γυναῖκα!!! Δὲν σεβάστηκες τουλάχιστον τὴ μέρα ποὺ ξημερώνει;». Δὲν εἶχε πολὺ καιρὸ στὴν Ἀθήνα. Ἕνας γνωστὸς βουλευτὴς τοῦ πατέρα του, τὸν διώρισε σὲ κάποιο Ὑπουργεῖο. Κι' ἔτσι μιὰ μέρα ἐγκαταλείποντας τὴν ἐπαρχία του, ἦρθε νὰ ζήσῃ στὴν πρωτεύουσα καὶ νὰ ἀνακατευθῇ κι' αὐτὸς μέσα στὸ ἄγνωστο πλῆθος. Ὥσπου, γνώρισε μιὰ γυναῖκα. Καταραμένη στιγμή!! Ποῦ νὰ φαντασθῇ αὐτὸς ὁ ἄπειρος ἐπαρχιώτης τί ἔκρυβε μέσα του αὐτὸ τὸ ἀγγελικὸ πρόσωπο; Νόμισε πὼς ἦταν μιὰ κοπελίτσα ἄβγαλτη καὶ τὴν ἀγάπησε. Εἶχε πιστέψει μάλιστα πὼς καὶ κείνη τὸν ἀγαποῦσε. Ἀργότερα ὅμως κατάλαβε...Ὁ ἔρωτάς της γι' αὐτόν, στηριζόταν πάνω σὲ ταπεινοὺς ὑπολογισμοὺς καὶ συμφέροντα. Μὰ ἡ ἀγάπη τὸν εἶχε τυφλώσει. Ἔκοψε τὸ ἐπίδομα ποὺ ἔστελνε στὸ σπίτι του. Μὰ καὶ πάλι δὲν ἔφταναν γιὰ τὴ γυναῖκα αὐτή, ποὺ ἡ μόνη της ἀπόλαυσις ἦταν τὰ λοῦσα. Αὔριο κείνη γιόρταζε. Τοῦ εἶχε ἀπαιτήσει ἕνα ἀκριβὸ μπιζοῦ. Ἀπὸ ποῦ θὰ τὸ εὕρισκε; Τῆς ἦταν ἀδιάφορο. Καὶ νὰ τώρα ποὺ κατάντησε! Κλέφτης! Κ λ έ φ τ η ς! Ἡ λέξις αὐτὴ σφυρίζει στ' αὐτιά του σὰν δυνατὴ σειρήνα. Κ λ έ φ τ η ς αὐτός!! ποὺ τὸν σέβονται ὅλοι στὸ γραφεῖο!!! Κοντοστέκεται καὶ ἀνάβει τσιγάρο. Λίγο πιὸ κεῖ, μιὰ γρηούλα ἔχει ἁπλώσει τὸ κοκκαλιάρικο χέρι της καὶ ζητάει ἐλεημοσύνη ἀπὸ τοὺς διαβάτες. Ἄλλοι κάτι τὶς βάζουν στὸ χέρι. Ἄλλοι τραβοῦν ἀδιάφοροι τὸ δρόμο τους. Στέκεται ὁ κλέφτης καὶ τὴν περιεργάζεται...Τὰ χαρακτηριστικά της θυμίζουν μιὰ παληὰ ὁμορφιά.

—Ποιὸς νὰ ξέρῃ γιατὶ κατάντησε ζητιάνα—σκέφτεται. Θὰ ἔχῃ βέβαια κάποια ἱστορία καὶ αὐτή...Μὰ μήπως τάχα ὅλοι οἱ ἄθλιοι τῆς κοινωνίας δὲν κρύβουν κάποιο θλιβερὸ παρελθόν; Σφίγγει γιὰ λίγο τὰ κλεμμένα χρήματα καὶ ὕστερα τὴν πλησιάζει.

«Γιαγιά...νὰ...πάρε αὐτὰ καὶ πήγαινε σπίτι σου νὰ ἡσυχάσῃς».

Ἀνοίγει ἡ ζητιάνα μὲ κατάπληξι τὰ μεγάλα μάτια της, καὶ κυττάζει τὰ χρήματα. Τὰ σφίγγει περισσότερο στὴ ροζιασμένη φοῦχτα της γιὰ νὰ βεβαιωθῇ καὶ ὕστερα κυττάζει κι' αὐτόν.

Μὰ εἶναι δυνατὸν μιὰ τέτοια ἐλεημοσύνη ἀπὸ ἕναν τόσο φτωχοντυμένο νέο; Ἀνοίγει τὸ στόμα της νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ καὶ τὸν βλέπει νὰ ἀπομακρύνεται σκυφτὸς μὲ τὰ χέρια στὶς τσέπες...

Χτυποῦν οἱ καμπάνες. Κι' αὐτὸς βαδίζει...ὅλο βαδίζει...καὶ ὁ κάθε χτῦπος ἀντηχεῖ στ' αὐτιά του σὰν ἀμείλικτος τιμωρός, ἀλλὰ καὶ σὰν παρήγορος ἄγγελος ποὺ τοῦ λέει. «Μετάνοιωσε. Εἶναι ἀκόμα καιρός».

—Συγχώρεσέ με Παναγιά μου, φωνάζει πονεμένα. Δὲν θὰ τὸ ξανακάνω. Δὲν θὰ ξαναδῶ τὴ γυναῖκα αὐτή. Σηκώνει τὸ κεφάλι του στὸν οὐρανό, καὶ ἡ φέτα τοῦ φεγγαριοῦ νομίζει πὼς εἶναι δικαστικὴ ἕδρα. Νομίζει πὼς τοῦ φωνάζει ἄγρια. «Σὲ εἶδα. Πρέπει νὰ τιμωρηθῇς γιὰ τὴν πρᾶξι σου. Πρέπει νὰ πληρώσῃς τὸ σφάλμα σου». Μὲ ταχὺ λοιπὸν βῆμα φτάνει στὸ πλησιέστερο Ἄστυ. Τμῆμα. «Θέλω τὸν Ἀξιωματικὸ Ὑπηρεσίας», λέει μὲ σπασμένη φωνὴ στὸν ἀστυφύλακα ποὺ στεκόταν στὴν πόρτα.

Ἔκλεψα, τοῦ φώναξε ἀπελπισμένα μόλις τὸν εἶδε. Τιμωρεῖστε με. Εἶμαι ἕνας κλέφτης. Τὸν κυττάζει ἐρευνητικὰ ὁ Ἀστυνόμος.

«Καὶ τὰ κλεμένα ποῦ εἶναι»; τὸν ρωτᾷ!

«Δὲν τὰ ἔχω πιά. Τὰ ἔδωσα...σέ...σὲ μιὰ ζητιάνα. Μάρτυς μου ὁ Θεός. Αὐτὴ θὰ ἔχῃ περισσότερη ἀνάγκη ἀπὸ κείνη...».

Ποιὰ κείνη; ρώτησε ὁ Ἀστυνόμος παράξενα.

«Νά... κείνη ποὺ ἔκλεψα γιὰ χάρι της».

«Ἔχεις κλέψει κι' ἄλλοτε»;

«Ὄχι..Ἡ πρώτη εἶναι. Μὰ τώρα μετανοῶ. Αὐτὸ τὸ σπίτι τὸ παραφύλαγα καιρό. Σήμερα βρῆκα τὴν εὐκαιρία. Εἶχαν βγῆ ἔξω. Ἴσως πῆγαν νὰ ἰδοῦν τὴν γιορτάσιμη κίνησι ποὺ ξημερώνει...». Καὶ κλαίγοντας τοῦ τὰ διηγήθηκε ὅλα.

Ὁ Ἀστυνόμος τὸν ἄκουσε μὲ ἐνδιαφέρον χωρὶς νὰ τὸν διακόψῃ.

Σήκωσε ἀργὰ τὸ κεφάλι του καὶ τὸν κύτταξε μὲ συγκίνησι. Τὸ ἔμπειρο μάτι του διέκρινε ὅλη τὴν μετάνοια, ὅλη τὴ συντριβὴ τοῦ νέου. Τί νὰ σοῦ κάνουν ὅμως καὶ κεῖνοι. Μήπως δὲν συμμερίζονται τὰ ἀνθρώπινα δράματα; Μήπως δὲν κλαίει ἡ ψυχή τους μπρὸς σὲ μιὰ δυστυχία; Μήπως δὲν εἶναι ἕτοιμοι νὰ συγχωρήσουν τοὺς μετανοοῦντας εἰλικρινά;! Τί νὰ σοῦ κάνουν ὅμως καὶ κεῖνοι, ὅταν ὁ Νόμος ὀρθώνεται μπρός τους ἀμείλικτος καὶ τοὺς ζητᾷ νὰ κάνουν τὸ καθῆκον; Μὲ ἀργὲς κινήσεις βγάζει τὴν ταμπακέρα τοῦ καὶ τοῦ προσφέρει τσιγάρο. Τὸ πέρνει ὁ νέος μὲ κατάπληξι. Τέτοια καλωσύνη! Στὴν συμπόνοια τοῦ συνανθρώπου του, σφίχτηκε περισσότερο ἡ καρδιά του.

Πόσες φορὲς στὴ ζωή μας δὲν βλέπομε νὰ ὀρθώνεται μπρός μας ἕνα ἀκόμα μεγαλύτερο δικαστήριο ποὺ λέγεται συνείδησι;...

Ἔξω τὸ σκοτάδι ἔχει ἁπλώσει γιὰ καλὰ τὴν μαύρη ἀκουαρέλλα του.

Παίρνει καὶ ἡ ζητιάνα τὸ δρόμο γιὰ τὸ σπίτι της.

Σφίγγει τὰ χρήματα στὴν τριμμένη τσέπη καὶ χαμογελᾷ.

«Πόσο καιρὸ ἔχω νὰ πάρω τόσο χρῆμα ἀπὸ ἄνδρα!!» σκέφτεται. Τὸ χλωμὸ πρόσωπο τοῦ νέου παρουσιάζεται μπρός της. «Παράξενος ἄνθρωπος μὰ τὴν ἀλήθεια». Καὶ ἐπειδὴ ἡ μιὰ σκέψις φέρνει τὴν ἄλλη, περνᾷ ἀπὸ μπρός της σὰν κινηματογραφικὴ ταινία ὅλο της τὸ παρελθόν.

.....

Στὰ νειᾶτα της, ἦταν σωστὴ κούκλα. Τὰ παιδικά της χρόνια τὰ πέρασε στὸ ὀρφανοτροφεῖο. Δὲν γνώρισε γονεῖς. Τὴν βρῆκαν κάποιο βράδυ τοῦ Φλεβάρη στὴ σκάλα τοῦ Βρεφοκομείου. Ὅταν μεγάλωσε, τὴν ἔστειλαν νὰ μάθῃ τέχνη. Κάποιος βρέθηκε στὸ δρόμο της. Τὴν ἀγάπησε καὶ τὴν ἔκανε γυναῖκα του. Κείνη ὅμως, γρήγορα βαρέθηκε τὴν οἰκογενειακὴ ζωή. Πέταξε λοιπὸν κάποια μέρα σὰν πεταλούδα μὲ πολύχρωμα φτερὰ σ' ἄλλη ἀγκαλιά. Καὶ ὕστερα...σ' ἄλλη. Τέλος ἔγινε χορεύτρια σὲ ἕνα μεγάλο καμπαρέ. Τὸν γέμισαν λεφτά, γοῦνες, μπιζοῦ. Πολλοὶ ζήτησαν νὰ τὴν παντρευτοῦν. Κείνη ὅμως, νόμισε πὼς θὰ ἔμενε γιὰ πάντα ἕνα δροσερὸ λουλούδι. Ὥσπου μιὰ μέρα, ἔννοιωσε τὴ σκηρὴ πραγματικότητα...Τὸ ἄνθος μαράθηκε, καὶ κανένας δὲν καταδέχτηκε πλέον νὰ τὸ μυρίσῃ...Ἕνα καφτὸ δάκρυ κυλᾷ σὲ μιά της ρυτίδα καὶ σχηματίζει ἕνα ποταμάκι.

Ὤ! ἂς μποροῦσε τὸ παράδειγμα τὸ δικό της, νὰ γίνῃ ἕνας αὐστηρὸς δάσκαλος στὸ γυναικόκοσμο τῆς κοινωνίας!!!

.....

Μὲ τὶς σκέψεις αὐτές, φτάνει στὸ Μοναστηράκι. Οἱ διαβάτες εἶναι λιγοστοί. Ἀπὸ τὴν μιὰ ἄκρη τοῦ δρόμου ἕως τὴν ἄλλη 5—6 σκιὲς τοῦ πεζοδρομίου σουλατσάρουν.

«Ἀπόψε κορίτσια δὲν πρόκειται νὰ φᾶμε», λέει κάποια ἀπὸ τὴν παρέα.

Ματώνει τῆς ζητιάνας ἡ καρδιά. Κοντοστέκεται καὶ τὶς κυττάζει μὲ συμπόνοια. Ποιὸς ξέρει τί δρᾶμα νὰ κρύβῃ ἡ κάθε μιὰ πίσω ἀπὸ τὸ στρῶμα τῆς μπογιᾶς ποὺχει στὸ πρόσωπό της! Τὴν κύτταξαν καὶ κεῖνες.

«Γιαγιά...» τῆς λέει κάποια γελῶντας. «Γιά...τὸ γλέντι ἦρθες καὶ σύ; Δὲν διάλεξες καλὸ βράδυ».

Βουρκώνουν τὰ μάτια της. Τρεμοπαίζουν τὰ μαραμένα χείλη. Μὲ ἀργὲς

κινήσεις, χώνει τὸ κοκκαλιάρικο χεράκι στὴ τσέπη τὴν τριμένη. Βγάζει τὰ λεφτὰ τοῦ κλέφτη, τὰ χωρίζει σὲ ἴσια μερίδια, πλησιάζει τὰ φτωχὰ πλάσματα καί...τοὺς τὰ βάζει στὸ χέρι.

Ἄφωνες μένουν οἱ κοπέλλες. Τὴν κυττάζουν κατάπληκτες.

«Γιατὶ κάνετε αὐτὴ τὴ...δουλειά; Γιατὶ δὲν δουλεύετε»; Τὶς τραβάει λίγο ποιὸ κάτω ἀπὸ τὴν φέτα τοῦ φεγγαριοῦ.

«Νά...γιὰ δές τε τὸ πρόσωπό μου!!! κάποτε ἤμουν κι' ἐγὼ σὰν καὶ σᾶς... νά...τώρα...Προσέξετε ὅσο εἶναι ἀκόμα καιρός...».

Δὲν ἀπαντοῦν οἱ γυναῖκες. Σκύβουν μόνο τὸ κεφάλι.

.....

Τὰ ἀστέρια στὸν οὐρανό, μοιάζουν σὰν χλωμὲς βολίδες. Ἀπὸ μακρυὰ κάποιος μεθυσμένος τραγουδᾶ. Ποιὸς ξέρει γιατί...μέθυσε κι' αὐτός!!!

Παίρνουν τὸ δρόμο σκεφτικὲς οἱ γυναῖκες. Τὰ βήματά τους καθὼς ἀκούγονται ρυθμικὰ πάνω στὴν ἄσφαλτο, νομίζουν πὼς παίρνουν ζωντάνια καὶ τοὺς λένε: «Γιατὶ δὲν πᾶτε νὰ δουλέψετε; Προσέξτε τὸ πρόσωπό μου. Ἤμουν κάποτε καὶ ἐγὼ σὰν καὶ σᾶς....»

Παίρνει καὶ ἡ ζητιάνα τὸν κατήφορο γιὰ τὴν καλύβα της.

Στέκεται μπρὸς στὴν Ἐκκλησία τὴν «Εὐαγγελίστρια» καὶ σταυροκοπιέται. «Σῶσε γλυκειὰ Παρθένα τὰ ἁμαρτωλὰ πλάσματα καὶ ὁδήγησέ τα στὸ καλό».

Καὶ ἡ φέτα τοῦ φεγγαριοῦ, φωτίζει ὅλο καὶ πιὸ πολὺ τὸν Παρθενῶνα καὶ τὴν Ἀκρόπολι ποὺ ἀνεμίζει καμαρωτὰ ἡ γαλάζια Σημαία μας.

ΑΝΤΙΑΛΚΟΟΛΙΚΟΣ ΑΓΩΝ

Ἐκ τῆς Ἐφημερίδος «**Βῆμα**» τῆς 25-1-56

Ἡ Γαλλικὴ Κυβέρνησις ἐτοποθέτησεν εἰς τὸν ὑπόγειον σταθμὸν τῆς πρωτευούσης ἕνα τεράστιον ὁμοίωμα ἀνθρωπίνου συκωτιοῦ, τὸ ὁποῖον εἶναι φοβερὰ πρησμένο συνεπείᾳ κιρρώσεως, πρὸς τὸν σκοπὸν ὅπως προειδοποιήσῃ —διὰ τὰς συνεπείας τῆς οἰνοποσίας—ὅλους τοὺς Γάλλους μπεκρῆδες. Τὸ συκώτι διὰ φώτων ποὺ ὑπάρχουν μέσα του, ἐρωτᾷ : «Τὸ σηκώτι αὐτὸ εἶναι δικός σας;». Σημειωτέον ὅτι τὴν ἐναντίον τῆς οἰνοποσίας ἐκστρατείαν ἦρχισεν ὁ κ. Μαντὲς-Φράνς, πρώην Πρωθυπουργός, μὲ τὸ σύνθημα : «Πίνετε περισσότερο γάλα», παρὰ τὸ γεγονὸς δὲ ὅτι ὁ διάδοχός του κ. Φὼρ δὲν προσυπέγραψε τὰς ἀπόψεις τοῦ κ. Φράνς, ἐν τούτοις συνεφώνησεν εἰς τὸ ὅτι οἱ περισσότεροι Γάλλοι πίνουν πάρα πολὺ κρασί. Πλὴν τοῦ ὁμοιώματος τοῦ συκωτιοῦ, εἰς πολλὰ ἄλλα σημεῖα τοῦ ὑπογείου τῶν Παρισίων φιγουράρουν ἐπίσης διαγράμματα ἑνὸς ἐγκεφάλου προσβληθέντος ἀπὸ μηνιγγίτιδα, συνεπείᾳ οἰνοποσίας, ἑνὸς οἰσοφάγου προσβεβλημένου ἀπὸ καρκίνον καὶ τῶν ὑπολειμμάτων τοῦ πεπτικοῦ συστήματος ἑνὸς Γάλλου, ποὺ ἔπινεν πέραν τοῦ δέοντος. Ὑπολογίζεται ὅτι τουλάχιστον 2.000.000 Γάλλοι...παραπίνουν. Φιγουράρουν ἐπίσης χάρται, σχέδια καὶ ὁμοιώματα ποὺ ἔχουν σκοπὸν νὰ καταστήσουν ὡρισμένα γεγονότα σαφῆ εἰς τὸν κάθε Γάλλον πολίτην. Καὶ καθὼς ὁ ἐπιβάτης τοῦ ὑπογείου κατευθύνεται, ἅμα τῇ ἀποβιβάσει του, πρὸς κάποιαν ταβέρναν, φωτειναὶ προειδοποιήσεις τὸν ἐρωτοῦν: «Εἶσθε βέβαιος ὅτι εἶσθε νηφάλιος;»

ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑΣ
—ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΝΕΟΝ ΠΟΙΝΙΚΟΝ ΚΩΔΙΚΑ—
(ΑΡΘΡΑ 372—384 Π. Κ.)

Ὑπὸ κ. **ΔΗΜ. Κ. ΝΤΖΙΩΡΑ** Ὑπαστ. Α'

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Α'.
ΚΛΟΠΗ ΚΑΙ ΣΥΝΑΦΗ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

IV. Ὁ δόλος ὡς ὑποκειμενικὸν στοιχεῖον τοῦ ἐγκλήματος.
1. Εἰδικώτερον περὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ὅρου ἰδιοποίησις.
2. Κλοπὴ χρήσεως.

***

ΙΥ. Ὁ δόλος ὡς ὑποκειμενικὸν στοιχεῖον τοῦ ἐγκλήματος.

Ἀπαραίτητον ὑποκειμενικὸν στοιχεῖον τοῦ ἐγκλήματος τῆς κλοπῆς εἶναι ὁ δόλος, ἡ βούλησις ἢ ἀποδοχὴ δηλ. τοῦ δράστου, ὅπως ἰδιοποιηθῇ ξένον κινητὸν πρᾶγμα τελοῦν ὑπὸ τὴν κατοχὴν ἑτέρου. Ἂν ὅθεν οὗτος θεωρῇ τὸ πρᾶγμα ὡς ἴδιον ἢ ὡς μὴ εὑρισκόμενον εἰς τὴν κατοχὴν ἑτέρου (πεπλανημένως βεβαίως), ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἡ πλάνη του αὕτη (συγγνωστὴ ἢ ἀσύγγνωστος) τὸν ὠφελεῖ, δὲν εἶναι δὲ δυνατὸν νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς ἔνοχος κλοπῆς. Ἀλλ' ἐκτὸς τοῦ σκοποῦ τούτου τῆς ἀφαιρέσεως τ.ἔ. ξένου κινητοῦ πράγματος, ἀπαιτεῖται ἐπὶ πλέον καὶ ὁ σκοπὸς τῆς παρανόμου ἰδιοποιήσεως (animus rem sibi habendi), ὅστις πρέπει νὰ ὑφίσταται κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἀφαιρέσεως. Κατὰ συνέπειαν ἑπομένως, μεταγενεστέρα λῆψις ἀποφάσεως πρὸς ἰδιοποίησιν τοῦ πράγματος, δὲν συνιστᾷ κλοπὴν ἀλλ' ὑπεξαίρεσιν ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν βεβαίως ὅτι διὰ τῆς πρώτης πράξεως κατὰ τὰ κατωτέρω ἐκτιθέμενα δὲν ἐπέρχεται ἰδιοποίησις.

1. Εἰδικώτερον περὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ὅρου ἰδιοποίησις.

Ἤδη ἐρωτᾶται· πῶς ἑρμηνεύεται ὁ ὅρος «ἰδιοποίησις»; Ποία ἡ ἔννοια τούτου; Μήπως διὰ νὰ χαρακτηρισθῇ τις ὡς ἔνοχος κλοπῆς, ἅτε ἰδιοποιούμενος τὸ πρᾶγμα πρέπει νὰ ἔχῃ καὶ πρόθεσιν πλουτισμοῦ ἢ κέρδους; Ἡ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀπάντησις εἶναι, ὅτι τοιαύτη πρόθεσις τουλάχιστον, ὑπὸ τὴν ἰσχὺν τοῦ νέου Κώδικος, δὲν ἀπαιτεῖται. Τόσον ἀπὸ τῆς ἐπιστημονικῆς πλευρᾶς ὅσον καὶ ἀπὸ ἀπόψεως Νομολογιακῆς ἡ ἀπάντησις εἶναι ἐνιαία. Τοῦτο ἄλλως τε ρητῶς τονίζεται καὶ ὑπὸ τῆς αἰτιολογικῆς τοῦ Κώδικος ἐκθέσεως, περὶ ἧς κατωτέρω.

Κατὰ ταῦτα ὅθεν, ἐφ' ὅσον ἡ πρόθεσις τοῦ ἀδίκου πλουτισμοῦ δὲν ἀποτελεῖ στοιχεῖον ἀπαραίτητον, διὰ τὴν συγκρότησιν τοῦ ἐγκλήματος τῆς κλοπῆς, ἔπεται ὅτι κλοπὴν διαπράττει καὶ ὁ ἀφαιρῶν ξένον πρᾶγμα ἵνα τὸ δωρίσῃ, πωλήσῃ ἢ ἀνταλλάξῃ ἢ ὅπως τῷ χρησιμεύσῃ τοῦτο πρὸς τέλεσιν ἄλλης ἐγκληματικῆς πράξεως. Ἀλλὰ καὶ ὁ ἀφαιρῶν ἀφοῦ καταβάλῃ τὴν ἀξίαν τοῦ κλαπέντος ἔνοχος κλοπῆς καθίσταται, καθ' ὃ ἀφαιρέσας «ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ ἔχοντος δικαίωμα καὶ αὐτογνωμόνως» (1).

---

(1) Ὁ ὅρος οὗτος ἀπαντώμενος εἰς τὸν Π.Ν., δὲν περιελήφθη εἰς τὸν Κώδικα καὶ τοῦτο διότι, «ὅτι ἡ πρᾶξις πρέπει νὰ τελῆται αὐτογνωμόνως καὶ ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ ἔχοντος δικαίωμα ἐκφράζεται διὰ τῆς φράσεως «ὁ ἐκ τῆς κατοχῆς ἑτέρου ἀφαιρῶν», ὁ δ' ἐπιλαμβανόμενος τῆς κατοχῆς συναινέσει, τοῦ ἔχοντος δικαίωμα, δὲν δύναται βεβαίως νὰ θεωρηθῇ ἀφαιρῶν ἐκ τῆς κατοχῆς αὐτοῦ, ἀλλὰ λαμβάνων παρ' αὐτοῦ». Ἴδε καὶ Αἰτιολογικὴν Ἔκθεσιν Ζαχαροπούλου op. cit. σελ. 355 ἐπ.

Ἂν ὅθεν τις ἀφαιρέσῃ ποσότητα οἴνου, ὅστις τοῦ εἶναι ἀπαραίτητος πρὸς ἱκανοποίησιν τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ του διασκεδαζόντων φίλων αὐτοῦ, ἐκ τοῦ βαρελίου τοῦ οἰνοπώλου γείτονός του, ἀπουσιάζοντος αὐτοῦ ἢ καὶ παρόντος ὄντος ἀλλὰ μὴ συναινοῦντος, ἀφίνων ἐν ταὐτῷ τὴν ἀξίαν τοῦ οἴνου, πράττει κλοπήν. Ἄλλο τώρα τὸ ζήτημα, ἂν εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν πεπλανημένως ἐπίστευσεν ὅτι δὲν ἦτο ποτὲ δυνατὸν νὰ μὴν ἐπιδοκιμασθῇ ὑπὸ τοῦ οἰνοπώλου ἡ πρᾶξις του αὕτη. Τῶν πραγμάτων οὕτως ἐχόντων ἡ πρᾶξις του κριθήσεται κατὰ τὰς περὶ πλάνης γενικὰς ἀρχάς, κατὰ τὰ ἀλλαχοῦ ἐκτεθησόμενα (Κεφάλαιον περὶ πλάνης).

Κατ' ἄλλους ἀντιθέτως συγγραφεῖς (Stenglein Commentar, ἐν Κωστῇ τόμος Γ' σελ. 50), ἂν κατεβλήθη ὁλόκληρος ἡ ἀξία τοῦ ἀφαιρεθέντος πράγματος ὑφίσταται καταναγκαστικῶς τελεσθεῖσα ἀγορὰ τοῦ πράγματος ἀκυρωτέα δι' ἀγωγῆς, οὐχὶ δὲ (ἐπομένως) κλοπή.

Τέλος καὶ ὁ δραπέτης τῶν φυλακῶν, ὅστις ἐξερχόμενος ἐκεῖθεν φέρει τὰ ἐνδύματα τῆς φυλακῆς, δὲν πράττει κλοπὴν τῶν τελευταίων, ἅτε μὴ ἀφαιρῶν ἐπὶ σκοπῷ ἰδιοποιήσεως, ὅπως ἐπίσης καὶ ὁ ἐπὶ σκοπῷ ἀμέσου κατατροφῆς τοῦ πράγματος ἥτις καὶ ἐπακολουθεῖ, ἀφαιρῶν, διότι καὶ ἐν προκειμένῳ ἐλλείπει τὸ τῆς ἰδιοποιήσεως στοιχεῖον, πρόκειται δὲ φθορὰ ξένης ἰδιοκτησίας.

Παρὰ ταῦτα ὅμως ἄλλαι νομοθεσίαι περιορίζουν τὴν ἔννοιαν τῆς κλοπῆς μόνον εἰς τὴν ἐπὶ σκοπῷ ἀδίκου πλουτισμοῦ γενομένην ἀφαίρεσιν τοῦ ξένου πράγματος. Ἀλλ' ὁ Κῶδιξ ἡμῶν δὲν υἱοθετεῖ τὴν ἄποψιν ταύτην, ὡς ἐξῆς δὲ αἰτιολογεῖ τὴν ἀπόφασίν του ὁ συντάκτης του ἀείμνηστος Καθηγητὴς Ἡλιόπουλος. «Παρὰ τῇ ἡμετέρᾳ Ἐπιτροπῇ κατίσχυσεν ἡ γνώμη, ὅπως μὴ περιληφθῇ μεταξὺ τῶν στοιχείων τῆς κλοπῆς ἡ πρόθεσις τῆς περιουσιακῆς ὠφελείας τοῦ ὑπαιτίου. Τοῦτο ἐθεωρήσαμεν ἐπιβαλλόμενον ἐκ τῆς ἀρχῆς τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τὸ δικαίωμα τῆς ἰδιοκτησίας, καὶ διότι, τιθεμένου ἅπαξ ὅτι πρέπει νὰ τιμωρῆται ἡ πρᾶξις καὶ ὅταν δὲν ὑπάρχῃ ὁ σκοπὸς τοῦ πλουτισμοῦ, οὐδὲν προστίθεται διὰ τῆς δημιουργίας νέου (ἰδιωνύμου) ἀδικήματος ὡς ἐν τῷ Γερμανικῷ Ἀντισχεδίῳ κλπ.».

2. Κ λ ο π ὴ χ ρ ή σ ε ω ς.

Τί ρητέον ὅμως, ὅσον ἀφορᾷ τὴν πρόθεσιν ἁπλῆς χρήσεως τοῦ πράγματος καὶ μεταγενεστέρας αὐτοῦ ἐπιστροφῆς; Ἀποτελεῖ μία τοιαύτη ἐνέργεια κλοπήν; Αὐτὸ εἶναι τὸ κατ' ἐξοχὴν καὶ μεγίστης οὐ μόνον θεωρητικῆς, ἀλλὰ καὶ πρακτικῆς σπουδαιότητος ζήτημα, ὅπερ καίτοι ἁπλοῦν, πλείστας δυσχερείας ἐμφανίζει. Λέγομεν δὲ καὶ πρακτικῆς σπουδαιότητος, διότι ὄντως ἐν τῇ πράξει καθημερινῶς ἐμφανίζονται καὶ ἀπασχολοῦν, τάς τε Ἀστυνομικὰς (ἰδίᾳ τῆς Ἀσφαλείας) καὶ Δικαστικὰς Ἀρχάς, τοιαῦτα ζητήματα. Πράττουν ἢ δὲν πράττουν κλοπήν, οἱ αὐτογνωμόνως λαμβάνοντες, θρασεῖς κυρίως νέοι, αὐτοκίνητα, μοτοσακό, λέμβους καὶ εἴ τι ἄλλο, οἵτινες χρησιμοποιοῦντες ταῦτα, τὰ ἐγκαταλείπουν ἀκολούθως πλησίον τοῦ ἐξ οὗ τὰ ἀφῆρεσαν τόπου ἢ καὶ εἰς ἄλλην περιφέρειαν, ἐνίοτε μάλιστα λίαν ἀπομεμακρυσμένην; Οὕτω ἐπὶ παραδείγματι, ἔπραξαν κλοπήν, οἱ νεαροὶ κακοποιοὶ Κάτσικας καὶ Δούναβης (ἡλικίας 19—20 ἐτῶν), οἵτινες ἀφαιρέσαντες, καθ' ἣν ὁ ὑπάλληλος τοῦ καταστήματος ἦτο ἀπησχολημένος, ἀνὰ ἓν «μοτοσακὸ» τοῦ ἐγγὺς τῆς πλατείας Ὑμηττοῦ διατηροῦντος κατάστημα ἐνοικιάσεως ποδηλάτων, ἐνοικιαστοῦ ἰδιώτου Σωτηρίου Λαγοῦ, ἐξηφανίσθησαν ἐν συνεχείᾳ, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν κινητοποίησιν τοῦ οἰκείου (ΚΓ') Παρ/τος Ἀσφαλείας καί, ἐξακριβωθέντων ἐν τῷ μεταξὺ τῶν ἀγνώστων στοιχείων των, τὴν σύλληψιν αὐτῶν, μεθ' ἡμέρας ἑπτὰ εἰς τὴν πόλιν τῶν Τρικκάλων Θεσσαλίας; Ἐὰν δεχθῶμεν, ὅτι οἱ εἰρημένοι ἀφῆρεσαν ταῦτα, οὐχὶ διὰ νὰ τὰ κάμουν ἰδικά των, ἀλλ' ἵνα τοῖς χρήσιμεύσωσιν πρὸς καταδίωξιν, ὡς ἰσχυρίσθησαν τοῦ ἀπαγωγέως τῆς ἀδελφῆς τοῦ ἑνὸς τούτων, ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, ὀρθῶς τὸ Παρ/μα ἐστήριζε κατ' αὐτῶν κατηγορίαν ἐπὶ κλοπῇ, ἢ μήπως ἔδει νὰ κατηγορηθῶσιν

οὗτοι ἐπὶ φθορᾷ ξένης ἰδιοκτησίας, ἀφοῦ ὁμολογουμένως τὰ «μοτοσακὸ» ἐφθάρησαν, κατόπιν μάλιστα μιᾶς τόσον μεγάλης διαδρομῆς;

Ἡ ἐπὶ τοῦ ζητήματος ἀπάντησις δὲν εἶναι εὐχερής. Τὸ ἐὰν ἡ τοιαύτη κλοπὴ χρήσεως ἀποτελῇ κλοπὴν ἢ ὄχι, ἀπετέλεσεν ἀντικείμενον ζωηρᾶς ἐπιστημονικῆς συζητήσεως, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ διατυπωθῶσιν πλείονες τῆς μιᾶς, ἐπὶ τοῦ προκειμένου, γνῶμαι.

Κατὰ τὴν πρώτην ἐξ αὐτῶν, ἥτις καὶ στενῶς ἑρμηνεύει τὴν ἔννοιαν τοῦ ὅρου «ἰδιοποίησις» τοιαύτη, ὅηλ. ἰδιοποίησις ὑπάρχει, ὁσάκις ἡ ἀφαίρεσις πραγματοποιεῖται μὲ σκοπὸν νὰ ἔχῃ ὁ ὑπαίτιος τὸ πρᾶγμα ὡς ἰδιοκτησίαν του. Κατὰ συνέπειαν ὅθεν, οἱ ἀφαιροῦντες μὲ πρόθεσιν ἐπιστροφῆς, δὲν πρέπει νὰ χαρακτηρίζωνται οὐ μόνον ὡς ἔνοχοι κλοπῆς, ἀλλ' οὔτε καὶ ὡς τοιοῦτοι φθορᾶς ξένης ἰδιοκτησίας, εἴτε σοβαρᾶς εἴτε ἀσημάντου, δεδομένου ὅτι ἡ τελευταία αὕτη ἀποδοτέα κυρίως εἰς τὴν ἀμέλειαν τοῦ δράστου, σπανίως δέ, εἰς τὸν δόλον αὐτοῦ. Τοῦ νόμου ὅμως τιμωροῦντος μόνον τὴν ἐκ προθέσεως φθορὰν ξένης ἰδιοκτησίας, δέον ὅπως αἱ ἀνωτέρω πράξεις χαρακτηρίζωνται ὡς ἀνέγκλητοι.

Ἡ ἄποψις αὕτη εὑρίσκει ἔρεισμα καὶ εἰς αὐτὴν τὴν αἰτιολογικὴν τοῦ Κώδικος ἔκθεσιν, ἥτις χαρακτηρίζει τὴν κλοπὴν χρήσεως ὡς πρᾶξιν ἀνέγκλητον ἐπὶ τῇ κάτωθι σκέψει: «Ξέναι νομοθεσίαι τιμωροῦν τὸν ἀφαιροῦντα παρ' ἑτέρου ξένον πρᾶγμα ἄνευ σκοποῦ ἰδιοποιήσεως καὶ πρὸς τοιαύτην χρῆσιν, ὥστε ἐντεῦθεν νὰ δύναται νὰ προκύψῃ διὰ τὸν δικαιοῦχον περιουσιακὴ ζημία (1). Δὲν περιέλαβεν ὅμως τοιαύτην διάταξιν τὸ σχέδιον, διότι τὸ γεγονὸς εἶναι τοσοῦτον σπάνιον καὶ τόσον ἐστερημένον γενικωτέρας σημασίας, ὥστε ἀβλαβῶς δύναται νὰ λείψῃ σχετικὴ διάταξις ἐκ τοῦ Ποιν. Νόμου ἀρκούσης τῆς ἀστικῆς ὑποχρεώσεως τοῦ ὑπαιτίου πρὸς ἀνόρθωσιν πάσης ζημίας».

Οὐδεμία ὅθεν δύναται νὰ προκύψῃ ἀμφιβολία ὅτι ὁ ἐφαρμοστὴς τοῦ Κώδικος ἡμῶν, θέλων νὰ ἀνταποκριθῇ πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ἱστορικῆς ἑρμηνείας, πρέπει νὰ μὴ χαρακτηρίζῃ ὡς ἐγκλήματα τοιούτου εἴδους πράξεις.

Καθ' ὅμοιον τρόπον καὶ ὁ ἀείμνηστος καθηγητὴς Ν. Κωστῆς δέχεται ὅτι ἡ κλοπὴ χρήσεως εἶναι πρᾶξις ἀνέγκλητος. Οὕτω κατ' αὐτὸν (Τόμος Γ σελ. 51) ὅταν ἀφαιρῆται ἀντικείμενόν τι πρὸς στιγμιαίαν χρῆσιν ἄνευ σκοποῦ ἰδιοποιήσεως, οἷον ὅταν ὁ κλέπτης λαμβάνῃ κλίμακα ξένην, ὅπως ἀνέλθῃ εἰς οἰκίαν γειτνιάζουσαν τῇ αὐλῇ ἔνθα ἔκειτο ἡ κλῖμαξ, ἢ τὸ ἀκάτιόν τινος πρὸς διαπεραίωσιν εἰς τὴν ἀντιπέραν ὄχθην λίμνης ἢ ποταμοῦ δὲν πράττει κλοπήν.

Τέλος καὶ ὁ Α.Π. διὰ σειρᾶς ἀποφάσεώς του ἐχαρακτήρισεν ὡς ἀνεγκλήτους τοιαύτας πράξεις. (Ἀριθ. 500/31, 160/32 καὶ 460/40 κλπ.).

Ἡ τοιαύτη μακρὰ παράδοσις τῆς δικαστηριακῆς μας πρακτικῆς ἔσχεν ὡς ἀποτέλεσμα νὰ ἐκδοθῶσιν ἀπαλλακτικαί τινες ἀποφάσεις ὑπὸ τῶν κατωτέρων δικαστηρίων μας καὶ μετὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ νέου Κώδικος, ὁπότε ἐκλήθησαν νὰ ἀποφανθῶσιν (Οὕτω βλ. π.χ. ὑπ' ἀριθ. 285/55 Βούλευμα τοῦ Πλημ/κείου Πατρῶν) (2).

Καθ' ἑτέραν γνώμην διδαχθεῖσαν τὸ πρῶτον παρ' ἡμῖν ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ κ. Χωραφᾶ, ἰδιοποίησιν κατὰ τελολογικὴν ἑρμηνείαν (ratio legis) ἥτις ἐφ' ὅσον ὁδη-

(1) Πρόκειται περὶ τῶν furtum usus καὶ furtum possessionis (κλοπῆς χρήσεως καὶ νομῆς).

(2) Οὐδεμία ἐν τούτοις δύναται νὰ γεννηθῇ ἀμφιβολία, ὅτι ὅταν διὰ τῆς χρήσεως τοῦ πράγματος, τοῦτο ἀπόλλυσι τὴν οἰκονομικήν του ἀξίαν ὡς λ.χ. συμβαίνει μὲ τὴν χρησιμοποίησιν ἑνὸς ξένου σιδηροδρομικοῦ εἰσιτηρίου, τότε ἡ τοιαύτη χρῆσις ἐξομοιοῦται μὲ ἰδιοποίησιν. Ἡ ἀνάλωσις αὕτη ἀποτελεῖ ἰδιοποίησιν ἀφοῦ τὸ πρᾶγμα διὰ τῆς γενομένης χρήσεως δὲν δύναται πλέον νὰ ἐκπληρώσῃ τὸν οἰκονομικόν του σκοπόν, μὴ δυναμένης πάλιν νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς φθορὰ ξένης ἰδιοκτησίας διότι ἄλλο εἶναι ἡ καταστροφὴ καὶ ἄλλο ἡ ἀνάλωσις. (Βλέπε ὅμως καὶ σχετικὰς παρατηρήσεις μας ἐν σελ. 3262 τοῦ παρόντος).

γεῖται ἀπὸ τὸν σκοπὸν ὡρισμένης τινὸς ποινικῆς διατάξεως εἶναι ἀπεριορίστως παραδεκτή, ἤτοι τόσον πρὸς ἀποκλεισμὸν ἢ περιορισμόν, ὅσον καὶ πρὸς θεμελίωσιν ἢ ἐπούξησιν τοῦ ἀξιοποίνου, (1) ἀποτελεῖ οὐ μόνον ἡ ἐξουσίασις αὐτῆς ταύτης τῆς ὕλης τοῦ πράγματος, ἀλλὰ καὶ ἡ τοιαύτη εἰς τὴν περιουσίαν τοῦ δράστου ἐνσωμάτωσις τοῦ πράγματος κατὰ τρόπον παρέχοντα αὐτῷ τὴν δυνατότητα τῆς οἰκονομικῆς του ἔστω καὶ προσωρινῶς, ἀπολαύσεως ἢ ἐκμεταλλεύσεως αὐτοῦ.

Ἐπὶ τῇ βάσει παρομοίων σκέψεων καὶ ὁ κ. Γάφος διδάσκων εἰς τὴν Σχολὴν Ὑπαστυνόμων Β' τάξεως τῆς Η' Ἐκπαιδευτικῆς περιόδου, ὡς ἐξῆς ἐχαρακτήρισε τὴν ἰδιοποίησιν: «Ἰδιοποίησις εἶναι ἐκείνη διὰ τῆς ὁποίας τὸ πρᾶγμα κατὰ τὴν οὐσίαν του, ἀφαιρεῖται ἀπὸ τὴν κυριαρχίαν τῆς βουλήσεως καὶ τὰ συμφέροντα τοῦ κυρίου ἢ κατόχου καὶ καθίσταται χρήσιμον εἰς τὰ συμφέροντα τοῦ δράστου».

Ἡ θεωρητικὴ ὀρθότης τῆς λύσεως ταύτης, ἀναμφιβόλως δὲν δύναται νὰ ἀμφισβητηθῇ, πολλῷ μᾶλλον ἂν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν, ὅτι ὑπὸ τῶν κορυφαίων ἐπιστημόνων τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπιστήμης διδάσκεται.

Ἐξ ἄλλου καὶ λόγοι ἐγκληματικῆς πολιτικῆς τοῦτο ὑπαγορεύουν. Διότι δὲν εἶναι ὀρθὸν καὶ σύμφωνον πρὸς τὴν λαϊκὴν περὶ δικαίου συνείδησιν νὰ μένουν ἀτιμώρητοι τοιοῦτοι δρᾶσται, οἱ ὁποῖοι μὲ ἐλαφρὰν τὴν συνείδησιν καὶ ὅλως ἐπιπολαίως προσβάλλουν τὴν ξένην περιουσίαν, περιφρονοῦντες κατὰ τρόπον αὐθαίρετον καὶ ἀπαράδεκτον τὰς συνεπείας τῆς πράξεώς των.

Πρῶτον τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν δι' ἀποφάσεώς του υἱοθέτησε τὴν δευτέραν ταύτην γνώμην καταδικάσαν δράστας πράξεως, οἵα ἡ ἀπασχολήσασα ἡμᾶς διαρκούσης τῆς ὑπηρεσίας μας εἰς ΚΓ' Παρ/μα Ἀσφαλείας, μὲ συνέπειαν ἡ ἀπόφασις αὕτη νὰ ἀποτελέσῃ ἀρχὴν καὶ βάσιν καὶ διὰ τὰ κατώτερα δικαστήριά μας, ἅτινα ἤδη, καθ' ὅ τουλάχιστον γνωρίζομεν, καταδικάζουν ἐπὶ κλοπῇ τὰ ἄτομα ἐκεῖνα, ἅτινα πρὸς διασκέδασιν καὶ μόνον ἐπιβαίνουν ξένων αὐτοκινήτων, «μοτοσακὸ» κλπ. διὰ νὰ τὰ ἐγκαταλείψουν ἐν συνεχείᾳ μακρὰν ἢ ἐγκὺς τοῦ τόπου ὁπόθεν καὶ τὰ παρέλαβον.

Παρὰ τὰ ἀνωτέρω ὅμως καὶ οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων τὸ ζήτημα δὲν πρέπει νὰ θεωρηθῇ λελυμένον. Τὸ ἡμέτερον ἀκυρωτικὸν δὲν ἐκλήθη μέχρι τῆς στιγμῆς νὰ γνωματεύσῃ (2). Καθ' ὅ τουλάχιστον γνωρίζομεν, ἐκ τῆς παρακολουθήσεως τοῦ μοναδικοῦ εἰς τὸ εἶδος του ἐν Ἑλλάδι Ἐπιστημονικοῦ περιοδικοῦ «Ποινικὰ Χρονικά», ἀρεοπαγικὴ ἀπόφασις ἐπὶ τοῦ ζητήματος μετὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ Κώδικος, δὲν ὑφίσταται. Ὁ Α. Π. καλούμενος νὰ ἐκδώσῃ ἀπόφασιν δὲν θὰ ἔχῃ νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὰ ἀντίθετα δεδομένα τῆς ἱστορικῆς ἀφ' ἑνὸς καὶ τελολογικῆς ἀφ' ἑτέρου ἑρμηνείας, ἀλλὰ καὶ ἑτέραν τρίτην ἐνδιάμεσον γνώμην καθ' ἣν ἐν προκειμένῳ ὑφίσταται μᾶλλον κενὸν εἰς τὴν νομοθεσίαν, ὅπερ καὶ πρέπει νὰ πληρωθῇ διὰ νόμου.

Τὴν ἄποψιν ταύτην ὑποστηρίζει ὁ ὑφηγητὴς κ. Ζαγκαρόλας. Κατ' αὐτὸν ἀπὸ ἐγκληματολογικῆς τουλάχιστον ἀπόψεως, εἶναι ἐντελῶς διάφορος ἡ πρᾶξις τοῦ ἀφαιροῦντος ξένον κινητὸν πρᾶγμα ἵνα τὸ ἔχῃ παρανόμως, ὡς ἰδιοκτησίαν του, ἀπὸ τοῦ χρησιμοποιοῦντος ἁπλῶς αὐθαιρέτως ξένον πρᾶγμα χωρὶς πρόθεσιν ἰδιοποιήσεως. Ἐξ ἄλλου ἡ εἰς τὸ ποινικὸν μητρῷον ἑνὸς νέου ἀναγραφὴ καταδίκης ἐπὶ κλοπῇ, διὰ τοιαύτην πρᾶξιν, ἡ ὁποία ἀποδεικνύει ἁπλῆν ἐπιπολαιότητα χωρὶς διαφθορὰν χαρακτῆρος, ἀποτελεῖ μίαν ἀνακρίβειαν ὁδηγοῦσαν εἰς βαρυτάτην ἀδικίαν (3).

(Συνεχίζεται)

(1) Ἴδε σχετικῶς ἐν Χωραφᾶ Ποιν. Δίκαιον 1952 σελ. 42 καὶ τὰ αὐτόθι παραδείγματα

(2) Παρόμοιαι ὑποθέσεις καὶ τὴν ἀλλοδαπὴν ἀπησχόλησαν νομολογίαν. Εἰς τὸ περιοδικὸν «Ποινικὰ Χρονικὰ» Τόμος Γ' σελ. 354 ἀναφέρεται ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ κ. Γάφου, ἀπόφασις τοῦ Ἰταλικοῦ Ἀκυρωτικοῦ (Ποινικὸν Τμῆμα) καθ' ἣν ἐν ὑπεξερέσει: «Ἡ πρόθεσις τῆς ἁπλῆς ἐπί τινα χρόνον χρήσεως τοῦ πράγματος, ὅταν εἶναι αὐθεντικὴ καὶ ἀσφαλῶς ἀποδεδειγμένη, ἀποκλείει τὴν θέλησιν τῆς ἰδιοποιήσεως. Ἀντιθέτως, ἂν πρόκειται περὶ προθέσεως, ἥτις οὖσα ἐξηρτημένη ἀπὸ τὴν πραγματοποίησιν μιᾶς ἁπλῆς ἐλπίδος, ἐξ ἀρχῆς ἀμφιβόλου ἐκτελέσεως ὑπάρχει ἰδιοποίησις».

(3) Ἴδε σχετικῶς εἰς Ποιν. Χρονικὰ Τόμος Ε' σελ. 307.

Ὑπὸ ANTHONY MARTIENSSEN, κατὰ μετάφρασιν τοῦ Ὑπαστυνόμου Α΄ κ. ΧΡΗΣΤΟΥ ΠΑΤΣΟΥΡΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΚΤΟΝ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΚΑΙ ΕΓΚΛΗΜΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

6.—Ἡ σημασία τῶν διαφόρων ὑλικῶν.
7.—Συνδρομὴ τῆς Ἰατροδικαστικῆς.
8.—Ἄλλαι ἐφαρμογαὶ ἐπιστημονικῶν δεδομένων.
9.—Διασφάλισις τῶν ἰχνῶν.
10.—Μέσα ἀνακαλύψεως πλαστογραφίας καὶ ἀοράτου γραφῆς.

***

6. Ἡ σημασία τῶν διαφόρων ὑλικῶν.

Παρουσιάζονται πολλαὶ περιπτώσεις κατὰ τὰς ὁποίας ὁ ντέτεκτιβ καταφεύγει εἰς τὴν συνδρομὴν τῆς ἐπιστήμης, ὅπως π.χ. διὰ τὸν προσδιορισμὸν τῆς θέσεως ἢ προελεύσεως τεμαχιδίου ἑνὸς ὑλικοῦ ποὺ ἀνευρίσκει εἰς τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος. Ἴχνη χρώματος ἐπὶ ἑνὸς διαρρηκτικοῦ ἐργαλείου, τὸ ὁποῖον ἀνευρέθη κατὰ τὴν σωματικὴν ἔρευνα ὑπόπτου, δύνανται νὰ παραβληθοῦν μὲ τὸ χρῶμα τῆς ἐπιφανείας ἐπὶ τῆς ὁποίας προεκλήθησαν ἀποξέσεις καὶ νὰ ἀποδειχθῇ ἂν οὗτος ἔχῃ ἢ ὄχι σχέσιν μὲ διαπραχθεῖσαν διάρρηξιν. Ἐπίσης ρανίσματα σιδήρου, εὑρισκόμενα εἰς τὸ γύρισμα τοῦ πανταλονιοῦ (ρεβὲρ) ἑνὸς διαρρήκτου καὶ συγκρινόμενα μὲ ρανίσματα ποὺ προεκλήθησαν ἀπὸ τὸ σιδηροτρύπανον μὲ τὸ ὁποῖον παρεβιάσθη μία σιδηρὰ θύρα, ὁδηγοῦν εἰς τὴν ἀπόδειξιν τῆς ἐνοχῆς ἢ τῆς ἀθῳότητος ἑνὸς ὑπόπτου. Εἶναι ἀποδεδειγμένον ὅτι ὅλα τὰ τεμαχίδια ὑλικῶν ἢ κόκκοι κόνεος, τὰ ὁποῖα ἐπικολλοῦνται ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων, δύνανται καταλλήλως ἐξεταζόμενα νὰ χρησιμεύσουν ὡς χρησιμότατα στοιχεῖα τῆς δικογραφίας. Πλὴν ὅμως περὶ τοῦ ὡς ἄνω τρόπου ἀνακριτικῆς ἐρεύνης, σήμερον, διατυποῦνται ὡρισμέναι ἐπιφυλάξεις. Αὗται βασίζονται εἰς τὴν γενίκευσιν τῶν ὑλικῶν τῆς αὐτῆς συστάσεως καὶ κατ' ἀκολουθίαν, ὑποστηρίζουν ὅτι, δὲν δυνάμεθα νὰ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ὡρισμένον τεμάχιον ὑάλου, ἐπὶ παραδείγματι, προέρχεται ἀπὸ συγκεκριμένον παράθυρον. Ἐνῷ πρὸ ἐτῶν κατεσκευάζοντο πολλαὶ ποιότητες ὑάλου, σήμερον λόγῳ τῆς γενικεύσεως, αἱ ποιότητες ποὺ χρησιμοποιοῦνται εἰς μίαν περιοχὴν ἔχουν κατὰ πολὺ μειωθῇ. Τὰ πάσης φύσεως χρώματα, κλωσταὶ ἐνδυμάτων, τεμαχίδια πλίνθων καὶ ἄλλων ὑλικῶν, τῶν ὁποίων ἡ ποικιλία κατὰ τὸ παρελθὸν διευκόλυνε τὸν ντέτεκτιβ εἰς τὴν διαλεύκανσιν μιᾶς ἐγκληματικῆς ὑποθέσεως, ἔχουν σήμερον ὁμοιομόρφως γενικευθῇ ὥστε ἡ σπουδαιότης τῶν συμπερασμάτων ἐκ τῆς ἐξετάσεως αὐτῶν νὰ ἔχῃ κατὰ πολὺ μειωθῇ.

7. Συνδρομὴ τῆς Ἰατροδικαστικῆς.

Ἡ συνδρομὴ τῆς Ἐπιστήμης εἰς τὸν καθορισμὸν τοῦ τρόπου τελέσεως ἑνὸς ἐγκλήματος εἶναι χρήσιμος εἰς πολλὰς ἄλλας περιπτώσεις. Ὁ παθολόγος (ἰατροδικαστής), διὰ τῆς μεταθανατίου ἐξετάσεως τοῦ δολοφονηθέντος, δύναται νὰ καθορίσῃ εἰς τὸν ντέτεκτιβ τὴν αἰτίαν τοῦ θανάτου καὶ συνήθως νὰ τὸν βοηθήσῃ εἰς τὴν

διατύπωσιν σκέψεων περὶ τοῦ πῶς τὸ ἔγκλημα ἐξετελέσθη. Μωλωπισμοὶ ἐπὶ τοῦ θύματος καταδεικνύουν ἂν προεκλήθησαν ἐκ κτυπημάτων ἢ ἄλλως, πρὸ ἢ μετὰ τὸν θάνατον. Εἶναι δυνατόν, ἐπίσης νὰ δοθῇ κάποια ἔνδειξις τῆς δυνάμεως δι' ἧς κατεφέρθη ἕνα κτύπημα, ὥστε νὰ στραφοῦν αἱ ὑπόνοιαι κατὰ ὑπόπτου ἀνήκοντος εἰς ὡρισμένον κύκλον. Ἐὰν ὡς φονικὸν ὅπλον ἐχρησιμοποιήθη μάχαιρα, ὁ ἰατροδικαστὴς δύναται, συνήθως, νὰ ἀποφανθῇ περὶ τοῦ μήκους αὐτῆς καὶ περὶ τοῦ τρόπου κατὰ τὸν ὁποῖον προεκλήθη τὸ δι' αὐτῆς τραῦμα.

Ὑπάρχουν, ἐπὶ πλέον, ἴχνη ἐκ τῶν ὁποίων δύναται νὰ πῇ εἰς τὸν ντέτεκτιβ τί ἔκανε τὸ θῦμα τὰς τελευταίας του στιγμάς, ἐὰν ὁ θάνατος ἦτο ἀκαριαῖος ἢ ὄχι, ἐὰν ἦτο ἀποτέλεσμα τοῦ τραύματος καὶ ἐὰν τὸ θῦμα μετεκινήθη ἢ ὄχι μετὰ τὴν ἐπέλευσιν τοῦ θανάτου. Ὁ χρόνος τοῦ θανάτου εἶναι δύσκολον νὰ καθορισθῇ ἐπακριβῶς, ὅπως οἱ συγγραφεῖς τῶν φανταστικῶν ἀστυνομικῶν βιβλίων φαντάζωνται, πλὴν ὅμως τοῦτο εἶναι ἕνα θέμα ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὁ ἰατροδικαστὴς πάντοτε καλεῖται νὰ διατυπώσῃ τὴν γνώμην του. Κατ' ἀντίθεσιν πρὸς ὅ,τι τὸ κοινὸν πιστεύει, ὁ ἰατροδικαστὴς εἰς τοιαύτας περιπτώσεις πρέπει νὰ μάθῃ ὅσο τὸ δυνατὸν περισσοτέρας λεπτομερείας, διότι μόνον ἔτσι θὰ δυνηθῇ νὰ διατυπώσῃ τὰ πορίσματά του περὶ τοῦ χρόνου κατὰ τὸν ὁποῖον ἐπῆλθεν ὁ θάνατος. Εἶναι τόσον πολλοὶ οἱ παράγοντες ποὺ ἐπιδροῦν ἐπὶ τῆς ἐξελίξεως τῆς πτωματικῆς ἀκαμψίας ὥστε ἡ γνωμοδότησις τοῦ ἰατροδικαστοῦ ἐξ αὐτῆς καὶ μόνης θὰ εἶναι μιὰ ἁπλῆ ὑπόθεσις. Εἰς μίαν ἐξαιρετικὴν περίπτωσιν στὸ Λονδίνο τὸ 1935, τὸ πτῶμα ἑνὸς ἡλικιωμένου ἀνδρὸς εὑρέθη περιτυλιγμένο μὲ λωρίδες ὑφάσματος καὶ τοποθετημένο μέσα σ' ἕνα σάκκο εἰς τὸ ὑπόγειο μιᾶς πολυκατοικίας. Ἡ μεγάλη ξηρασία τοῦ ὑπογείου καὶ τὸ ἀδιάβροχο περιτύλιγμα καὶ σάκκος προεκάλεσαν τὴν μουμιοποίησι τοῦ πτώματος, τὸ ὁποῖον διετηρήθη σὲ καλὴν κατάστασιν γιὰ πολὺ καιρό. Ὁ Sir Bernard Spilebury (Σπίλμπουρη), μιὰ αὐθεντία τῆς Ἰατροδικαστικῆς καὶ μερικοὶ ἄλλοι ἰατροδικασταὶ ἐκλήθησαν νὰ γνωματεύσουν περὶ τοῦ χρόνου κατὰ τὸν ὁποῖον ἐπῆλθεν ὁ θάνατος. Κατὰ τοὺς ὑπολογισμούς τους ἡ ἡμερομηνία θανάτου ἐκυμαίνετο μεταξὺ τῶν δύο καὶ δώδεκα ἐτῶν πρὸ τῆς ἀνευρέσεως τοῦ πτώματος. Ὅταν ἡ ὑπόθεσις διελευκάνθη, διεπιστώθη ὅτι ὁ θάνατος ἐπῆλθε τέσσαρα ἔτη πρὸ τῆς ἀνευρέσεώς του. Οἱ ὑπολογισμοὶ τοῦ Sir Bernard ἐπλησίασαν περισσότερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ κι' αὐτὸς ἔπεσε ἔξω δώδεκα μῆνας. Ὁ γέρος καθὼς κατέβαινε τὴν πέτρινη σκάλα ποὺ ὁδηγοῦσε στὸ ὑπόγειο ἐργαστήριο τοῦ οἰκήματος, παραπλεύρως τῆς πολυκατοικίας ὠλίσθησε, ἔπεσε κάτω, καὶ κατὰ τὴν πτῶσιν του ἀπέθανε. Δέκα λεπτὰ ἀργότερα ἕνας σεσημασμένος ἐγκληματίας ἔτυχε νὰ περνᾷ ἀπὸ ἐκεῖ καί, ὅταν εἶδε τὸ νεκρό, ἐφοβήθηκε μήπως, ἐπειδὴ ἦτο γνωστὸς στὴν Ἀστυνομία, κατηγορηθῇ γιὰ φόνο. Ἔτσι, ἀπεφάσισε νὰ μὴ πῇ τίποτε γιὰ τὸ πτῶμα, τύλιξε τὸ πτώμα μὲ λωρίδες ὑφάσματος, τὸ ἔβαλε σ' ἕνα σάκκο καὶ τὸ μετέφερε στὸ ὑπόγειο τῆς πολυκατοικίας περὶ τοῦ ὁποίου ἐγνώριζε ὅτι ἦτο ἐντελῶς ἀχρησιμοποίητο. Μιὰ ἑβδομάδα ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἀνεκαλύφθη τὸ πτῶμα—τέσσαρα ἔτη μετὰ τὸν θάνατον—ὁ ἀθῷος ἐγκληματίας παρουσιάσθηκε στὴν Ἀστυνομίαν καὶ εἶπε τὸ τί συνέβη. Ὁ ντέτεκτιβ ποὺ εἶχε τὴν ὑπόθεσιν κατώρθωσε νὰ ἀποδείξῃ τὸ ἀληθὲς τῆς ἱστορίας του καὶ ἡ ὑπόθεσις τελείωσε μὲ τὶς αὐστηρὲς συστάσεις τοῦ εἰσαγγελέως. Λίγους μῆνες ἀργότερα ὁ ἴδιος ἐγκληματίας ἔτυχε νὰ βαδίζῃ σ' ἕνα ἀπόμερο δρόμο τῆς πόλεως, ὅπου ἄλλοτε εἶχαν ρίξει ἕνα πτῶμα. Ἀντιλαμβάνεται κανεὶς τὴν κατάστασίν του. Πλὴν ὅμως ἔτρεξε στὸ πλησιέστερο Ἀστυνομικὸ Τμῆμα καὶ μὲ δάκρυα στὰ μάτια ἐδιηγήθηκε στὸν ἀρχιφύλακα τῆς ὑπηρεσίας τὸ «συμβάν».

8. Ἄλλαι ἐφαρμογαὶ ἐπιστημονικῶν δεδομένων.

Ἡ συνδρομὴ τῆς ἐπιστήμης ζητεῖται συνηθέστατα εἰς τὰς περιπτώσεις ἐμπρησμοῦ καὶ εἰς τὰ τροχαῖα ἀτυχήματα. Καὶ στὰ δύο εἴδη αὐτὰ ὁ χημικὸς καὶ ὁ μηχανικὸς εἶναι ἱκανώτεροι ἀπὸ τὸν ντέτεκτιβ, διὰ νὰ καθορίσουν τὰ συμβάντα ἀπὸ τὰ

«ἀπομεινάρια» ἢ ἀπὸ τὰ κομμάτια ποὺ θὰ εὑρεθοῦν. Εἰς τοὺς ἐμπρησμοὺς εἰδικώτερα, ἡ ἐμπειρογνωμοσύνη εἶναι ἀπαραίτητος, διὰ νὰ καθορισθῇ τὸ πῶς καὶ ποῦ ἦτο ἡ ἀρχικὴ ἑστία τῆς πυρκαϊᾶς. Χωρὶς τὴν γνώμη τοῦ εἰδικοῦ εἶναι πολὺ δύσκολον διὰ τὸν ντέτεκτιβ νὰ προχωρήσῃ εἰς τὴν ἔρευνά του καὶ σπανίως δύναται νὰ εἶναι βέβαιος γιὰ τὴν αἰτίαν μιᾶς πυρκαϊᾶς ἢ ἑνὸς ἐμπρησμοῦ. Εἰς τὰ περισσότερα δευτερεύοντα ἐγκλήματα δὲν ἀπαιτεῖται ὁπωσδήποτε ἡ προσφυγὴ εἰς τὰ φῶτα τῆς ἐπιστήμης διὰ νὰ καθορισθῇ ὁ τρόπος τελέσεως αὐτῶν. Ὁ ντέτεκτιβ δὲν χρειάζεται τὴν συνδρομὴν εἰδικοῦ ποὺ θὰ τοῦ πῇ π.χ. ὅτι, ὅταν παρατηρηθοῦν ἀποτυπώματα τροχῶν εἰς τὸν τόπον ὅπου διεπράχθη ἕνα ἔγκλημα, ἐχρησιμοποιήθη αὐτοκίνητον, ἢ ὅτι, ὅταν ἡ κλειδαριὰ τῆς κεντρικῆς εἰσόδου μιᾶς διαρρηχθείσης οἰκίας εὑρεθῇ παραβιασμένη, ὁ διαρρήκτης εἰσῆλθε ἀπ' αὐτήν. Ἀλλ' ἂν ἡ ἐπιστήμη δὲν βοηθᾷ πολλὲς φορὲς ἀμέσως τὸν ντέτεκτιβ εἰς τὴν ἔρευνά του, τὸν ἔχει ὅμως ἐφοδιάσει μὲ ἕνα μεγάλο ἀριθμὸ ἐργαλείων, τὰ ὁποῖα ὁ τελειταῖος χρησιμοποιεῖ. Τὰ ἐργαλεῖα αὐτὰ περιλαμβάνουν ἀπὸ φακοὺς μέχρι πολύπλοκα μηχανήματα ἀποκρυπτογραφήσεως ἀριθμητικῶν κωδίκων. Τὸ C.I.D. τῆς Σκώτλαντ Γυὰρ διαθέτει ἀρκετοὺς εἰδικευμένους ἀξιωματικούς, τῶν ὁποίων κύριον ἔργον εἶναι νὰ παρακολουθοῦν τὴν ἐξέλιξιν τῶν μηχανικῶν μέσων, τῶν μεθόδων, τῶν χημικῶν παρασκευασμάτων τὰ ὁποῖα εἶναι χρησιμοποιήσιμα εἰς τὴν ἐργασίαν τοῦ ντέτεκτιβ.

9. Διασφάλισις τῶν ἰχνῶν.

Μία ἀπὸ τὶς πρῶτες ἐφαρμογὲς τῶν ἐπιστημονικῶν μεθόδων εἰς τὴν ἐγκληματολογικὴν ἔρευνα ἦτο ἡ βελτίωσις τῆς μεθόδου διασφαλίσεως τῶν ἰχνῶν. Ἴχνη πελμάτων, δακτυλικὰ ἀποτυπώματα, ἴχνη ποὺ εὑρίσκοντο εἰς τὰ παράθυρα καὶ εἰς τὰς θύρας, μικρὰ τεμάχια ἀπὸ διάφορα εἴδη, σταγόνες αἵματος, κ.ἄ., εὔκολα δύνανται νὰ καταστραφοῦν καὶ ἡ διαφύλαξις αὐτῶν μέχρι τῆς δίκης ἀποτελεῖ μιὰ σοβαρὴ «ζαλάδα» γιὰ τὸν ντέτεκτιβ. Τὰ ἴχνη πελμάτων προφυλάσσονται ἀμέσως ὅταν ἀνευρεθοῦν μὲ ἕνα ἄδειο κουτί, μέχρις ὅτου ληφθῇ γύψινο ἢ ἄλλο ἀποτύπωμα αὐτῶν, ἀναλόγως τῆς ἐπιφανείας ποὺ ἀνευρίσκονται. Σήμερα εἶναι εὔκολος ἡ λῆψις ἀποτυπώματος ἴχνους πέλματος σχεδὸν ἀπὸ κάθε εἴδους ἐπιφάνεια, ἀκόμα καὶ ἀπὸ ἐπιφάνεια σκεπασμένη μὲ χιόνι. Τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα λαμβάνονται μὲ τὴν βοήθεια διαφόρων εἰδῶν κόνεων καὶ πάλιν ἀναλόγως τῆς ἐπιφανείας εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκονται ἢ καὶ μὲ φωτογράφησιν. Ἴχνη ἀπὸ παράθυρα ἢ θῦρες χρησιμοποιοῦνται διὰ τῆς λήψεως κερίνων ὁμοιωμάτων αὐτῶν. Τεμαχίδια διαφόρων εἰδῶν φυλάσσονται μέσα σὲ φακέλλους ἀπὸ ζελατίνη ἢ νάϋλον. Ἐὰν μία σταγόνα αἵματος εὑρεθῇ πάνω σὲ ὕφασμα ἢ ἄλλο ἀντικείμενο, ποὺ μπορεῖ νὰ ἀποσπασθῇ, διαφυλάσσεται σὲ κουτιὰ ἀδιάβροχα (ὑδατοστεγῆ) καὶ ἀεροστεγῆ. Κομμάτια χαρτιῶν ὅταν εἶναι ἀνάγκη νὰ διαφυλαχθοῦν καλύπτονται μὲ ἕνα εἰδικὸν ἄχρωμο βερνίκι. Ὑπάρχουν πάμπολλες μέθοδοι διαφυλάξεως κάθε εἴδους οὐσίας καὶ ὁ σημερινὸς ντέτεκτιβ ἔχει στὴν διάθεσί του σωρείαν εἰδικῶν κουτιῶν, χημικῶν ἢ μή, μὲ τὰ ὁποῖα δύναται νὰ διατηρήσῃ «φρέσκα» τὰ ἴχνη, ὅσο τοῦ χρειάζονται.

10. Μέσα ἀνακαλύψεως πλαστογραφίας καὶ ἀοράτου γραφῆς.

Μιὰ ἄλλη σοβαρώτατη ἐφαρμογὴ τῶν ἐπιστημονικῶν δεδομένων εἶναι ὁ καθορισμὸς τῆς μεθόδου ἀνακαλύψεως διαφόρων οὐσιῶν καὶ ἀνιχνεύσεως πλαστογραφιῶν καὶ ἀοράτων γραφῶν. Μία ἁπλῆ χημικὴ μέθοδος ποὺ καθιερώθη τὸν περασμένον αἰῶνα, ἡ ὁποῖα δίδει τὴν δυνατότητα εἰς τὸν ντέτεκτιβ νὰ ἀποφανθῇ ἂν μιὰ κηλῖδα ποὺ ἀνευρέθη εἰς τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος εἶναι αἷμα ἢ ὄχι. (Ἡ ἐργαστηριακὴ ἐπιβεβαίωσις εἶναι πάντοτε ἀπαραίτητος ἀλλὰ μὲ τὴν δοκιμαστικὴν μέθοδον ἀποφεύγεται ἡ ἄσκοπος καθυστέρησις μέχρις τῆς λήψεως τῆς ἐκθέσεως τοῦ ἐργαστηρίου καὶ ὁ ντέτεκτιβ μπορεῖ νὰ συνεχίσῃ χωρὶς χρονοτριβὴ τὴν ἔρευνά του).

Πολλὲς χρήσιμες συσκευὲς ὑπάρχουν διὰ τὴν ἀνακάλυψιν πλαστογραφιῶν. Ὑπάρχουν χημικὰ παρασκευάσματα μὲ τὰ ὁποῖα εἶναι δυνατὸν νὰ καταδειχθῇ ἡ χρησιμοποίησις διαφόρων εἰδῶν μελάνης. Φωτογράφησις μὲ «ὑπερύθρους ἀκτίνας» μὲ τὴν ὁποίαν ἀποκαλύπτεται τὸ ἀρχικὸ χειρόγραφον ἢ ἔντυπο κείμενο κάτω ἀπὸ τὸ πλαστογραφημένο. Εἰς τὴν Ἑλβετία, τελευταῖα, μιὰ ἄλλη μέθοδος χρησιμοποιεῖται—ἠλεκτρικὸν ρεῦμα διοχετεύεται εἰς τὸ ὕποπτο χαρτὶ καὶ ἐὰν ὑπάρχῃ διαφορὰ εἰς τὰ διάφορα σημεῖα τῆς ἐπιφανείας του ἡ ἔντασις τοῦ ρεύματος διαφέρει καὶ ἡ διαφορὰ αὐτὴ ἀκούεται ὑπὸ μορφὴν ἤχου σ' ἕνα μεγάφωνον. (Σ. Μ. ὑπὸ μορφὴν παρασίτων). Ἀόρατος γραφὴ μὲ εἰδικὴ μελάνη σπανίως χρησιμοποιεῖται ἀπὸ τὸν συνήθη ἐγκληματία. Πλὴν ὅμως μερικὲς φορὲς ὁ ντέτεκτιβ εὑρίσκει χαρτιὰ ποὺ ἀπὸ τὴν τριβὴ στὶς τσέπες ἢ στὸ χαρτοφύλακα τοῦ ὑπόπτου πῆραν «μυρωδιὰ» ἀπὸ ἄλλα χαρτιά, ποὺ πολὺ θὰ τὸν βοηθούσαν ἂν τὰ εἶχε. Αὐτὴ ἡ μυρωδιὰ (Σ. Μ. ἐννοεῖ τὸ ἀποτύπωμα—συνήθως ἀόρατο—ποὺ προκαλεῖται σὲ λευκὸ χαρτὶ ἂν ἐπιτεθῇ ἐπὶ γραμμένου) εἶναι δυνατὸν νὰ διαβασθῇ—ἢ μὲ φωτογράφησι ἢ μὲ χημικὰ μέσα—καὶ νὰ ἐξακριβωθῇ τὸ περιεχόμενον τοῦ πρωτοτύπου ποὺ ὁ ὕποπτος πρόλαβε καὶ κατέστρεψε. Αὐτὸ εἶναι δυνατὸν ὄχι μόνον στὰ γραμμένα μὲ μολύβι ἢ μὲ καρμπὸν ἀλλὰ καὶ στὰ γραμμένα μὲ μελάνη. Τὰ ἀποτυπώματα αὐτὰ τῆς γραφῆς ποὺ εἶναι ἀόρατα μὲ γυμνὸ μάτι γίνονται ὁρατὰ μὲ μεγάλη εὐκολία. Μερικὲς ἐκ τῶν ἐπιστημονικῶν κατακτήσεων ἐφηρμόσθησαν διὰ τὴν βελτίωσιν τῶν τηλεπικοινωνιῶν. Ἡ χρῆσις τῶν ἀστυνομικῶν αὐτοκινήτων μὲ ραδιοτηλέφωνα ἔχει ἤδη περιγραφῆ. Δοκιμαστικὴ χρησιμοποίησις γίνεται ἐπίσης τῶν συσκευῶν λήψεως καὶ ἐκπομπῆς προσημασμένων ἐπὶ τοῦ πηλικίου (κράνος) καθὼς ἐπίσης καὶ τοῦ γνωστοῦ στρατιωτικοῦ ἀσυρμάτου τηλεφώνου «Walkie Talkie»« (γώκι-τώκι) τὸ ὁποῖον χρησιμοποιεῖται καὶ ἀπὸ ἐγκληματίας. Κάθε νέα ἐξέλιξις εἰς τὰς ἐπικοινωνίας δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ διὰ τὴν καλλιτέραν ἐκτέλεσιν τοῦ ἀστυνομικοῦ ἔργου. Ἔτσι τὸ τηλέφωνο χρησιμοποιεῖται διὰ τὴν μετάδοσιν ἀστυνομικῶν σημάτων πρὸς τὰς μεγαλυτέρας Ἀστυνομικὰς Μονάδας, ἡ ἀποστολὴ φωτογραφιῶν δι' ἀσυρμάτου καθιστᾷ εὔκολον τὴν ταχεῖαν —χρόνος λήψεως μικρότερος τῆς ὥρας—λῆψιν τῆς εἰκόνος τοῦ καταζητουμένου εἰς ὅλα τὰ σημεῖα ἐξόδου τῆς χώρας. Ἐπίσης δὲν ἀποκλείεται νὰ χρησιμοποιηθῇ καὶ ἡ τηλεόρασις δι' ἀστυνομικοὺς σκοπούς.

Βεβαίως εἶναι ἀδύνατον διὰ τὸν ντέτεκτιβ νὰ μεταφέρῃ ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα ὄργανα καὶ ὑλικὰ μαζί του, ἀλλὰ εἶναι ἀνάγκη νὰ ἔχῃ μερικὰ ἀπ' αὐτὰ ὅταν μεταβαίνῃ διὰ τὴν ἐξιχνίασιν μιᾶς σοβαρᾶς ὑποθέσεως. Ἡ Ἀστυνομία τοῦ Ντύρχαμ—(Durham—Μ. Βρεττανίας) διαθέτει ἕνα μικρὸ καὶ ἀνύποπτον ὄχημα μὲ τὰ περισσότερα ὄργανα καὶ ὑλικά, χημικὰ παρασκευάσματα καὶ εἰδικὰ δοχεῖα ποὺ χρησιμοποιοῦνται ἐπωφελῶς εἰς τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος. Πολλοὶ ντέτεκτιβ προτιμοῦν «τὴν διπλωματικὴ τσάντα» ἡ ὁποῖα περιέχει τὰ γνωστὰ εἴδη ποὺ καθωρίσθησαν ἀπὸ τὸν Γκρὸς (Gross). Ἄλλοι φέρουν μαζί των τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα εἴδη καὶ μετὰ τὴν πρώτην ἐξέτασιν τοῦ τόπου τοῦ ἐγκλήματος καλοῦν φωτογράφους ἢ ἄλλον εἰδικὸν διὰ τὰ ὑπόλοιπα.

(Συνεχίζεται)

ΤΑ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

—ΠΩΣ ΤΑΥΤΑ ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΟΥΝ ΤΟΥΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑΣ—

Τῶν κ.κ. John Baker Wait & Karl Detzer

'Απὸ τὸ περιοδικὸν «Reader's Digest» (Τεῦχος 'Ιανουαρίου 1956) κατὰ μετάφρασιν 'Αστυνόμου Α' κ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΜΟΡΟΥ

«Ένας διακεκριμένος νομομαθὴς καταγγέλλει ὅτι, ὡρισμένοι δικονομικοὶ περιορισμοὶ γίνονται ἀφορμή, ὥστε οἱ ἔνοχοι νὰ ξεφεύγουν τῆς δικαιοσύνης καὶ νὰ ἀποφεύγουν τὴν τιμωρία».

Στὶς 8 'Απριλίου 1946 καὶ κατὰ τὰς βραδυνὰς ὥρας ὁ 'Υπαστυνόμος Gilbert Belland τῆς 'Υπηρεσίας Διώξεως Ναρκωτικῶν τοῦ Seattle τῆς Οὐάσιγκτων, ἔλαβε ἕνα τηλεφώνημα ἀπὸ κάποιον πληροφοριοδότην του, ὅτι «στὸ Ξενοδοχεῖο Εὐρώπη κάποιος καπνίζει ὄπιον».

'Ο Belland ἔτρεξε ἀμέσως στὸ Ξενοδοχεῖο καὶ ἀνέβηκε τὰ σκαλοπάτια δύο-δύο. 'Η ὀξυτάτη του ὄσφρησις τὸν ὡδήγησε πρὸς μία πόρτα κλεισμένη, ποὺ δὲν ἐφήρμοζε καλά.

'Η ἔντονος ὀσμὴ τοῦ καιομένου ὀπίου ἔβγαινε ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

'Ο Belland ἐκτύπησε τὴν πόρτα, καὶ μιὰ γυναικεία φωνὴ ἠρώτησε «ποῖος εἶναι».

'Ο Belland ἀπήντησε: «'Αστυνομία, ἄνοιξε».

Κάποιος θόρυβος, ἠκούσθη τότε στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ δωματίου, βιαστικῶν κινήσεων καὶ ἡ πόρτα μισοάνοιξε.

'Απὸ τὴν μισοανοιγμένη πόρτα ξεπετάχθηκαν καπνοὶ ὀπίου καὶ ὁ Belland ἀνεγνώρισε μιὰ γνωστή του γυναῖκα, τοῦ ὑποκόσμου, ὀνόματι "Αννα Johnson. 'Αμέσως ἔδειξε τὸ σῆμα του, ἔσπρωξε τὴν πόρτα καὶ μπῆκε μέσα στὸ δωμάτιο. Κανεὶς ἄλλος δὲν εὑρέθη στὸ δωμάτιο. 'Υπῆρχε ὅμως ἐκεῖ μιὰ εἰδικὴ πίπα ὀπίου ποὺ ἦταν ἀκόμη ζεστή, καθὼς καὶ ποσότης ἀπὸ τὸ ἀπηγορευμένο ναρκωτικὸ κρυμμένη μέσα στὰ κλινοσκεπάσματα τοῦ κρεβατιοῦ ποὺ ἦτο ἀκόμη ἄστρωτο.

'Ο 'Υπαστυνόμος συνέλαβε τὴν "Αννα Johnson καὶ τῆς ἀπήγγειλε κατηγορία γιὰ παράνομο κατοχὴ ναρκωτικῶν.

'Εγνώριζε ὅτι τοῦτο ἦτο ἐπικίνδυνο γιατὶ δὲν εἶχε παραγγελίαν κατ' οἶκον ἐρεύνης, οὔτε ἦτο δυνατὸν νὰ ἐκδοθῇ τοιαύτη παραγγελία ἐπὶ τῇ βάσει πληροφοριῶν. Οὔτε πάλι ἦτο δυνατὸν ὅταν ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ ἀντελήφθη ὅτι ἐγένετο χρῆσις ναρκωτικῶν νὰ τρέξῃ καὶ νὰ ἀφοδιασθῇ μὲ τὴν ἀπαιτουμένη δικαστικὴ παραγγελία γιὰ νὰ ἐνεργήσῃ τὴν ἔρευνα. 'Ο Belland πάντως ὑπεστήριξε στὸ δικαστήριο, ὅτι οἱ ἐξερχόμενοι καπνοὶ μαρτυροῦσαν ὅτι ἐντὸς τοῦ δωματίου ἐκάπνιζον ὄπιον καὶ κατὰ συνέπειαν εἶχε ὑποχρέωσιν νὰ ἐπέμβῃ.

Τὸ δικαστήριο κατεδίκασε τὴν "Αννα Johnson, ἀποφαινόμενο λογικῶς ὅτι, ἀφοῦ αὕτη ἀποδεδειγμένως κατεῖχε ὄπιον, ἡ δὲ κατοχὴ ἀφορολογήτου ὀπίου ἦτο παράνομος, κάθε ἄλλη ἀπόφασις θὰ ἦτο γελοία.

'Η "Αννα Johnson ἔκαμε ἔφεσιν. Τὸ 'Εφετεῖον ἀπεφάνθη μὲ ψήφους 5—4

ὅτι ἡ ἐνέργειες τοῦ Belland ἦσαν παράνομες, γιατὶ παρεβιάσθησαν αἱ διατάξεις τοῦ Συντάγματος «περὶ τρόπου κατ' οἶκον ἐρεύνης καὶ συλλήψεως» καὶ ἀκύρωσε τὴν ἀπόφασι. Οἱ ἐνέργειες τοῦ Belland ἐγνωμοδότησε, ἔπρεπε ν' ἀποκρυβοῦν ἀπὸ τὸ δικαστήριο.

Ἡ ἀπόφασις αὐτὴ καθὼς καὶ δεκάδες ἄλλες τοιούτων ἀποφάσεων κατωτέρων καὶ ἀνωτέρων δικαστηρίων τῆς Ἀμερικῆς ἔχουν συμβάλλει πολὺ στὴν αὔξησι τῆς ἐγκληματικότητος. Δὲν ἀπαλλάσσονται μόνον ἔνοχοι ποὺ συνελήφθησαν ἐπ' αὐτοφώρῳ ἀλλὰ μὲ τὶς ἀποφάσεις αὐτὲς ἀνακόπτεται ἐπίσης ἡ δραστηριότης καὶ ὁ ζῆλος τῶν ἀστυνομικῶν.

Οἱ ἀστυνομικοὶ βλέποντες τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ζήλου καὶ τῆς προθυμίας τοῦ Belland, ἀποθαρρύνονται, ἀπογοητεύονται καὶ περιορίζουν τὴν δραστηριότητά τους.

Ὁ ὑπόκοσμος ἐπίσης βλέποντας νὰ ξεφεύγῃ ἕνας κακοποιὸς τὴν τιμωρία, μέσῳ τῶν δικαστηρίων, ἀποθρασύνεται στὶς παράνομες ἐνέργειες.

Οἱ ἐγκληματολόγοι ἔχουν ἤδη ἀναγνωρίσει ὅτι, ἡ βεβαιότης στοὺς ἐγκληματίας περὶ τῆς ταχείας συλλήψεώς των καὶ τῆς ἀμέσου τιμωρίας των,ἀποτελεῖ τὸν πιὸ δραστικὸ παράγοντα γιὰ τὴν ἀναχαίτισι τῆς αὐξανομένης ἐγκληματικότητος. Ὅταν τὰ δικαστήρια κατὰ τὴ διαδικασία ἀποβλέπουν περισσότερον στοὺς τύπους παρὰ στὴν οὐσία, γίνονται ἀφορμὴ ἐνθαρρύνσεως ἢ μᾶλλον ἀποθρασύνσεως τῶν ἐγκληματιῶν.

Ἡ περίπτωσις τῆς Ἄννας Johnson εἶναι μία ἀπὸ τὶς ἑκατοντάδες παρομοίων περιπτώσεων, κατὰ τὶς ὁποῖες οἱ διϋλίζοντες τὸν κώνωπα καὶ καταπίνοντες τὴν κάμηλο δικασταὶ ἔχουν δέσει τὰ χέρια τῶν Ὑπηρεσιῶν διώξεως τῶν κακοποιῶν καὶ ἔχουν ὑποβοηθήσει καὶ ἐνθαρρύνει τοὺς ἐγκληματίας.

Ἡ τάσις πρὸς συχνὴν χρῆσιν τοῦ ὅρου «ἀδικαιολόγητος καὶ παράνομος ἔρευνα» πρὸς ἀποφυγὴν τῆς τιμωρίας, ἔχει ἀρχίσει ἀπὸ τὸ 1914.

Οἱ ἀστυνομικοὶ τῆς F. B. I. (Ὁμοσπονδιακῆς Ἀστυνομίας) εἶχον σύλλάβει κάποιον ὀνόματι Weeks, ὡς ὕποπτον ταχυδρομήσεως ἀπηγορευμένων τυχηρῶν λαχείων σὲ κάποιο σιδηροδρομικὸ Σταθμό. Τότε οἱ ἀστυνομικοὶ μπῆκαν στὸ διαμέρισμα τοῦ Weeks μὲ ἀντικλείδι καὶ ἐνήργησαν ἔρευνα, ἀνεῦρον δὲ ἀπὸ τὰ ἀπηγορευμένα καὶ παρανόμως τεθέντα εἰς κυκλοφορίαν λαχεῖα. Ἡ ἔρευνα βεβαίως ἔγινε χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ ἡ ἀπαιτουμένη δικαστικὴ παραγγελία. Τὰ ἀνευρεθέντα ἀπηγορευμένα λαχεῖα ἐχρησίμευσαν ὡς πειστήρια διὰ νὰ στηρίξουν τὴν κατηγορίαν καὶ ὁ Weeks κατεδικάσθη.

Τὸ Ἐφετεῖον στὸ ὁποῖο προσέφυγε ὁ καταδικασθεὶς ἀκύρωσε τὴν καταδικαστικὴ ἀπόφασι μὲ τὴν δικαιολογίαν, ὅτι ἡ ἔρευνα ἦτο παράνομος ἀφοῦ οἱ ἀστυνομικοὶ μπῆκαν στὸ διαμέρισμα χωρὶς δικαστικὴ παραγγελία. Στὴν ἀπόφασι αὐτὴ ἀνεφέρθη ὅτι, οὐδὲν στοιχεῖον ἐνοχοποιητικὸν δύναται νὰ χρησιμοποιηθῇ γιὰ νὰ στηρίξῃ τὴν κατηγορίαν, ὅταν αὐτὸ τὸ στοιχεῖον περιῆλθε στὰ χέρια τῆς κατηγορούσης ἀρχῆς παρανόμως, δηλ. κατόπιν παραβιάσεως τοῦ ἀσύλου, ἔστω ἀκόμη καὶ ἂν τὸ στοιχεῖον ἢ ἀπόδειξις, ἀποδεικνύει κατὰ τὸν πιὸ ἀκαταμάχητο τρόπο τὴν ἐνοχὴ τοῦ κατηγορουμένου.

Αὐτὸ ἀπετέλεσε πλέον «νομολογία».

Πολλὰ δικαστήρια, ἐπὶ 40 χρόνια ἀκολουθοῦντα δουλικῶς αὐτὸ τὸ κακὸ προηγούμενον καταντοῦσαν παίγνια στὰ χέρια τῶν κακοποιῶν καὶ τῶν δικηγόρων των.

Τὸ πιὸ παράξενο καὶ ἀδικαιολόγητο πρᾶγμα περὶ τοῦ ὅρου «παράνομος καὶ ἀδικαιολόγητος ἔρευνα», εἶναι ἡ φανταστικὴ ἑρμηνεία καὶ ἡ προσήλωσις πρὸς αὐτὸν τῶν δικαστῶν.

Ὁ ὅρος οὗτος ἐχρησιμοποιήθη κατ' ἐπέκτασιν γιὰ νὰ καλύψῃ ὄχι μόνον τὸ σπίτι (ἄσυλον) ἑνὸς ἀνθρώπου, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ τὸ δωμάτιον στὸ Ξενοδοχεῖον, τὰ ὑπόγεια ποὺ νοικιάζει ἕνας γιὰ νὰ πωλῇ ναρκωτικὰ ἢ ἀπηγορευμένα τυχηρὰ λαχεῖα,

τὸν οἶκο ἀνοχῆς, τὴν ἀποθήκη ἀποκρύψεως κλοπιμαίων, τὸ ἐργαστήριο παρασκευῆς ἀπηγορευμένων οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν, ἀκόμη καὶ τὸ ξύλινο παράπηγμα τοῦ ἀπομακρυσμένου ἀγροῦ.

Ὅταν ἕνας λαθρέμπορος ἀπὸ τὴν New—Jersey ὀνόματι Trupiano νοίκιασε μιὰ σιταποθήκη, ὁ ὑποπτευθεὶς κάτι ἀγρότης ἀνέφερε τὸ συμβὰν στὴν Ὁμοσπονδιακὴ Ἀστυνομία, ἡ ὁποία ἔστειλε ἕνα μυστικὸ πράκτορα στὸν ἀγρὸ ὡς ὑπηρέτη τοῦ ἀγρότου. Οἱ λαθρέμποροι ἐκινήθησαν ἀμέσως καὶ ἄρχισαν νὰ παρασκευάζουν ἀπηγορευμένα οἰνοπνευματώδη ποτά, ἐχρησιμοποίησαν δὲ τὸν μυστικὸ πράκτορα ὡς πλασιέ.

Ἕνα βράδυ ποὺ ἐπρόκειτο νὰ εἶναι ὅλα τὰ μέλη τῆς σπείρας ἐκεῖ γιὰ νὰ βοηθήσουν κατὰ τὴν ἐκφόρτωσιν ἑνὸς μεγάλου φορτίου ἀπὸ ζάχαρι, ὁ μυστικὸς πράκτωρ εἰδοποίησε μὲ κατάλληλο τρόπο τοὺς προϊσταμένους του.

Ἀστυνομικοὶ τῆς F. B. I. περικύκλωσαν τὴ σιταποθήκη.

Ἀπὸ τὶς ἀνοικτὲς πόρτες καὶ παράθυρα εἶδαν ἀπολύτως καλὰ τὸ ἐργαστήριο νὰ λειτουργῇ ἀκόμη, ὡσφράνθησαν τὴν ὀσμὴν τῆς βραζομένης μάζας καὶ εἶδαν καὶ ἕνα ἀπὸ τοὺς λαθρεμπόρους νὰ ἐργάζεται.

Οἱ ἀστυνομικοὶ συνέλαβον αὐτόν, πῆραν δείγματα ἀπὸ τὴν πρώτη ὕλη καθὼς καὶ ἀπὸ τὸ παρασκευαζόμενο ἀλκοόλ. Ἀργότερα τὰ λοιπὰ μέλη τῆς σπείρας συνελήφθησαν.

Τὸ ὅτι ἦσαν ἔνοχοι δὲν ὑπῆρχε ἔστω καὶ ἡ παραμικροτέρα ἀμφιβολία. Πλὴν τὸ Ἐφετεῖον ἀκύρωσε τὴν καταδικαστικὴ ἀπόφασι. Παρ' ὅτι οἱ ἀστυνομικοὶ πῆγαν στὸν ἀγρὸ κατόπιν συστάσεως καὶ συγκαταθέσεως τοῦ ἰδιοκτήτου, παρ' ὅτι εἶδαν μὲ τὰ ἴδια τους τὰ μάτια τὸ ἐργαστήριο παρασκευῆς οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν ἐν λειτουργίᾳ, οἱ δικασταὶ εἶπαν, ὅτι ἐνήργησαν παρανόμως γιατὶ δὲν εἶχον δικαστικὴ παραγγελία ἐρεύνης. «Ἔνοχοι ἢ ἀθῷοι, τὸ δικαστήριο δὲν ἐξετάζει».

Προηγούμενα θεσπισθέντα κατὰ τὶς ἡμέρες τῆς ποτοαπαγορεύσεως ἀκολουθοῦνται καὶ σήμερα ἀπὸ πολλὰ δικαστήρια.

Φανταστικὲς ἀποφάσεις ποὺ «ἀγαλίασαν» τὶς καρδιὲς τῶν λαθρεμπόρων, καὶ τῶν καταστηματαρχῶν καταναλώσεως οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν χρησιμοποιοῦνται ἀκόμη καὶ σήμερα γιὰ νὰ ἀφήσουν ἐλευθέρους τοὺς λαθρεμπόρους ναρκωτικῶν, τοὺς γκάγκστερς καὶ τοὺς δολοφόνους καὶ νὰ φέρουν τὰ δικαστήρια στὴν ἀνυποληψία τῆς κοινῆς γνώμης.

Ὅτι τὰ δικαστήρια ἠγνόησαν ἀκόμα καὶ αὐτὴ τὴν Ἐθνικήν μας ἀσφάλεια μὲ τὴν προστασία ἐνόχων, ἀπεδείχθη καθαρὰ μὲ τὴ ἀπόλυση τῆς Jidith Coplon.

Αὐτὴ ὡς ὑπάλληλος τοῦ Ὑπουργείου Δικαιοσύνης τῆς Ἀμερικῆς συνελήφθη ἀπὸ πράκτορες τῆς F. B. I. σ' ἕνα δρόμο τῆς Νέας Ὑόρκης, τὴν ὥρα ποὺ ἀπεπειρᾶτο νὰ παραδώσῃ μυστικὰ ἔγγραφα σ' ἕνα Ρῶσο κατάσκοπο.

Τὴν 7 Μαρτίου τοῦ 1950 κατεδικάσθη αὕτη εἰς φυλάκισιν 15 ἐτῶν.

Ἡ ἀπόφασις ἀκυρώθηκε διότι τὸ F. B. I. ἔκαμε τὴ σύλληψι χωρὶς τὸ ἀπαιτούμενο ἔνταλμα συλλήψεως καὶ διότι ἡ Κυβέρνησις δὲν κατώρθωσε νὰ ἀποδείξῃ ὅτι τὴν πληροφορία δὲν τὴν πῆρε ἀπὸ μυστικὴ παρακολούθησι τῶν τηλεφωνικῶν συνδιαλέξεων. Ἂν οἱ ἀστυνομικοὶ τῆς Πολιτείας εἶχον κάμει τὴν σύλληψι κατὰ τὸν ἴδιο ἀκριβῶς τρόπο τὸ δικαστήριο εἶπε, ὅτι θὰ ἦτο τότε νόμιμος. Ἐπειδὴ ὅμως ταύτην ἐνήργησαν οἱ ἀστυνομικοὶ τοῦ F. B. I., ποὺ εἶναι εἰς θέσιν νὰ παρακολουθήσουν μυστικὲς τηλεφωνικὲς συνδιαλέξεις ἡ Δις Coplon ἀφέθη ἐλεύθερη καὶ ἀσύδοτη. Ἡ Μόσχα ἀσφαλῶς θὰ γέλασε μὲ τὴν ψυχή της.

Ἀκυροῦντες τὶς καταδικαστικὲς ἀποφάσεις, οἱ δικασταὶ συχνὰ δεικνύουν περισσότερο ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν συμπεριφορὰ τῆς Ἀστυνομίας παρὰ γιὰ τὸ περιορισμὸ τῆς ἐγκληματικότητος, τὴν πρόληψι ἐγκλημάτων καὶ τὴν τιμωρία τῶν ἐγκληματιῶν.

Ἀναμφιβόλως μερικοὶ ἀστυνομικοὶ χρησιμοποιοῦν παράνομα μέσα, γιὰ νὰ ἀποσπάσουν ὁμολογίες. Οὔτε ἐπίσης εἶναι πρωτάκουστο οἱ ἀστυνομικοὶ νὰ κακοποιήσουν ἐγκληματίες ποὺ δολοφόνησαν συναδέλφους των, ἢ διέπραξαν στυγερὰ καὶ φρικώδη ἐγκλήματα. Βεβαίως ἡ Ἀστυνομία οὐδὲν δικαίωμα ἔχει νὰ κακοποιήσῃ τοὺς ἐγκληματίες. Ἀλλὰ τοῦτο συμβαίνει πολὺ σπανίως παρὰ ὅπως ὁ κόσμος πιστεύει καὶ ὅπως εἶναι βέβαιον.

Ἡ κατηγορία κατὰ τῆς Ἀστυνομίας γιὰ τὶς «παρανόμους συλλήψεις» καὶ «παρανόμους ἐρεύνας» εἶναι συνηθισμένο τέχνασμα τῶν ἐγκληματιῶν γιὰ νὰ ἀποφύγουν τὴν τιμωρία, ὅταν τὰ στοιχεῖα ἐνοχῆς των εἶναι ἀκαταμάχητα. Ἀλλὰ ἀκόμη, καὶ ὅταν οἱ ἔνοχοι συλλαμβάνονται μὲ μέσα ὄχι νόμιμα, ὅπως στὴν περίπτωσι τῆς Ἄννας Johnson, τὰ δικαστήρια δὲν ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ τιμωρήσουν τὴν Ἀστυνομία μὲ τὴν ἀπελευθέρωσι ἀποδεδειγμένως ἐνόχων.

Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς σχολαστικοὺς καὶ ἐξεζητημένους δικονομικοὺς περιορισμούς, ποὺ ἐθεσπίσθησαν ἀπὸ τὰ Ὁμοσπονδιακὰ Δικαστήρια καὶ τοιαῦτα τῶν Πολιτειῶν, δίνουν ἀσυδοσία στοὺς ἀπεχθεῖς ἐγκληματίες καὶ πλήττουν τοὺς νομοταγεῖς πολίτες. Ὑπάρχει π.χ. ἡ περίπτωσις τοῦ Charles Rizzo ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη. Ὁ Rizzo εἶχε γνωρίσει ἕνα διαχειριστὴ ὀνόματι Rao, ποὺ κάθε βδομάδα μετέφερε ἕνα χρηματόδεμα ἀπὸ 1.200 δολλάρια ἀπὸ τὴν Τράπεζα γιὰ νὰ κάμῃ πληρωμὲς σὲ διάφορες οἰκοδομές. Ὁ Rizzo ἐσκέφθη ὅτι ἦταν μιὰ καλὴ καὶ εὔκολη λεία.

Τότε συνεζήτησε τὴν εὐκαιρία τῆς λῃστείας ταύτης μὲ τρεῖς ἄλλους κακοποιοὺς τοὺς Dorio, Milo καὶ Tomaselo. Ὁ Dorio εἶχε αὐτοκίνητο, οἱ ἄλλοι εἶχον περίστροφα. Τὸ ἀπεφάσισαν καὶ ἔθεσαν σὲ ἐνέργεια τὸ σχέδιο τῆς λῃστείας. Ὅταν ἔφθασαν στὴν Τράπεζα, ὁ διαχειριστὴς Rao εἶχε φύγει. Ἐτέθησαν στὰ ἴχνη αὐτοῦ, ἀλλὰ στὶς δύο οἰκοδομὲς ποὺ εἶχε κάμει πληρωμὲς εἶχαν φθάσει πολὺ ἀργά. Καθὼς ὅμως ἐπήγαιναν στὴ 3η στάσι τοῦ Rao, ἡ Ἀστυνομία ὑποπτευθεῖσα τὰς κινήσεις των τοὺς συνέλαβε. Κατ' αὐτῶν ἀπήγγειλε κατηγορίαν ἐπὶ ἀποπείρᾳ λῃστείας διὰ χρήσεως ὅπλων.

Τὸ ὀρκωτὸ δικαστήριο τοὺς κατεδίκασε καὶ τρεῖς ἀπ' αὐτοὺς ἀπεστάλησαν στὶς φυλακὲς Sing-Sing. Κατὰ τὴν ἔφεσι τῆς περιπτώσεως ταύτης, οἱ Ἐφέτες ἀπήγγειλαν τὴν ἀπόφασί τους, μὲ ἕνα ὡραῖο ἔπαινο πρὸς τὴν Ἀστυνομία ποὺ κατώρθωσε νὰ προλάβῃ τὴ διάπραξιν ἑνὸς σοβαροῦ ἐγκλήματος. Ἀλλὰ ἀπεφάνθησαν ὅτι οἱ κατηγορούμενοι δὲν εἶχον κάμει ἀκόμη «ἀπόπειρα λῃστείας». Ἡ Ἀστυνομία συνέλαβε αὐτοὺς «πρὶν σύρουν τὰ περίστροφά τους, πρὶν πυροβολήσουν καὶ ἀκόμη πρὶν συμπλακοῦν μὲ τὸ θῦμα τους».

Οἱ δικασταὶ πανηγυρικῶς ἀπεφάνθησαν ὅτι, «καίτοι οἱ κατηγορούμενοι ἐσχεδίασαν καὶ ἀπεφάσισαν τὴν διάπραξιν λῃστείας, ἀκόμη δὲ καὶ ἐξεκίνησαν γιὰ νὰ τὴν ἐκτελέσουν, αὐτὸ δὲν ἀποτελεῖ ἀκόμη ἀπόπειραν λῃστείας, ἀλλὰ προπαρασκευαστικὰς πράξεις».

Δὲν ὑπῆρχε ἔμπρακτος μετάνοια ἐκ μέρους τῶν κακοποιῶν, ἀλλ' ἁπλῶς ἀπὸ κακὸν ὑπολογισμὸν ὡς πρὸς τὸν χρόνον δὲν κατώρθωσαν νὰ διαπράξουν τὴ λῃστεία ἢ ἔστω καὶ τὴν ἀπόπειρα, πλὴν τὸ δικαστήριο διέταξε νὰ ἀφεθῶσ' ἐλεύθεροι, πρᾶγμα ποὺ ἔγινε.

Φυσικὰ ὁ ὑπόκοσμος ἐπανηγύρισε μὲ τὴν ἀπόφασι αὐτὴ τοῦ δικαστηρίου. Πολλὲς φορὲς πάλι τὰ δικαστήρια ἀφῆκαν ἐλεύθερους ἐγκληματίες γιὰ τόσο ἀσήμαντες τυπικὲς παραλείψεις, ποὺ ἀνθρώπινος νοῦς δὲν μπορεῖ νὰ τὸ σκεφθῇ.

Τὸ Ἐφετεῖον στὸ Τέξας ἀκύρωσε καταδικαστικὴ ἀπόφασι γιὰ φόνο, ἑνὸς ποὺ εἶχε κατηγορηθῆ ὅτι ἐδηλητηρίασε τὴ γυναῖκα του, ἐπειδὴ ἡ κατηγοροῦσα ἀρχὴ δὲν κατώρθωσε νὰ προσδιορίσῃ ἐὰν τὸ δηλητήριο εἶχε ριφθῇ στὸ νερό, στὸν καφέ, στὸ τσάϊ ἢ σὲ ἄλλο ποτό. Σὲ μιὰ ἄλλη περίπτωσι στὸ Τέξας ἕνας «ὁδοιπόρος» παρεκάλεσε μιὰ γυναῖκα ποὺ ὡδηγοῦσε τὸ αὐτοκίνητό της νὰ τὸν πάρῃ μαζί της. Σ' ἕνα

ἔρημο μέρος οὗτος τὴν διέταξε νὰ κατέβῃ ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο, πήδησε καὶ αὐτὸς ἐπάνω της καὶ τὴν σκότωσε. Τὸ 'Εφετεῖο ἀκύρωσε τὴν ἀπόφασι γιατὶ τὸ κατηγορητήριο δὲν ἀνέφερε «μὲ τὶ τὴν ἐσκότωσε».

Πῶς θὰ θέσωμεν τέρμα σ' αὐτὴ τὴν παρωδία τῆς δικαιοσύνης, ὥστε νὰ πληρώνουν οἱ ἐγκληματίαι γιὰ τὰ ἐγκλήματά τους καὶ νὰ παγιωθῇ ἡ δημοσία ἀσφάλεια;

Ἕνας τρόπος μόνον ὑπάρχει. Οἱ ἐξωργισμένοι πολίτες, μὲ γράμματα, τηλεγραφήματα, μὲ τὸν τύπον, μὲ δημόσιες συγκεντρώσεις, μὲ τὸ ραδιόφωνο, τὴν τηλεόρασι καὶ ἀπὸ τὸν ἄμβωνα νὰ φωνάξουν κατὰ τῶν ἀποτυχιῶν τῆς δικαιοσύνης καὶ ἐναντίον κάθε ἐγκληματίου ποὺ ἀφίνεται στὴν κοινωνία ἀτιμώρητος καὶ ἀσύδοτος μ' ἕνα γελοῖο τυπικὸ δικονομικὸ κώλυμα.

Ἕνα ξέσπασμα τῆς ἀγανακτήσεως ἀργὰ ἢ γρήγορα, θὰ ἀκουσθῇ ἀπὸ τὰ δικαστήρια, εἰς πεῖσμα τῶν γελοίων νομολογιῶν των καὶ θὰ παύσουν νὰ ἐνθαρρύνουν τοὺς ἐγκληματίες εἰς βάρος τῆς δημοσίας ἀσφαλείας, τῆς δημοσίας εὐπρεπείας καὶ τοῦ γενικοῦ καλοῦ.

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΔΟΣ

('Απὸ τὴν 'Εφημερίδα «**Καθημερινὴ**» τῆς 24-2-1956)

'Αγαπητὴ «Καθημερινὴ»

Σὰν μιά, μέσα στὶς πολλὲς 'Ελληνίδες μαννάδες, παίρνω τὸ θάρρος νὰ πῶ ὅ,τι καὶ πολλὲς ἄλλες ἴσως σκέπτωνται καὶ νοιώθουν.

'Η ἐκλογικὴ νίκη ἦταν γιὰ πολλές, ὅπως καὶ γιὰ μένα, ἦταν μία ἀνακούφισις, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ εἶναι καὶ μιὰ καθησύχασις. 'Ο καιρὸς ποὺ ἡ ἀστικὴ λεγομένη τάξις ἐβασίζετο στὶς καθιερωμένες ἀξίες, ἄνευ ἐλέγχου, ἰδίως ὅταν ἀφοροῦσαν τὴν ἀνεγνωρισμένη τότε ἄνεσί της, ἐπέρασεν ἀνεπιστρεπτί. Καὶ ἴσως εὐτυχῶς. Αὐτὸ ὅμως, δὲν θὰ πῇ ὅτι καὶ δὲν κρύβει πηγὲς δυνάμεως βαθύτατες αὐτὴ ἡ τάξις. Τὶς εἴδαμε στὴν Κατοχή, ὅταν οἱ ἀνάγκες τῆς ζωῆς ἔβγαλαν στὴν ἐπιφάνεια ὅλη τὴν νοικοκυρωσύνη, ὅλη τὴ λογική, ὅλη τὴν ἀφοσίωσι τῆς 'Ελληνίδος γιὰ τὸ σπίτι καὶ τὴν πατρίδα της.

Αὐτὲς οἱ δυνάμεις νομίζω ὅτι θὰ ἦταν σκόπιμο νὰ καλλιεργοῦνται συνεχῶς. Τὸ σπίτι μας νὰ εἶναι πάντοτε λίγο-πολὺ «ἀσκηταριό», ὅπως συμβούλευε ὁ ποιητὴς γιὰ τὸ Παλάτι του τὸν Βασιληᾶ Γεώργιον τὸν Α'. Καὶ «ἀσκηταριὸ» θὰ πῇ: δουλειὰ καθαρή, ἀνύψωση πνευματική, προσφορὰ στὸ σύνολον, ἀνάλογα μὲ τὶς δυνάμεις τοῦ καθενὸς καὶ μὲ ὅσον τὸ δυνατὸν ἁπλούστερα μέσα.

Ὄχι καλλιέργεια συνηθειῶν πολυτελείας καὶ ἐκλεπτύνσεων περιττῶν: Λιγώτερη ὕλη καὶ περισσότερη ψυχὴ στὶς ἐπιδιώξεις μας. Περισσότερη προσφορὰ καὶ λιγώτερες ἀπαιτήσεις στὴν κοινωνικὴ ζωή μας. Τὴν σημερινὴ κατάστασι πρέπει νὰ ἀντιμετωπίζουμε σὰν ἄνθρωποι μὲ κατανόησι, ποὺ ἀνήκουμε σ' ἕνα φτωχὸ καὶ δοξασμένο κράτος, ποὺ χρειάζεται τὴ βοήθειά μας. Τότε μόνον θὰ ἀντικρύζουμε ἀδιάφορα τὸ «παραπέτασμα» ποὺ παραμονεύει νὰ ξανασπαράξῃ τὴν καρδιά μας, νὰ ξανασκοτώσῃ καὶ νὰ ἐκπατρίσῃ τὰ παιδιά μας καὶ νὰ μᾶς ὑποδουλώσῃ σ' ἕνα ἀνελεύθερο πολίτευμα.

Μὲ τιμὴ

ΕΛΕΝΗ ΣΤ. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ

ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟ

'Από τὸ περιοδικὸν «Frankfurter illustrierte», κατὰ μετάφρασιν καὶ διασκευὴν 'Αστυνόμου Β'. κ. **ΑΛΕΞ. ΚΡΟΚΙΔΗ**

"Αφισα κάπως ἐνωρίτερα κεῖνο τὸ βράδυ τὸ γραφεῖο καὶ μετὰ ἀπὸ ἕνα περίπατο στοὺς κεντρικοὺς δρόμους τοῦ Μονάχου κατέληξα στὸ συνηθισμένο καφενεῖο τῆς ὁδοῦ Μπλάϊχερ. Εἶναι ἕνα ἥσυχο Κέντρο χωρὶς 'Ορχήστρα, Ραδιόφωνο ἢ Τηλεόρασι, μὲ ἀρκετὴ πολυτέλεια, μὲ μαρμάρινα τραπέζια, μὲ δερμάτινους καναπέδες, μὲ γκαρσόνια ποὺ φοροῦν λευκὰ καθαρὰ σακκάκια καὶ μὲ ἄφθονες ἐφημερίδες, ὅπου μπορεῖ κανεὶς νὰ περάσῃ εὐχάριστα τὴν ὥρα του.

Κάθησα μόνος μου σ' ἕνα Τραπέζι, παρήγγειλα ἕνα καφὲ καί...παρακολουθοῦσα τοὺς διάφορους θαμῶνες τοῦ Κέντρου. Μία παρέα στὸ παραπλεύρως μὲ τὸ δικό μου τραπέζι μοῦ κίνησε κάπως περισσότερο τὸ ἐνδιαφέρον. "Ησαν τέσσαρες ἄνδρες καὶ μία γυναῖκα.

"Εξαφνα, σὲ μιὰ στιγμή, ἔσβυσαν τὰ φῶτα καὶ ὁλόκληρο τὸ Κέντρο βυθίστηκε στὸ σκοτάδι. 'Εγὼ ὅμως μὲ τὴν παρατηρητικότητα ποὺ μὲ διακρίνει, εἶχα ἐν τῷ μεταξὺ «μελετήσει», τόσο καλὰ τὰ μέλη τῆς παρέας, ποὺ μπορῶ τώρα νὰ τὰ περιγράψω μὲ κάθε λεπτομέρεια. Λοιπόν :

'Ο πρῶτος, ἕνας νεαρὸς 20—22 χρόνων, διεκρίνετο γιὰ τὴν ἀπόλυτη σιωπή του καὶ τοὺς ἄσχημους τρόπους του. "Οταν μιλοῦσε, εἶχε τὰ πόδια του ἁπλωμένα σ' ἕνα δεύτερο κάθισμα, γελοῦσε χωρὶς λόγο καὶ κάπνιζε ἀδιάκοπα, τὰ δὲ «ἀποτσίγαρα» τὰ πετοῦσε ἀπρόσεκτα σ'ἕνα μεγάλο ἀνθοδοχεῖο ποὺ εὑρίσκετο πλάϊ του. «'Ερωτοδουλιὲς» εἶπα μὲ τὸ νοῦ μου καὶ «πέρασα» στὸν ἑπόμενο.

"Ηταν τῆς ἰδίας σχεδὸν ἡλικίας, ἄψογα ντυμένος καὶ ἔδινε τὴν ἐντύπωσι «δανδῆ». Καθὼς ἔπινε γρήγορα καὶ μὲ μεγάλες «γουλιὲς» τὸν καφέ του, παρετήρησα ὅτι, τὸ μικρὸ δάκτυλο τοῦ δεξιοῦ χεριοῦ, μὲ τὸ ὁποῖο κρατοῦσε τὸ φλυτζάνι, ἦτο δεμένο λόγῳ μικροτραύματος γιὰ τὸ ὁποῖο εἶχε μιλήσει ἐν ἐκτάσει λίγο πρωτίτερα στὴν παρέα.

'Ο τρίτος, κάπως μεγαλύτερος ἀπὸ τοὺς δύο ἄλλους καὶ ἀξιοπρεπέστερος, ἔφερε μιὰ μαύρη γενειάδα τόσο πυκνή, ποὺ σπάνια συναντᾷ κανείς. Πίσω ἀπὸ τοὺς χονδροὺς φακοὺς ποὺ φοροῦσε, διεκρίνοντο δύο μικρὰ μυωπικὰ γαλανὰ μάτια. Μὲ σταθερὲς λέξεις καὶ ζωηρὲς χειρονομίες περιέγραφε στὸ διπλανό του τὶς ἐξαιρετικὲς ἰδιότητες μιᾶς φωτογραφικῆς μηχανῆς ποὺ κρατοῦσε, ἀκριβῶς τὴν ὥρα ποὺ ἔσβυναν τὰ φῶτα.

'Ο τέταρτος, ἀδύνατος μὲ ἀδρᾶ χαρακτηριστικὰ καὶ ρυτίδες, εἶχε στηρίξει τὸ κεφάλι του στὸ δεξὶ χέρι κι' ἄκουγε μὲ μεγάλη προσοχὴ τὴν μακρὰ περιγραφὴ τοῦ «Γενειοφόρου», ἐνῷ μὲ τὸ ἀριστερὸ ἔπαιζε μ' ἕνα κουτὶ σπίρτα ποὺ ἦσαν ἀπάνω στὸ τραπέζι. "Ενα μισογεμᾶτο ποτήρι μὲ κόκκινο κρασὶ βρισκόταν μπροστά του. Τὰ μαλλιά του, παρ' ὅλο τὸ ἐπιμελημένο κτένισμα καὶ τὴν χωρίστρα, ἦταν κάπως δύσκολο νὰ σᾶς πείσουν ὅτι ἦσαν φυσικὰ καὶ ὄχι περοῦκα.

Τὸ πέμπτο καὶ τελευταῖο μέλος ἦτο μία νέα γυναῖκα ἀρκετὰ ὤμορφη, καίτοι

ἐφαίνετο κάπως κουρασμένη καὶ ὠχρή. Καθισμένη στὸν καναπὲ μὲ τὶς πλάτες πρὸς τὸν τοῖχο μιλοῦσε πολὺ λίγο. Στὸ λαιμό της ἔφερε ἕνα κολιὲ ἀπὸ μικρὰ ἀλλὰ ὡραῖα μαργαριτάρια.

Ὅταν λοιπὸν ἔσβυσαν ἀπότομα τὰ φῶτα μείναμε στὸ σκοτάδι.

Τότε, ἀμέσως σχεδόν, ἀπὸ τὸν μπουφὲ τοῦ καταστήματος ἀκούστηκαν ζωηρὲς φωνές. Ἕνα τσιγάρο ἄναψε στὸ τραπέζι τῆς παρέας.

Ἕνα κάθισμα ἀκούστηκε νὰ μετακινῆται καὶ ἀμέσως κατόπιν ἄκουσα τὴν Κυρία νὰ λέῃ κάπως ἀνήσυχα: «Μὰ τ' εἶναι αὐτό»; Ἐπίσης κάτι νὰ πέφτῃ στὸ πάτωμα, ὡς καὶ τὸν κρότο ἑνὸς ποτηριοῦ πάνω στὸ τραπέζι.

Ἕνα λεπτὸ ἀκόμη καὶ τὰ φῶτα ἄναψαν καὶ νὰ τὶ παρετήρησα τότε:

Τὸν «σιωπηλὸ» νέο, νὰ πετᾷ ἕνα ἀποτσίγαρο στὸ βάζο καὶ νομίζω, πὼς ἄκουσα τὸ «σύριγμα» τοῦ τσιγάρου στὸ νερό.

Τὸν νεαρὸ «δανδῆ» παραπλεύρως τοῦ «σιωπηλοῦ» νὰ φέρνῃ μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι σιγὰ καὶ μὲ προσοχὴ τὸ φλιτζάνι τοῦ καφὲ στὸ στόμα, κάτω ἀπὸ τὸ ὁποῖον εἶχε ἁπλώσει τὴν παλάμη τοῦ δεξιοῦ του χεριοῦ γιὰ νὰ μὴ πέσῃ τυχὸν καμμιὰ σταγόνα καφὲ στὸ καινούργιο φρεσκοσιδερωμένο πανταλόνι του.

Ὁ «γενειοφόρος» ποὺ ἐφαίνετο σὰν τρομοκρατημένος γιὰ ὅσα συνέβησαν, κρατοῦσε σφιχτὰ τὴ φωτογραφικὴ μηχανὴ καὶ κυττοῦσε σὰν χαζὸς μὲ μισάνοιχτο στόμα τὸν διπλανό του μὲ τὴν περοῦκα.

Ὁ τέταρτος κρατοῦσε κι' αὐτὸς μὲ τὰ δύο χέρια τὸ κεφάλι του, φοβούμενος προφανῶς μὴ τυχὸν κανεὶς ἐπωφελούμενος τοῦ σκότους τοῦ ἀφαιρέσῃ τὴν...περοῦκα. Τὸ ποτήρι εἶχε πέσει πάνω στὸ τραπέζι καὶ τὸ κρασὶ εἶχε χυθῆ στὸ πάτωμα.

Κανεὶς ἀπὸ τοὺς τέσσαρες δὲν εἶχε προσέξει τὴ γυναῖκα, ἡ ὁποία καθόταν στὸ κέντρο τῆς παρέας, κι' ἡ ὁποία ἐφαίνετο νὰ τάχῃ κυριολεκτικῶς χαμένα. Μὲ τὰ δυό της χέρια ἔψαχνε τὸ λαιμό της καὶ ξαφνικὰ πετάχτηκε ἀπὸ τὸ κάθισμα φωνάζοντας: «Τὸ κολιέ μου! κάποιος μοῦκλεψε τὸ κολιέ!»

Σηκώθηκα ἀμέσως καὶ διέταξα νὰ μὴ κινηθῇ κανεὶς ἀπὸ τὰ μέλη τῆς παρέας, παρακολουθῶντας ταυτοχρόνως προσεκτικὰ κάθε τους κίνησι. Δύο ἀστυφύλακες ἔφθασαν σχεδὸν ἀμέσως. Οὐδεμία ἀμφιβολία ὑπῆρχε ὅτι ἕνας ἀπὸ τοὺς τέσσαρες εἶχε ἀφαιρέσει τὸ κολιέ.

Ὅλοι κατὰ σειρὰν ὡδηγήθηκαν στὸ παραπλεύρως δωμάτιο καὶ ἐρευνήθησαν λεπτομερῶς χωρὶς ἀποτέλεσμα.

«Βρὲ θρασύτης», φώναξε ὁ «γενειοφόρος», νὰ μοῦ ψάξουν ὡς καὶ τὰ γένεια»!

«Ἐμένα μούβγαλαν καὶ τὸν ἐπίδεσμο ἀπὸ τὸ δάκτυλο, λὲς καὶ μποροῦσε νὰ κρυφθῇ ἐκεῖ τὸ κολιὲ» εἶπεν ὁ «δανδής»!

«Ξέρετε τί μοῦ ἔκαμαν ἐμένα;» εἶπε ὁ ἀδύνατος, «στὸ τέλος μοῦ ἔψαξαν καὶ τὴν περοῦκα»! Ὁ «Σιωπηλὸς» τῆς παρέας ἄναψε καὶ νέο τσιγάρο χωρὶς νὰ πῇ τίποτε. Πῆρα τὴ φωτογραφικὴ μηχανὴ καὶ τὴν ἔψαξα ἐκ νέου χωρὶς ἀποτέλεσμα. Κύτταξα πάνω στὸ τραπέζι: «ποῦ εἶναι τὸ κουτὶ μὲ τὰ σπίρτα;» ρώτησα.

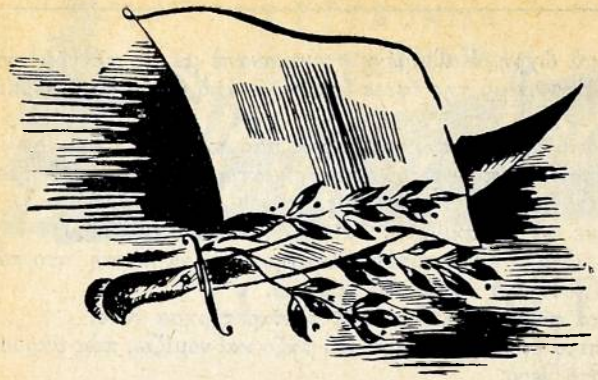
«Νομίζω πὼς ἔπεσε κάτω ἀπὸ τὸ τράπεζι» ἀπήντησε ὁ κύριος μὲ τὴν περοῦκα. Πράγματι βρέθηκε, χωρὶς ὅμως τὸ κολιέ. Ἀκολούθως ἔψαξα τὸ βάζο στὸ ὁποῖο βρέθηκαν μόνον τ' ἀποτσίγαρα.

Χωρὶς νὰ ἀπογοητευθῶ ὅμως ἄρχισα νὰ ἐξετάζω ἐκ νέου ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τὴν ὅλη ὑπόθεσι λεπτομερῶς, ὅπου πράγματι ἕνα «σημεῖο» κίνησε ἰδιαίτερα τὴν προσοχήν μου. Αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ σημεῖο ἦταν τὸ κλειδὶ τῆς μυστηριώδους αὐτῆς ὑποθέσεως.

«Μπορεῖτε νὰ καταλάβετε τί ἐννοῶ;».(1)

ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ «Χ»

1. Ἡ λύσις θὰ δοθῇ στὸ ἑπόμενον. Ἐν τῷ μεταξὺ ἠμποροῦν οἱ ἀναγνῶσται μας ἀστυνομικοὶ νὰ ἀποστείλουν μέχρι τῆς 20 Μαρτίου ἐ. ἔ. τὰς ἀπαντήσεις των καὶ θὰ δημοσιευθῇ ἡ σωστὴ ποὺ θὰ λύσῃ τὸ πρόβλημα.

25η ΜΑΡΤΙΟΥ 1821

Ὑπὸ κ. **Κ. ΝΙΑΣΚΟΥ,**
δοκίμου Ὑπαστυνόμου

«Ἡ Ἑλλὰς θέλει νὰ ζήσῃ καὶ θὰ ζήσῃ». Χείλη Ἑλλήνων τὸ εἶπον, χείλη Ἑλλήνων τὸ ἐπανέλαβον καὶ πάντοτε χείλη Ἑλλήνων θὰ τὸ λέγουν. Ἀπὸ Ἑλλήνων στόματα, ἡρώων—ἡμιθέων, τὰ λόγια αὐτὰ ἐλέχθησαν καὶ τὴν ἁγίαν ἐκείνην ἡμέραν τῆς 25ης Μαρτίου 1821, ὅταν τὸ Ἔθνος, ὡς εἷς ἄνθρωπος ἐβροντοφώνησεν «ζήτω ἡ Ἐλευθερία», ὅταν ὁ ἀδούλωτος Ἑλληνικὸς Λαὸς ἠγέρθη καὶ σύσσωμος ἐπροχώρησεν ἐμπρὸς τὸν δρόμον τῆς νίκης, ὁρῶν μόνον τὸ ἱερὸν σύμβολον τῆς πατρίδος. Ὅταν ἠγέρθη ὁ πολιτισμὸς κατὰ τῆς βαρβαρότητος, ὁ Χριστιανισμὸς κατὰ τοῦ Μωαμεθανισμοῦ, ὅταν ἅπαντα τὰ αἰσθήματα τῶν ἁπανταχοῦ Ἑλλήνων ἑνωθέντα, ἐν ἀπετέλεσαν, τὸ αἴσθημα τῆς φιλοπατρίας, τὰ δὲ ἄπειρα ἰδανικά των συμπτυχθέντα ἓν καὶ μόνον ἐδημιούργησαν, τὸ ἀσύλληπτον ἰδανικὸν τῆς Ἑλλάδος. Τῆς Ἑλλάδος ἤτις, καίτοι ὑπὸ ζυγόν, ἀπήντα, κατὰ τὸν ποιητήν, εἰς τὸν κατακτητήν της «κἢν μὲ φάγῃς ἐπὶ ρίζαν ὅμως ἔτι καρποφορήσω, ὅπως ἐπισπείσω σε τράγε θυομένῳ».

1453. Ἡμέραι πονηραί, ἥλιος σκοτεινός, φύσις λυπημένη. Ἄπειροι ἐχθροὶ μὲ Ἀγάδες εἰς ἄλογα ἐπάνω ἐπιτίθενται. Κτυποῦν ἀλύπητα, λυσσοῦν, τὰ τείχη πλησιάζουν τῆς ἱερᾶς πόλεως τοῦ φωτός, ἥρωες ἐκ τῶν ἔσω ἀμύνονται γενναίως, πίπτουν εἰς τὸ πεδίον τῆς τιμῆς, ὑπὲρ τῶν ἀνωτέρω ἰδανικῶν τῆς πατρίδος καὶ τῆς ἐλευθερίας, ἀγγελιαφόροι ἑκατέρωθεν ἀποστέλλονται καὶ τὰ λόγια τοῦ Κωνσταντίνου Παλαιολόγου «τὸ μὲν τὴν πόλιν παραδοῦναι οὔτε ἐμὸν ἐστί, οὔτε ἄλλον τῶν κατοικούντων ἐνταῦθα....», εἰς πρόσκλησιν τῶν βαρβάρων νὰ παραδοθῇ λεχθέντα, μόνα διὰ τῆς ἐθνικῆς πνοῆς των ἐπιτυγχάνουν τὴν διαιώνισιν πάσης Ἑλληνικῆς ἰδέας.

Καὶ ἀνέτειλε θλιβερὴ ἡ 29η Μαΐου. Τὸ μοιραῖον ἐπέρχεται. Ἡ ἁγία καὶ ἱερὰ πόλις τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τὸ φωτεινὸν Βυζάντιον πίπτει, ἐχθροὶ εἰσορμοῦν, σφάζουν, λεηλατοῦν, γίνονται κύριοι. Τὸ προπύργιον τοῦ Χριστιανισμοῦ κατὰ τοῦ Μωαμεθανισμοῦ, τοῦ φωτὸς κατὰ τοῦ σκότους, τῆς διαυγείας τοῦ πνεύματος κατὰ τῆς ὁμίχλης τοῦ νοὸς ἐχάθη. Ἐπνίγη ἡ Ἑλληνικὴ φωνή, στόματα λέγοντα τὸ «πάλι μὲ χρόνια μὲ καιρούς, πάλι δικά μας θἄναι» ἐκλείσθησαν καὶ μάτια μὲ δάκρυα ἀντικρύζοντα τὸν πανύψηλον τροῦλον τῆς Ἁγιᾶ-Σοφιᾶς ἐσφραγίσθησαν.

Ἐπηκολούθησε τετρακοσίων περίπου ἐτῶν δουλεία. Εἰς αὐτὴν ὅμως οὐδεμία Ἑλληνικὴ ψυχὴ ὑπέκυψεν, ἀλλὰ διετηρήθη ἐν ὅλῃ της τῇ μεγαλοπρεπείᾳ. Τὸ Ἑλληνικὸν πνεῦμα καὶ πάλιν ἐμεγαλούργησε καὶ μὲ τὴν χαρακτηρίζουσαν αὐτὸ ὀξύτητα διετήρησε ἀμιγῆ τὴν Ἑλληνικὴν καταγωγήν του. Δὲν ἐλησμόνησαν τὴν πατρίδα οἱ κατοικοῦντες τὴν Ἑλλάδα κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς δουλείας καὶ γενικῶς ἅπαντες οἱ Ἕλληνες. Ἀκόμη τῆς ἐμφυσοῦν πνοὴν καὶ θέλησιν, δύναμιν καὶ πίστιν. Μὲ τὰ ἴδια ἰδανικὰ τῶν ἀπὸ αἰώνων Ἑλλήνων ζοῦν. Μὲ αὐτὰ ζοῦν, δι' αὐτὰ κινοῦνται, αὐτὰ ποθοῦν, αὐτὰ ὁροῦν. Δι' αὐτὰ ἐργάζονται,ἀλλὰ καὶ θυσιάζονται. Τσακάλωφ, Ξάνθος, Σκουφᾶς, τριὰς ἐπιδιώξεων, τριὰς περικλείουσα, ὢ ! ! καὶ τὶ μὴ περικλείουσα; Τὸ μεγάλον ὄνειρον, τὸ ὁποῖον ἀπείρους φορὰς ἐπὶ τετρακόσια χρόνια, Ἕλληνες θὰ τὸ εἶδον εἰς τὸν ὕπνον των. Τριάς, ἀποτελοῦσα τὴν συνισταμένην πάσης ἐθνικῆς

προσπαθείας, πάσης ἐθνικῆς κινήσεως. Ἀδαμάντιος Κοραῆς, θυσιαστὴς τῶν πάντων διὰ τὴν πατρίδα ἐπιδρᾷ ἐπὶ τῆς παγκοσμίου ἀντιλήψεως, συνεισφέρει. Παπαφλέσσας, «μπουρλοτιέρης τῶν ψυχῶν» ξεσηκώνει ἀπὸ τὸν λήθαργον τὴν οὐδέποτε τελείως ἀποθνήσκουσαν Ἑλληνικὴν ψυχήν. Κολοκοτρώνης, Ρήγας Φερραῖος, Ἀθανάσιος Διάκος, Κανάρης, ἄπειροι ἡγήτορες τῶν ξεσηκωμένων ψυχῶν ἑτοιμάζονται καὶ ἕτοιμοι ἦσαν ὅταν ὁ Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανός, εἰς μίαν Ἑλληνικὴν γωνίαν, εἰς τὴν Ἁγίαν Λαύραν ὑψώσας τὸ λάβαρον καὶ βροντοφωνήσας «ἢ λευτεριὰ ἢ θάνατος» ἔδωκε τὸ σύνθημα διὰ τὴν ἔναρξιν τοῦ ἀγῶνος, ἀποβλέποντος εἰς τὴν ἀπόκτησιν καὶ μόνον εἰς τὴν ἀπόκτησιν τῶν προσωρινῶς ἀπολεσθέντων ἰδεωδῶν τῶν Ἑλλήνων. Εἰς τὴν ἀπόκτησιν τῆς ἐλευθερίας, εἰς τὴν ἀποτίναξιν τοῦ σκληροῦ ζυγοῦ, ὑπὸ τὸν ὁποῖον μητέρες καὶ παιδία ἐβόγγουν.

Καὶ ἐπέτυχον. Καὶ ὁ ἐχθρὸς ἠττήθη καὶ πάλιν ἔλαμψε τὸ φῶς τοῦ δικαίου ἵνα φωτίσῃ τὸν δρόμον τῆς Ἑλλάδος, τὸν ὁδηγοῦντα εἰς τὴν προαγωγήν, εἰς τὴν δημιουργίαν, εἰς τὴν ἐξέλιξιν.

Ἡ 25η Μαρτίου 1821 λοιπὸν ὑπῆρξε διὰ τὸ Ἔθνος μία ἀπὸ τὰς μεγαλυτέρας ἡμέρας διὰ τὴν ἱστορίαν του. Κατ' αὐτὴν ἐπροσωποποιήθη ὅ,τι ὡραῖον καὶ ἀνώτερον διακρίνει τὴν Φυλήν μας. Καὶ ἐν ἀρχῇ τὸ ἀκατάβλητον, τὸ ἀδούλωτον τῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς ἔδωκε πρῶτον τὸ παρὸν εἰς τὸ Ἐθνικὸν προσκλητήριον. Τὸ ἀδούλωτον τοῦτο, ἀπέναντι τοῦ ὁποίου οἱ ἐχθροί μας ἀπὸ ἀνέκαθεν ἕως καὶ τῆς σήμερον—ὡς τοῦτο ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν θλιβερῶν γεγονότων τῆς 6ης Σεπτεμβρίου π.ἔ. ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ Σμύρνῃ—αἰσθάνονται νὰ εἶναι ταπεινοὶ καὶ ὅτι μειονεκτοῦσιν, ἀπετέλεσεν τὴν μεγαλυτέραν ἔκπληξιν, τὴν ὁποίαν ὁλόκληρος ἡ τότε ἀνθρωπότης ἠσθάνθη. Διότι εἶδον μετὰ ἀπὸ 400 ἐτῶν δουλείαν τὴν Ἑλληνικὴν ψυχήν, νὰ παραμένῃ Ἑλληνική. Τὸ αἴσθημα τῆς ἐλευθερίας ἐπροσωποποιήθη, ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν πατρίδα ἐπίσης. Διῃωνίσθη ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον καὶ ὁ Χριστὸς ἐκήρυξεν, ἐκεῖνο, διὰ τὸ ὁποῖον πᾶς Ἕλλην, ἀφ' ἧς ἀντικρύζει τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, θὰ ἀγωνίζεται.

Ἡ ἀπέραντος παλαίστρα τῆς τιμῆς καὶ τῆς δόξης, τοῦ ἐνδόξου θανάτου καὶ τῆς ἐλευθέρας ζωῆς ἀπείρους φορὰς διεσχίσθη, τὸ «μολὼν λαβὲ» τοῦ Λεωνίδου πάλιν ἐλέχθη καὶ τὸ ρητὸν τοῦ Ἰσοκράτους «ἦν ἀναγκασθῇς κινδυνεύειν αἱροῦ τεθνᾶναι καλῶς μᾶλλον ἢ ζῆν αἰσχρῶς» ὑπῆρξεν ὁ χαιρετισμὸς Ἕλληνος πρὸς Ἕλληνα, ἀγωνιζομένου πρὸς ἀγωνιζόμενον. Τὴν 25ην Μαρτίου 1821 εἰς τὴν χώραν τοῦ κάλλους καὶ τῆς ὡραιότητος, ἐστέφθησαν «μὲ τὰ λίγα χορτάρια ποὖχαν μείνει στὴν ἔρημη γῆ» ἡ Ἐλευθερία καὶ ἡ Δόξα καὶ ὑπῆρξαν πλέον ζωηραί, ἀφ' ἑνὸς μὲν ἡ ἀνάμνησις τοῦ Φοίνικος, τοῦ συμβολίζοντος τὴν ἀναγέννησιν ἐκ τῆς τέφρας, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ παράδοσις τοῦ Μυστρᾶ, καθ' ἣν εἰς τὴν ἡρωοτόκον καὶ ἡμιθεοτόκον αὐτὴν χώραν χλωροὶ κλῶνοι ἐβλάστησαν ἐπὶ τοῦ ὀβελοῦ καὶ ἡ σούβλα μετεβλήθη εἰς ἀνθηρὰν κυπάρισσον, χάρις εἰς τὴν πίστιν πρὸς τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν Ἑλλάδα.

Τὴν ἡμέραν αὐτὴν εἰς τὴν κοιτίδα τοῦ εὐγενεστέρου πολιτισμοῦ, τὸν ὁποῖον ἐγνώρισέ ποτε ἡ ἀνθρωπότης, εἰς τὴν Χώραν, εἰς τὴν ὁποίαν ὁλόκληρος ἡ ὑφήλιος ὀφείλει ὅ,τι κάμνει τὴν ζωὴν ἀνωτέραν καὶ ὡραιοτέραν ἤρχισεν εἰς ἀγών, τὸν ὁποῖον οὐδεὶς ἕτερος λαὸς μέχρι σήμερον διενοήθη ἢ ἐτόλμησεν. Δὲν ἦτο ἀγὼν κατακτητικὸς οὔτε ἀγὼν ἀμυντικός. Ἦτο ἀγὼν δούλου πρὸς ἀφέντην. Δούλου πτωχοῦ καὶ ἐξηντλημένου πρὸς ἀφέντην πλούσιον καὶ ἀκμαῖον. Καὶ ὁ ἀγὼν οὗτος ἐξεπλώθη. Εὗρεν ἀπήχησιν εἰς τὴν ψυχὴν παντὸς Ἕλληνος. Ἡ πρώτη φλὸξ ἤναψεν εἰς τὴν Ἁγίαν Λαύραν, αἱ ἐπακολουθήσασαι ὅμως ὑπῆρξαν πολλαί.

Ἡ μορφὴ τὴν ὁποίαν ὁ ἀγὼν οὗτος ἔλαβε εἰς τὸ Μεσολόγγι, ἀπέδειξε τὴν θέλησιν τῶν ἀγωνιζομένων νὰ ζήσουν ἐλεύθεροι, παρ' ὅλας τὰς ἀντιξόους περιστάσεις. Ἡ μορφὴ τούτου εἰς τὰ Δερβενάκια ἀπέδειξε, ὅτι τῆς ψυχῆς ἡ δύναμις εἶναι ὑπερτέρα πάσης ἑτέρας. Τὸ Σούλι ἀπετέλεσε τὴν ὡραιοτέραν καὶ ρωμαντικωτέραν ἔπαλξιν τῆς Ἑλληνικῆς Ἰδέας. Τὰ Ψαρρά, αἱ Σπέτσαι καὶ ἡ Ὕδρα ἔδωκαν τὰ φωτεινότερα

δείγματα τῆς θυσίας καὶ ἡ Τριπολιτσὰ τῆς ἐμμονῆς πρὸς παραμονήν της αἰωνίως ἐντὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ περιβάλλοντος. Τὸ χάνι τῆς Γραβιᾶς ἔπεισε τοὺς πάντας, ὅτι ὁ Ἕλλην δὲν ὑποχωρεῖ καὶ ἡ Ἑλλὰς ὁλόκληρη, μὲ τὰς ἀπείρους ἐπάλξεις, ἐπὶ τῶν ὁποίων μόνον τὸ καθῆκον ἐπρυτάνευσε, ἔδωκε τὴν εἰκόνα μιᾶς Χώρας διαθετούσης ὡς μόνον ὅπλον τὴν ψυχήν της καὶ μὲ αὐτὴν νικώσης. Ἡ μορφὴ τοῦ Ἀθανασίου Διάκου, ἔδωκε πλήρη τὴν εἰκόνα τοῦ μάρτυρος καὶ τοῦ Κανάρη, τοῦ τολμηροῦ. Ἡ μορφὴ τοῦ Κολοκοτρώνη ἔδωκε πλήρη τὴν εἰκόνα τῆς Ἑλληνικῆς εὐφυΐας καὶ τοῦ Ἀνδρούτσου, τοῦ ἥρωος. Ἡ μορφὴ τοῦ Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανοῦ ἔδωκε πλήρη τὴν εἰκόνα τοῦ περιφρονητοῦ τοῦ θανάτου· γενικῶς δὲ αἱ μορφαὶ ἁπάντων τῶν ἀγωνισθέντων, ἡγουμένων καὶ διοικουμένων ὑπῆρξαν μορφαὶ ἡρώων, μορφαὶ ἡμιθέων.

Ἡ 25η Μαρτίου 1821 ἀποτελεῖ εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Φυλῆς μας τὸ φωτεινότερον ὁρόσημον καὶ ἀποδεικνύει κατὰ πανηγυρικὸν τρόπον τὴν ζωτικότητά μας. Μέσα εἰς τὴν ἐρήμωσιν καὶ τὴν δυστυχίαν διετηρεῖτο, ἔστω καὶ ἀμυδρῶς, ἀνημμένον τὸ Ἑλληνικὸν φῶς. Ἀνέμενεν, συνεχῶς τροφοδοτοτούμενον, τὴν ἡμέραν ἵνα καὶ πάλιν λάμψῃ καὶ τοὺς πάντας φωτίσῃ. Καὶ ἦναψε τὴν ἡμέραν αὐτὴν καὶ διεκήρυξε τὴν θέλησιν ἑνὸς λαοῦ, θέλησιν μίαν καὶ ἀκατάβλητον: νὰ ζήσῃ ἐλεύθερον ἢ νὰ ἀποθάνῃ τιμίως. Ἠδιαφόρησε διὰ τοὺς κινδύνους καὶ ἐτόλμησεν ἴσως νὰ διεκδικήσῃ ἀπιθάνους λύσεις, διότι ἠσθάνετο ἐσωτερικὴν τὴν ἀνάγκην νὰ ζήσῃ ἐλεύθερον. Δὲν ἠσθάνετο τόσον τὴν βίαν, τὴν ἀσκοῦσαν ἐξωτερικὴν κυρίως ἐπίδρασιν, ἀλλ' ἠσθάνετο περισσότερον παντὸς ἄλλου, τὴν συνείδησίν του νὰ τὸν ἐλέγχῃ καὶ νὰ τὸν παρορμᾷ πρὸς τὸ μέγα τόλμημα. Τὸν θάνατον δὲν τὸν ὑπελόγισεν οὔτε καὶ ἐζήτησε νὰ διαγνώσῃ τὸ νόημά του, διότι εἶχε πλήρως ἐπινοήσει τὸ νόημα τῆς ζωῆς καὶ εἶχεν ἀπολύτως βεβαιωθῆ, ὅτι αὕτη ὅταν εἶναι ἐλευθέρα καὶ δὲν διευθύνεται ἀπὸ ξένας θελήσεις εἶναι ὡραία καὶ πραγματική. Δὲν ὑπελόγισε τὰ μύρια ἐμπόδια, τὰ ὁποῖα ὁ ἀγών του θὰ συνήντα, διότι ἐπίστευεν ἀπολύτως ὅτι κακὸν δὲν εἶναι νὰ μὴ ἐπιτύχῃ τις, ἀλλ' ὅτι κακὸν εἶναι νὰ μὴ ἔχῃ δοκιμάσει.

Ὁ Ἕλλην τῆς 25ης Μαρτίου 1821 ἠσθάνετο νὰ εἶναι ταπεινὸς καὶ ἀνάξιος νὰ λέγηται Ἕλλην, ἂν δὲν ἐπραγματοποίει τὸ μέγα ἐπιχείρημα τῆς ἐπαναστάσεως. Τὸ φορτίον τῶν ὑποχρεώσεών του ἔναντι τῆς Ἱστορίας του, ἔναντι τοῦ Ἔθνους του καὶ τῆς φυλῆς του, ὡς ἐπίσης καὶ ἔναντι τῶν λαμπροτέρων ἰδεωδῶν του ἦτο μέγα καὶ συνεχῶς τὸν ἐπίεζεν πρὸς ἐξεύρεσιν λύσεων. Μία ὅμως ἦτο ἡ λύσις, τὴν ὁποίαν ὁ Ἕλλην τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἐθεώρησεν ὅτι ἐξυπηρετεῖ καλλίτερον τὸ συμφέρον του, ἡ ἐπανάστασις. Καὶ δὲν ἠπατήθη. Διότι καὶ ὁ ζυγὸς ἀπετινάχθη καὶ ἡ ἐλευθερία ἀνεκτήθη, ἀλλὰ κυρίως ἱκανοποιήθησαν πλήρως καὶ αἱ ἀναφερόμεναι ὑποχρεώσεις.

Ἡ μοῖρα τῆς Φυλῆς μας εἶναι νὰ ἀγωνιζώμεθα συνεχῶς τὸν ἀγῶνα τοῦ Δικαίου κατὰ ἐχθρῶν, κατωτέρων πνευματικῶς. Δι' αὐτὸ καὶ ἡ ζωή μας γέμει περιπετειῶν καὶ θυσιῶν, ἀγώνων καὶ νικῶν. Ἴσως νὰ εἴμεθα καὶ μᾶλλον εἴμεθα ὁ λαός, τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς ἐξέλεξεν ὡς πλέον κατάλληλον, ἵνα διὰ τῶν περιπετειῶν μας, τῶν θυσιῶν μας, τῶν ἐξορμήσεών μας καὶ τῶν νικῶν μας, περιεχουσῶν ὑψηλὸν νόημα, δίδωμεν τὸ παράδειγμα εἰς τοὺς λοιποὺς λαούς. Ἀπ' αἰώνων μέχρι καὶ ἐπ' ἐσχάτων ἡ ἑκάστοτε ἐκδηλουμένη θέλησίς μας ὑπῆρξε μία λαμπρὰ ὑπόθεσις, ἱκανὴ νὰ συγκινήσῃ καὶ προκαλέσῃ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τοῦ πλέον ἀδιαφόρου ἀνθρώπου. Ἡ ἱστορία μας, ὅσον καμμία ἄλλη ἱστορία ἔχει ἀναριθμήτους σελίδας χρυσοῖς γράμμασιν γεγραμμένας καὶ πλήρεις δόξης καὶ τιμῆς. Ὑπῆρξαν ἐποχαὶ εἰς τὴν διαδρομὴν τοῦ χρόνου, αἵτινες ἔθεσαν ἀνεξίτηλον τὴν σφραγῖδα τοῦ περάσματός των καὶ ἀγῶνες μετὰ ἰσαρίθμων νικῶν, δι' ὧν ἀποδεικνύεται ἡ ζωτικότης τῆς φυλῆς μας, τὸ ἐξαίρετον τῶν ἀρετῶν μας καὶ ἡ λαμπρότης τῶν ἰδεωδῶν μας. Αὐτὰς τὰς ἐποχάς, ὡς ἐπίσης καὶ τοὺς ἀγῶνας μὲ τὰς ἰσαρίθμους νίκας εἶναι δύσκολον νὰ κατατάξῃ τις ἀναλόγως τῆς σημασίας των. Ἑκάστη ἔχει ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον. Ἀναμφισβητήτως ὅμως ἡ ἐπανάστασις τοῦ 1821, μὲ ἀφετηρίαν της τὴν 25ην Μαρτίου κατέχει πρωτο-

πόρον τινα θέσιν εἰς τὴν ὅλην ἱστορίαν τῆς φυλῆς μας. Διότι καὶ ἐπραγματοποιήθη αὕτη μετὰ 400 ἐτῶν δουλείαν, ἀποδείξασα ὅτι τὸ Ἑλληνικὸν στοιχεῖον διετήρησε τὴν Ἑλληνικότητά του καὶ ἐπέτυχε τοῦ σκοποῦ του, ἂν καὶ τὰ μέσα ὑπῆρξαν πτωχὰ καὶ ὑστέρουν κατὰ πολὺ τῶν τῶν κατακτητῶν, τὸ σπουδαιότερον δέ, ἀπέδειξεν ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ ἰδέα μόνον ὅταν δὲν θέλῃ δὲν μεγαλουργεῖ.

Ἡ ἡμέρα τῆς 25ης Μαρτίου δὲν παύει νὰ ἀποτελῇ δι' ἡμᾶς δίδαγμα διὰ τὰς φροντίδας, ἃς δέον συνεχῶς νὰ καταβάλωμεν πρὸς διατήρησιν τῆς πατρίδος. Καὶ ὑπῆρξαν Ἕλληνες μεταγενέστεροι τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821, οἵτινες ἐδημιούργησαν καὶ αὐτοὶ ἔπη, ὡς εἶναι τὸ ἔπος τῶν Βαλκανικῶν πολέμων, τὸ Ἀλβανικὸν τοῦ 1940 καὶ τόσα ἄλλα, τοῦτο ὅμως δὲν μειώνει τὴν ἀνάγκην ὅπως τὴν ἡμέραν αὐτὴν ἀναλογιζώμεθα περισσότερον πάσης ἄλλης τὰς ἐθνικὰς μας ὑποχρεώσεις καὶ δὴ τὰς τοιαύτας πρὸς ἐξαφάνισιν τῆς ἐθνοφθοροποιοῦ συρράξεως τῶν αἰσθημάτων, τῶν ποικίλων συμφερόντων καὶ τῶν ἰδεολογιῶν καὶ πρὸς ἀπόκτησιν καὶ διατήρησιν κοινωνικῆς εἰρήνης, εὐρυθμίας πολιτικῆς ζωῆς καὶ Ἐθνικῆς ἑνώσεως, ἵνα οὕτω εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ δημιουργήσωμέν τι παρόμοιον, τῶν ἀπὸ αἰώνων δημιουργουμένων μόνον ὑπὸ Ἑλλήνων.

Κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτὴν πρέπει νὰ κλίνωμεν εὐλαβικῶς τὸ γόνυ καὶ νὰ εὐχαριστῶμεν αὐτούς, ἐκ τῶν θυσιῶν τῶν ὁποίων ἐδημιουργήθη ἡ νεωτέρα Ἑλλάς, πρέπει ὅμως καὶ νὰ ὁρκιζώμεθα διὰ μίαν εἰσέτι φορὰν ὅτι αὐτὴν τὴν πατρίδα, τὴν ὁποίαν μᾶς ἐκληρονόμησαν θὰ τὴν διατηρήσωμεν ἀκεραίαν, πνευματικῶς ἀνωτέραν, τὰ δὲ Ἰδεώδη τοῦ Ἔθνους μας δὲν θὰ ἐπιτρέψωμεν νὰ προσβάλωνται παρ' οἱουδήποτε. Εἶναι ἱερὰ ἡ ὑποχρέωσίς μας καὶ μεγίστη ἡ εὐθύνη μας.

25η Μαρτίου 1821. Ἂς ὑποκλιθῶμεν! Μίαν ἀνάμνησιν πρέπει νὰ ἔχωμεν καὶ μὲ τὴν ὁποίαν νὰ ζῶμεν. Μίαν εἰκόνα πρέπει νὰ φανταζώμεθα. Τὴν εἰκόνα ἐκείνην, καθ' ἣν ἡ παλαιὰ σκηνὴ διελύθη, ἔφυγεν ἡ ὁμίχλη τῆς δουλείας, ἐπηκολούθησε νέα σκηνοθεσία καὶ τὸ αἰώνιον φῶς ἔλαμψε καὶ πάλιν. Τὴν εἰκόνα ἐκείνην, καθ' ἣν, διελύθη ὁ ζόφος, ὁ πιέζων τὰ στήθη τῶν ἀγωνιστῶν τοῦ Δικαίου, ἡ πνιγηρὰ ἀτμόσφαιρα μετεβλήθη καὶ δροσερὸς ἀὴρ ἐκίνησε τὰ ἀγριολούλουδα τὴν ὥραν μιᾶς ἀνατολῆς λαμπρᾶς καὶ μεγαλειώδους. Τῆς ἀνατολῆς τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Ἑλλάδος. Τῆς Ἑλλάδος, τὴν ὁποίαν «ἂν κλείσουμε μέσα στὴ ψυχή μας θὰ αἰσθανθοῦμε κάθε εἶδος μεγαλείου».

Ἂς ὑποκλιθῶμεν ὅπως καὶ τότε, οὕτω καὶ νῦν:

«Σ' Ἀνατολή, σὲ Δύση, σὲ Νότο, σὲ Βορρᾶ
ὅλοι γιὰ τὴν πατρίδα νάχωμε μιὰ καρδιά».

Ἀττικὰ δειλινά...

Ὑπὸ κ. **Χ. ΣΤΑΜΑΤΗ**, δοκ. Ἀρχιφύλακος

Ἡ μαγεία τοῦ ἀττικοῦ δειλινοῦ γίνεται ἀνυπέρβλητη ὅταν ὁ ἥλιος καθήσῃ στὴ κορφὴ τοῦ Αἰγάλεω ἢ ὅταν βυθισθῇ στὰ γαλανὰ νερὰ τοῦ Σαρωνικοῦ. Χρυσίζουν οἱ Δυτικοὶ ὁρίζοντες τότε, ὁ Ὑμηττὸς λάμπει γιὰ λίγο μὲ τὸ ἀπαύγασμα τοῦ Χρυσωμένου οὐρανοῦ καὶ τὰ μάρμαρα τῆς Πεντέλης παύουν ν' ἀντανακλοῦν...

Βραδυάζει...

Κι' ἡ Ἀθήνα μας, ἡ χιλιοτραγουδισμένη αὐτὴ πόλις τῆς Σοφίας καὶ τῆς ὁμορφιᾶς, ἡ τόσο γνωστὴ ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης γιὰ τὴ νυχτερινή της ζωὴ καὶ γιὰ τὸ...περίφημο ρυμοτομικό της σχέδιο, γιὰ τὸ ἄλυτο συγκοινωνιακό της πρόβλημα, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸν ἀμίμητο Οὐρανό της, κατακλύζεται ἀπὸ τοὺς εὐτυχεῖς καὶ μακαρίους θνητοὺς ποὺ ἡ μοῖρα τοὺς ἐπεφύλαξε τὴν καλὴ τύχη νὰ τὴν κατοικοῦν. Γεμίζουν οἱ δρόμοι, τὸ χρῆμα ὀργιάζει καὶ τὰ αὐτοκίνητα περνᾶν σ' ἀτέλειωτες ἁλυσσίδες καὶ μὲ ἀξιοζήλευτη συνοχή. Σὲ πεῖσμα ἐκείνων ποὺ θέλουν νὰ περάσουν στὸ ἀπέναντι πεζοδρόμιο ὅταν, ἰδίως, συμβαίνει νὰ μὴν παρευρίσκεται στὸ σημεῖο ἐκεῖνο τροχονόμος ἀστυφύλακας...

Ἀσύγκριτη ἡ μαγεία τοῦ Ἀττικοῦ δειλινοῦ. Ἂν τύχῃ μάλιστα νὰ ὑπάρχῃ καὶ φεγγάρι καὶ τὰ σύννεφα νὰ βρίσκωνται πίσω ἀπὸ τὰ βουνὰ τῆς Ἀττικῆς γῆς, τότε ἡ μαγεία γίνεται ἀληθινὰ ἀριστουργηματική. Φαντάζει ὁ Παρθενῶνας καὶ ἡ μουντὴ ἀπόχρωση τοῦ ἱεροῦ Βράχου τῆς Ἀκροπόλεως σὲ κάνει νὰ γυρίσῃς μὲ ἔκσταση τὸ βλέμμα σου πρὸς τὰ ἐκεῖ. Βλέπεις τότε ἕνα μυθικὸ Γίγαντα νὰ ὑψώνῃ τὸ γέρικο κορμί του πάνω ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ λατρεύθηκε καὶ λατρεύεται μὲ τὴν ἴδια ἀγάπη καὶ ἀφοσίωση ὁ Διόνυσος κι' ὁ Βάκχος. Ἄθελα θέλεις νὰ βαδίσῃς πρὸς τὰ ἐκεῖ. Ὁ Φάρος ποὺ ὑψώνεται πάνω ἀπὸ τὸ Βράχο ἔχει ἀκατανίκητη δύναμη. Καὶ σὲ τραβᾷ, σ' αἰχμαλωτίζει. Σὲ κάνει νὰ ἀναζητήσῃς ὕμνους γιὰ νὰ ὑμνήσῃς ἐκείνους ποὺ ἔχτισαν τὸ παλάτι αὐτὸ τῆς Σοφίας, τοῦ Πνεύματος καὶ τοῦ Φωτός.

Ἀπὸ δίπλα, λίγο πιὸ ψηλά, φαντάζει ὁ ἐπιβλητικὸς ὄγκος τοῦ Λυκαβηττοῦ. Ἄγρια ἡ ὁμορφιά του. Κι' αὐτό, γιὰ νὰ φέρνῃ ἀντίθεση στὸ ἥρεμο Ἀττικὸ λεκανοπέδιο. Προχθὲς μάλιστα μὲ τὴν νεροποντή, δὲν παρέλειψε νὰ κατρακυλήσῃ μιὰ-δυὸ πέτρες πρὸς τὴ Νεάπολη, τὸν συνοικισμὸ τῶν φοιτητῶν ἢ τὸ «Καρτιὲ Λατὲν» τῆς Ἀθήνας καλλίτερα.

Ἡ συντροφιὰ ποὺ μὲ περιτρυγυρίζει ἐπιμένει νὰ πᾶμε καμμιὰ βόλτα πρὸς τὰ ἐκεῖ. Ἀνηφορικὸς εἶναι ὁ δρόμος, ἀλλὰ αὐτὸ ξέρω καλὰ ὅτι δὲν τοὺς τρομάζει. Ἂν κουρασθοῦμε καὶ λίγο, θὰ ἀποζημιωθοῦμε μὲ τὸ παραπάνω ὅταν φτάσουμε στὴν κορφή, στὸ ἐκκλησάκι τοῦ Ἁγίου Γεωργίου κι' ἀπὸ 'κεῖ ἀγναντέψουμε πρὸς τὰ κάτω, θὰ περάσουμε μάλιστα κι' ἀπὸ τὴ Δεξαμενή, ἀπὸ τὴ μικροσκοπικὴ καὶ συμπαθητικὴ ἐκείνη πλατεῖα ποὺ πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἀποτελοῦσε τὸ ἐντευκτήριο τῶν πεζογράφων καὶ ποιητῶν μιᾶς ἀξέχαστης, ὡραίας ἐποχῆς. Ἴσως δοῦμε—νεορὰ—καὶ τὸν Παπαδιαμάντη μὲ τὴ παρέα του νὰ πίνῃ τὸ καφεδάκι του καὶ νὰ γράφῃ σ' ἕνα ἀπόμερο τραπεζάκι. Ἴσως...

Μὰ τίποτα δὲν θὰ δοῦμε γιατί, ἁπλούστατα, δὲν θὰ πᾶμε. Ἐγὼ βρίσκομαι στὴν ἀρχὴ τοῦ τετραώρου μου ἀκόμα καὶ δίνω μεγάλη μάχη μὲ τούτη τὴ θεότρελλη παρέα ποὺ νομίζει ὅτι μπορῶ νὰ κινοῦμαι ὅπου θέλω καὶ ὅπως θέλω. «Φοβοῦμαι» λέω στὴν κοπέλλα τῶν εἴκοσι χρόνων μὲ τὰ μεγάλα καστανὰ μάτια «ὅτι θὰ χαλάσουμε τὴν ἡσυχία καὶ θὰ κάνουμε νὰ πάψουν μερικὰ χείλη νὰ ὁρκίζωνται ὅρκους αἰωνίας ἀγάπης καὶ πίστεως. Τὸ φεγγάρι μὲ τὰ πεῦκα καὶ τὴ νυχτερινὴ σιγαλιὰ τοῦ τοπείου δημιουργοῦν ρωμαντισμό. Ἐκεῖ, ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ Ἁγίου Γεωργίου καὶ τοῦ ἄγριου Βράχου, λατρεύεται ὁ Θεὸς τοῦ Ἔρωτα. Εἶναι ὁ ἱερὸς χῶρος τῆς Ἀφροδίτης ἐκεῖ. Γι' αὐτὸ λέω νὰ μὴν πᾶμε...

'Αφοῦ ἐπιμένετε ὅμως, πηγαίνετε μόνοι σας. 'Εγὼ θὰ δώσω τὴν εἰρηνικὴ μάχη τοῦ πεζοδρομίου γιὰ τρεῖς ὧρες ἀκόμη. Κι' ὕστερα, μπορεῖ νὰ σᾶς δῶ γιὰ μιὰ δυὸ ὧρες. Γειά σας».

***

Τοὺς ξεφορτώθηκα καθὼς βλέπετε. Οὔφ! Τί σοῦ εἶναι κι' αὐτοὶ οἱ φίλοι καμμιὰ φορά! 'Απαιτητικοί, ρωμαντικοὶ ὑπὲρ τὸ δέον, ἐννοοῦν νὰ σὲ βασανίζουν μὲ τὶς καλλονὲς τῆς 'Αθήνας καὶ μὲ τὶς ἀπολαύσεις της. Δὲν σᾶς λέω ὅτι δὲν ἔχουν δίκηο τὰ παιδιὰ καὶ τὰ κορίτσια ποὺ τὰ συντροφεύουν, ἀλλά, δὲν καταλαβαίνουν ὅτι τὸ πεζοδρόμιο ἔχει μεγάλη ἀνάγκη ἀπὸ τὴν παρουσία τοῦ ἀστυνομικοῦ; Φυσικά, αὐτοὶ δὲν παραδέχονται ὅτι τὸ πεζοδρόμιο ἔχει κι' αὐτὸ τὴν ὁμορφιά του. Λένε ὅτι ἔχει μεγάλη «πεζότητα» χωρὶς νὰ ἐννοοῦν βεβαίως ὅτι ἐκεῖνοι ποὺ βρίσκονται σ' αὐτὸ βαδίζουν «πεζῆ». 'Εννοοῦν ὅτι τὸ πεζοδρόμιο σοῦ στερεῖ τὴ φαντασία, σὲ κάνει ἀφάνταστα ρεαλιστή, πρακτικὸ καὶ σκληρὸν ἄνθρωπο.

"Εχουν ὅμως μεγάλο ἄδικο στὸ σημεῖο αὐτό. Γιατὶ τὸ πεζοδρόμιο ἔχει ἀφάνταστες ὁμορφιές. 'Αρκεῖ νὰ μπορῇς νὰ βλέπῃς τὴν κάθε ἐκδήλωση ὑπὸ τὸ πρῖσμα τῆς θετικότητος τῆς οὐσιαστικῆς του μορφῆς ποὺ σοῦ δημιουργεῖ τὴν αἴσθηση τῆς πραγματικότητος. Χωρὶς νὰ θέλω νὰ καταπιαστῶ μὲ τὴ φιλοσοφία τοῦ πεζοδρομίου, αἰσθάνουμαι τὴν ἀνάγκη νὰ πῶ ὅτι ἀπὸ δῶ ἀπὸ τὸ πεζοδρόμιο, ἀπὸ τὸ δρόμο ἀντικρύζεις τὴ ζωὴ στὴν πληρότητά της. Διαβάζεις τὶς μορφὲς ποὺ σὲ κυττάζουν ἢ ποὺ ἔχουν τὸ βλέμμα ἐστραμμένο, ἐρευνητικὸ πρὸς τὴν ἄσφαλτο. Παρατηρῶντας τὶς κινήσεις βγάζεις πολύτιμα συμπεράσματα. Κι' ἀπ' τὶς φευγαλαῖες κουβέντες ποὺ φθάνουν στ' αὐτιά σου μαντεύεις, ἀντιλαμβάνεσαι κι' αἰσθάνεσαι τὸν παλμὸ τῆς Κοινωνίας...

***

Εἶπα ὅτι ἀπὸ τὸ πεζοδρόμιο ἀντικρύζεις τὴ ζωὴ στὴν πληρότητά της. Καὶ θὰ μὲ παρεξήγησαν μερικοὶ ποὺ δὲν εἶπα ὅτι ἀπὸ δῶ ἀρχίζουν τόσα καὶ τόσα δράματα, ἀλλὰ καὶ ἄλλα τόσα εὐτυχισμένα γεγονότα. Πιστεύετε λοιπὸν ὅτι οἱ πρωταγωνισταὶ τῶν δραμάτων καὶ τῶν εὐτυχισμένων γεγονότων εἶναι κατὰ πλειοψηφίαν οἱ νέοι. Αὐτὸ ὄχι γιατὶ οἱ νέοι ἄνθρωποι εἶναι περισσότεροι, ἀλλὰ γιατὶ αὐτοὶ διψοῦν πιὸ πολὺ γιὰ τὴ ζωή, γιὰ τὴ Δημιουργία, γιὰ τὴ περιπέτεια πολλὲς φορές.....

.....

Καὶ ὁ νέος ποὺ μὲ προσπερνᾷ βιαστικός, αὐτὸ τὸ μαγευτικὸ 'Αττικὸ δειλινό, φαίνεται νὰ ἀναζητᾷ τὴν περιπέτεια.

Μπροστὰ βαδίζει χαριτωμένα μιὰ πεταχτὴ ἀπόγονος τῆς 'Αφροδίτης. 'Επιτρέψτε μου νὰ σᾶς τὴν παρουσιάσω—συγνώμην—νὰ σᾶς τὴν περιγράψω. Εἶναι γυναῖκα ποὺ τὰ ἔχει ὅλα. Αὐτὸ νομίζω ἀρκεῖ. Γιατὶ μέσα σ' αὐτὸ περικλείεται ὁμορφιά, νεότης, κοκετταρία, πλούσια καὶ ἁρμονικὰ τὰ ἐξωτερικὰ γνωρίσματα ποὺ κάνουν τὸν ἀντικειμενικὸ κριτὴ νὰ βγάλῃ ἀβίαστα τὸν μονόλεκτο ὁρισμό: «'Ωραῖον». Κι' ἐκεῖνος; "Ε! Εἶναι κι' αὐτὸς ἕνας Ρωμαῖος ὄχι γιὰ πέταγμα. Δηλαδὴ εἶναι ἕνας κοινὸς ἀστὸς μὲ γυαλισμένα τὰ μαλλιὰ καὶ τὰ παποῦτσα, μὲ καλοσιδερωμένο τὸ κοστούμι του καὶ μὲ λεβέντικη κορμοστασιά. Πλησιάζει τὴν 'Ιουλιέττα κι' ἀφοῦ παίρνει θέση δίπλα της ἀφήνει τὸ θαυμασμό του νὰ ξεσπάσῃ. 'Εκείνη κοντοστέκεται, κάνει μιὰ κίνηση διαμαρτυρίας, μὰ ἐκεῖνος ἐπιμένει νά...ἐκθειάζῃ τὰ φυσικὰ καὶ τεχνικά της χαρίσματα. Γιὰ μιὰ στιγμὴ νομίζω ὅτι ἀπειλεῖται σύρραξη. Κι' ἑτοιμάζουμαι νὰ δεχτῶ τὴ πρόσκληση τῆς 'Ιουλιέττας, γιατί, κατὰ κανόνα, αὐτὴ ζητᾷ πάντοτε σὲ παρόμοιες περιπτώσεις τὴν ἐπέμβασή μας. 'Εκείνη ὅμως προχωρεῖ δίνοντας τόπο στὴν ὀργή. Κι' ὁ Ρωμαῖος τὴν ἀκολουθεῖ πιστά, σὲ πολὺ μικρὴ ἀπόσταση, ἐκφωνῶντας ψιθυριστὰ τὸ ἐρωτικό του λογίδριο. 'Οπότε γίνεται ἐκεῖνο ποὺ φοβόμουνο ἀπ' τὴν ἀρχή. "Ενα κομψὸ τσαντάκι ὑψώνεται κι' ἕνα μαντήλι ποὺ βγάζει βιαστικὰ

ὁ νεαρὸς ἀπὸ τὴν τσέπη του γεμίζει μὲ αἵματα ἀπὸ τὸ πρόσωπό του. (Φαίνεται ἡ μύτη τοῦ Ρωμαίου νὰ ἦταν πολὺ εὐαίσθητη καὶ νὰ εἶχε τὴν ἀτυχία νὰ ἀνοίξῃ τοὺς κρουνούς της).

Μαζεύεται κόσμος ἐκεῖ κι' ἐνῷ τρέχω πρὸς τὸ μέρος τους, ὁΡρωμαῖος παίρνει τὸν πρῶτο δρόμο δεξιὰ καὶ ἡ 'Ιουλιέττα τὸν πρῶτο ἀριστερά. Κανεὶς δὲν γυρίζει νὰ δῇ τὸν ἄλλον. Καὶ τὸ πλῆθος ἀφοῦ διαλύεται ἥσυχα—ἥσυχα ὕστερα ἀπὸ τὶς πολλὲς συστάσεις καὶ παρακλήσεις μου, προβαίνει σὲ βαρυσήμαντες δηλώσεις καὶ σχόλια ἐπὶ τοῦ ἐπεισοδίου.

—«Τόση κακία κι' αὐτή!!!».

—«Καλὰ νὰ τοῦ κάνῃ τοῦ περμπάντη. Ἔπρεπε νὰ τοῦ δώσῃ κι' ἄλλες!!!».

—«Χμμμμ!!! Χαρᾶς τὸ πρᾶγμα!! Χτύπησε τέτοιο λεβεντόπαιδο ἡ....». (Δὲν λέω τὴ λέξη γιατὶ θὰ κοκκίνιζε κι' ὁ Καμπρὸν ἀκόμα στὸ ἄκουσμά της).

—«Τί σοῦ εἶναι κι' οἱ γυναῖκες!!! Τί σοῦ εἶναι...».

—«Ἔτσι ντέ! Ἔτσι θὰ βάλετε μυαλὸ ἐσεῖς οἱ ἄνδρες!!!..».

Σχόλια τοῦ ἀνωνύμου πλήθους, ὑπὲρ καὶ κατά, κατὰ καὶ ὑπέρ. Οἱ αὐτοδιόριστοι συνήγοροι καὶ ἐπικριταὶ τοῦ μὲν ἢ τῆς δέ, δίνουν καὶ παίρνουν.

Νὰ μιὰ σκηνὴ τοῦ πεζοδρομίου λοιπὸν πού, ὅσο κι' ἂν φαίνεται συνηθισμένη καὶ πεζή, κρύβει στὸ βάθος της πολλά, πάρα πολλά. Εἶναι σκηνὴ ποὺ ἐπαναλαμβάνεται κατὰ προτίμησιν τὰ δειλινὰ μὰ πιὸ πολλὰ σχόλια καὶ ἄπειρες βαρυσήμαντες καὶ θυμοσοφικὲς δηλώσεις τοῦ ἀνωνύμου πλήθους, θὰ ἀκούγωνται ὅταν τὸ ἴδιο πλῆθος ποὺ παρηκολούθησε τὴν πρώτη πράξη τῆς σκηνῆς, παρακολουθοῦσε καὶ τὴ δεύτερη. Αὐτὴν ὅμως τὴν παρακολούθησα μόνος μου. Ἔτσι πιστεύω.

***

'Η ἀφετηρία τοῦ δρομολογίου μου κατέληγε στὴν εἴσοδο κάποιου κεντρικοῦ κινηματοράφου. Καὶ ὅταν ἔφθασα ἐκεῖ ἡ παράσταση τελείωσε καὶ ὁ κόσμος ἔβγαινε σκεπτικός. Κάποιο δακρύβρεκτο ἰταλικὸ δράμα παιζόταν καὶ ἡ ἐντύπωση τῆς αἰθούσης ἐξακολουθοῦσε μέχρι τὸ πεζοδρόμιο. 'Απὸ κεῖ ἔφευγε ἡ κατήφεια γιατὶ ἡ εἰκόνα τοῦ δρόμου ἔδιωχνε τὶς ἐντυπώσεις τῆς ὀθόνης. Χαιρετοῦσα τὸν ἀντικαταστάτη συνάδελφό μου ὅταν σκόνταψε ἐπάνω μου ἕνα ζευγάρι. 'Ακούω ἕνα εὐγενικὸ «Μὲ συγχωρεῖτε» καὶ γύρισα πρὸς τὰ ἐκεῖ. Ἕνα νεαρὸ ζευγάρι προχωροῦσε βιαστικὰ πρὸς τὴν εἴσοδο τοῦ κινηματογράφου. 'Εκείνη ἐστηρίζετο ἀναπαυτικὰ στὸ μπράτσο τοῦ Ρωμαίου. Κι' ἦταν «'Εκείνη». 'Εκείνη ποὺ πρὸ δύο ὡρῶν περίπου εἶχε σηκώσει καί, καταφέρει τὸ κομψό της τσαντάκι στὸ πρόσωπο τοῦ ἐρωτύλου Ρωμαίου.Κι' «'Εκεῖνος» ἦταν ἐκεῖνος ποὺ ἐξεθείαζε τὴν ὁμορφιά της καὶ ποὺ ἔφερε βιαστικὰ τὸ μαντῆλι του στὸ πρόσωπό του γιὰ νὰ προλάβῃ τὰ αἵματα...

Ἤθελα λοιπὸν νὰ εἶχα μπροστά μου ἐκείνη τὴν ὥρα τὸ ἀνώνυμο ἐκεῖνο πλῆθος ποὺ προέβη σὲ δηλώσεις κι' ἔβγαλε συμπεράσματα στὴ σκηνὴ ποὺ ἔγινε πρὸ δύο ὡρῶν. Νὰ ἦταν ἐδῶ, μπροστά μου, κι' ἐκεῖνος ποὺ εἶπε «καλὰ νὰ τοῦ κάνῃ τοῦ μπερμπάντη». Κι' ἐκείνη ποὺ εἶπε «ἔτσι θὰ βάλετε μυαλὸ ἐσεῖς οἱ ἄνδρες!!!». Κι' οἱ ἄλλοι, οἱ πολλοὶ ποὺ ὅλοι σχημάτισαν κάποια γνώμη καὶ ποὺ ὅλοι τους ἔβγαλαν τὸ Κατηγορῶ πρὸς τὴ μιὰ ἢ πρὸς τὴν ἄλλη πλευρά. 'Οπωσδήποτε ὅμως εἶναι βέβαιος ὅτι ἐκεῖνος ποὺ ἀπεφάνθη φιλοσοφικά: «Τί σοῦ εἶναι κι' οἱ γυναῖκες...Τί σοῦ εἶναι...» τώρα ποὺ θ' ἀντίκρυζε τὴ δεύτερη σκηνὴ θὰ συμπλήρωνε ὁπωσδήποτε: «Τί σοῦ εἶναι κι' οἱ γυναῖκες!.. Τί σοῦ εἶναι κι' οἱ ἄνδρες...»

***

Μεγάλο φροντιστήριο ἀγαπητοί μου τὸ πεζοδρόμιο. Μὴ βιαστῆτε ὅμως ποτὲ νὰ βγάλετε τὰ συμπεράσματά σας καὶ νὰ ἀποφανθῆτε μὲ βεβαιότητα γιὰ τὸ ἕνα ζήτημα ἢ γιὰ τὸ ἄλλο. Ρωτῆστε κι' ἐμᾶς ποὺ βρισκόμαστε ὅλες τὶς ὧρες ἐκεῖ. Κι' ἐμεῖς θὰ σᾶς ἀπαντήσουμε...ἀλλὰ ὄχι μὲ βεβαιότητα...

'Ανέφερα μιὰ ἁπλῆ, πολὺ ἁπλῆ σκηνὴ τοῦ δρόμου σὲ δυὸ πράξεις, γιατὶ αὐτὴ ἦταν ἡ πιὸ ἐνδιαφέρουσα στὸ ἀποψινό μου τετράωρο. Κι' ἔχω καιρό, πολὺ καιρὸ νὰ συναντήσω σκηνὲς συνταρακτικές, βάναυσες, σκηνὲς ποὺ ἡ εἰκόνα τους νὰ δείχνῃ ὅτι παραβιάζονται οἱ Νόμοι, τὰ Διατάγματα, αἱ Διατάξεις. 'Η ζωὴ κυλᾷ ἥσυχα καὶ οἱ λιγοστοὶ κακοποιοὶ βρίσκονται ὑπὸ τὴ διαρκῆ παρακολούθηση ἄλλων συναδέλφων ποὺ περιδιαβάζουν στὸ πεζοδρόμιο κι' αὐτοί. Εἶναι γλυκειὰ ἡ μάχη τοῦ πεζοδρομίου. Δὲν εἶναι πεζὴ κι' οὔτε τῆς λείπει ἡ φαντασία. Γίνεται πιὸ γλυκειὰ μάλιστα ὅταν εἶναι εἰρηνική. Καὶ μάλιστα ἀσύγκριτα ὄμορφη ὅταν αἰσθάνεται ὅτι τὰ 'Αττικὰ δειλινὰ τὰ χαίρονται οἱ ἄνθρωποι μὲ τὸ αἴσθημα τῆς σιγουριᾶς, τῆς ἡσυχίας καὶ τῆς ξεγνοιασιᾶς ποὺ ἐσύ, ὁ ἥρως τοῦ πεζοδρομίου τοὺς ἐξασφάλισες.

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

MANNA

Τὴν μαννούλα του ἀφήνει κάποια μέρα,
ποὺ τ' ἀνάθρεψε ἡ φτωχειὰ χωρὶς πατέρα,
κι' ἡ μαννούλα του μ' ὁλόστεγνα τὰ χείλη
πικραμένη μοναχὴ λίγο πιὸ πέρα,
τοῦ κουνάει μουσκεμμένο τὸ μαντῆλι.

★

Στ' ὄμορφό τους τὸ χωριὸ εἶχε περάσει,
κάποια ξένη ποὖχε χείλη σὰν κεράσι
καὶ τοῦ πῆρε τοῦ φτωχοῦ τὰ λογικὰ
καὶ τὴ μάννα του τὸν κάνει νὰ ξεχάσῃ
μὲ τὰ χάδια της τὰ τόσο στοργικά.

★

'Η μαννούλα του, ἡ φτωχειά, μόνη ἀπομένει
κι' ὁ καϋμὸς καὶ τὸ σαράκι τὴν πικραίνει,
μὰ προσεύχεται ἡ φτωχούλα τρυφερὰ
γιὰ τὸν γυιόκα της, ποὺ γράμμα περιμένει,
ἕνα γράμμα νὰ τὶς φέρῃ τὴ χαρά.

★

Μὰ ἡ ἄμοιρη ἡ μάννα δὲν βαστάει,
ἀπ' τὸν πόνο κάποιο βράδυ ξεψυχάει,
κι' ἐνῷ ἔβγαινε ἡ ἄγια της ψυχή,
τὴν εἰκόνα του μὲ δάκρυα κυττάει
καὶ τοῦ δίνει τὴν στερνή της τὴν εὐχή.

★

Μὰ παράξενη ἡ ξένη...τὸν βαριέται
καὶ ἐκεῖνος ἀπ' τὸν πόνο τυρανιέται,
«δὲν σὲ θέλω!» αὐτὴ τοῦ λέει. 'Αλλοῦ νὰ πᾷς,
ναί! Τὶς μάννας του τὰ χάδια συλλογιέται
καὶ φωνάζει! Σὺ μαννούλα, σὺ μονάχα ἀγαπᾷς.

★

Κι' ἐνῷ ἀνύμπορος στὸ στρῶμα σιγοκλαίει
μιὰ φωνὴ ἀκούει ξάφνου νὰ τοῦ λέῃ :
«Μοῦ ἀρρώστησες παιδί μου ἀγαπημένο;
τὸ κεφάλι σου μωρό μου γιατὶ καίει;
τί μοῦ ἔχεις; μήπως εἶσαι κρυωμένο;».

ΝΙΝΑ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΡΕΠΟΡΤΑΖ ΑΠΟ ΤΙΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΕΣ ΧΩΡΕΣ (*)

— ΟΙ ΓΕΩΡΓΟΙ ΔΙΑΨΕΥΔΟΥΝ ΤΟΝ ΜΑΡΞ —

Τὰ τελευταῖα νέα ἀπὸ τὴν 'Ανατολικὴ Γερμανία ἀφοροῦν κυρίως τὶς προσπάθειες τῆς κομμουνιστικῆς ἡγεσίας νὰ προλάβῃ κάθε λαϊκὴ ἐκδήλωση, κατὰ τὴν 17ην 'Ιουνίου ἡμέρα τῆς ἐξεγέρσεως τῶν ἐργατῶν κατὰ τοῦ καθεστῶτος τῆς Σοβιετικῆς Ζώνης. Φαίνεται ὅτι τὸ καθεστὼς ἔχει λόγους νὰ πιστεύῃ ὅτι οἱ ἐργατικὲς καὶ γενικώτερα οἱ λαϊκὲς μᾶζες δὲν εἶναι καθόλου ἐνθουσιασμένες ἀπὸ τὴ σημερινὴ κατάσταση, ὅπως δὲν ἦταν καὶ τὸν 'Ιούνιο τοῦ χίλια ἐννεακόσια πενῆντα τρία. Καὶ σήμερα, ὅπως καὶ τότε, οἱ ἐργάτες ὑποχρεώνονται νὰ ἐργάζωνται περισσότερες ὧρες χωρὶς πρόσθετη ἀμοιβή. Τὰ τρόφιμα καὶ τὰ εἴδη πρώτης ἀνάγκης εἶναι λιγοστά. 'Επὶ πλέον οἱ νέοι ὑποχρεώνονται νὰ ἐγγραφοῦν «ἐθελονταὶ» στὴ λεγόμενη λαϊκὴ ἀστυνομία, καί, τελευταῖα ὁ 'Αντιπρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως κύριος Γουῶλτερ Οὔλμπραϊτ ἀνήγγειλε, ὅτι ἡ στρατιωτικὴ θητεία αὐξάνεται σὲ τρία χρόνια, ἀντὶ δύο ποὺ ἦταν ὡς τώρα, γιατὶ πρόκειται νὰ δημιουργηθῇ καὶ τακτικὸς στρατός. Αὐτὸς εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς κύριους λόγους, ποὺ οἱ νέοι δραπετεύουν κατὰ χιλιάδες ἀπὸ τὴν 'Ανατολική, στὴ Δυτικὴ Γερμανία. 'Ο ἀριθμὸς τῶν προσφύγων αὐτῶν κατὰ τὸ τρέχον ἔτος ἔχει ὑπερβῆ τὶς ὀγδόντα χιλιάδες. "Αλλος λόγος ποὺ κάνει τὴν Κυβέρνησι τῆς 'Ανατολικῆς Γερμανίας νὰ λαμβάνῃ ἔκτακτα μέτρα αὐτὲς τὶς μέρες εἶναι, φαίνεται, τὸ γεγονός, ὅτι τὰ Σοβιετικὰ τάνκς, ποὺ ἔπνιξαν στὸ αἷμα τὴν ἐργατικὴ ἐξέγερσι τοῦ 1953, δὲν δύνανται νὰ ἀλλάξουν τὸ ἀντικομμουνιστικὸ φρόνημα τῶν ἐργατῶν. Τελευταῖα ἀκόμα κυκλοφόρησαν εὐρύτατα στὰ ἐργοστάσια τῆς 'Ανατολικῆς Γερμανίας ἀντικομμουνιστικὰ φυλλάδια, ποὺ προτρέπουν τοὺς ἐργάτες νὰ κρατοῦν «παθητικὴ ἀντίσταση» στὶς πιέσεις καὶ τοὺς δυσμενεῖς ὅρους ζωῆς καὶ ἐργασίας ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ τοὺς ἐπιβάλλῃ τὸ Κομμουνιστικὸ καθεστώς.

'Ανάμεσα στὰ «προληπτικὰ» μέτρα τῶν 'Αρχῶν γιὰ τὴν ἀποφυγὴ λαϊκῶν ἐκδηλώσεων εἶναι ἡ γενικὴ στρατοκρατία καὶ αὐστηρὰ φρούρησις κάθε ἐπικαίρου σημείου, οἱ «προληπτικὲς» συλλήψεις μεγάλου ἀριθμοῦ ἀτόμων, ποὺ θεωροῦνται ὕποπτα καὶ ἡ ἐκτεταμένη ἔρευνα στὰ σπίτια καὶ τὰ ἐργοστάσια γιὰ τὴν εὕρεση τυχὸν κρυμμένων ὅπλων. Στοὺς συλληφθέντας συγκαταλέγονται πολλοὶ ἀνώτεροι ὑπάλληλοι τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας, μὲ τὸν ἐπὶ κεφαλῆς μάλιστα τοῦ Τμήματος Καθοδηγήσεως Δόκτορα Γουῶλτερ Κίελ.

'Εν τῷ μεταξὺ στὴν Σοβιετικὴ "Ενωση, ὅπως μᾶς πληροφορεῖ ἡ φιλολογικὴ ἔκδοση «Νόβι Μὶρ» ἀπεκατεστάθη στὴν «ἐπίσημη σοβιετικὴ εὔνοια» ὁ ἕως τώρα ἀποκηρυγμένος μεγάλος Ρῶσος συγγραφεὺς 'Ιβὰν Μποῦνιν. 'Ο Μποῦνιν, ποὺ εἶχε πάρει τὸ βραβεῖο Νόμπελ τὸ 1933, πέθανε πέρυσι στὸ Παρίσι, ὅπου ἔζησε πολλὰ χρόνια. Μολονότι ἦταν συγγραφεὺς διεθνοῦς φήμης, δὲν εἶχε ἐπιτραπῆ ὡς τώρα νὰ κυκλοφορήσῃ κανένα ἔργο του στὴ Σοβιετικὴ "Ενωση, γιατὶ ἦταν ἀντικομμουνιστής. Τελευταῖα ὅμως ἡ «Νόβι Μὶρ» ἐδημοσίευσε ἀρκετὰ διηγήματά του καὶ βεβαιώνει πὼς ὁ Μποῦνιν ἔχει ἀναμφισβήτητα τὴ θέση του στὴ ρωσικὴ φιλολογία. "Οσον ἀφορᾷ τὶς ἀντικομμουνιστικές του ἰδέες, τὸ σοβιετικὸ φιλολογικὸ ὄργανο λέει πὼς ὀφείλονται, στὸ ὅτι ὁ Μποῦνιν «δὲν μπόρεσε νὰ καταλάβῃ τὴ σημασία τῆς ἐπαναστάσεως».

Μὲ σχετικὰ ζητήματα, γύρω ἀπὸ βιβλία καὶ ἔντυπα, ἀσχολεῖται καὶ ἡ Οὐγγρικὴ ἐφημερὶς «Σζαμπάντ Νέπ», ποὺ εἶναι τὸ ἐπίσημο ὄργανο τοῦ Κομμουνιστι-

---

(*) 'Αναδημοσίευσις ἀπὸ τὴν «Ραδιοφωνικὴν 'Επιθεώρησιν» τῆς 'Αμερικανικῆς Ὑπηρεσίας Πληροφοριῶν (τεῦχος 115).

κοῦ Κόμματος τῆς Οὐγγαρίας. Ἡ ἐφημερὶς αὐτὴ καταγγέλλει ὅτι ἡ νεολαία τῆς Οὐγγαρίας ἐνδιαφέρεται περισσότερο νὰ διαβάζῃ ἔργα ποὺ δίνουν ἰσχυρὲς συγκινήσεις παρὰ τὴν κομμουνιστικὴ φιλολογία. Ἀποδίδει δὲ τὴν εὐθύνη γι' αὐτὸ στοὺς βιβλιοθηκαρίους, οἱ ὁποῖοι ἐφοδιάζουν τὶς βιβλιοθῆκες μὲ πολὺ λίγα πολιτικὰ βιβλία, ξεχνῶντας ὅτι τὸ καθῆκον τῶν βιβλιοθηκαρίων τῆς χώρας, ὅπως γράφει ἡ ἐφημερίς, εἶναι ὄχι νὰ ἐξυπηρετοῦν τὸ κοινόν, ἀλλὰ νὰ τὸ «μορφώνουν». Κατηγορεῖ ἐπίσης τοὺς διευθυντὰς τῶν βιβλιοθηκῶν ὅτι τὰ περὶ γεωργίας βιβλία τὰ ὁποῖα διαθέτουν, πραγματεύονται σχεδὸν ἀποκλειστικῶς θέματα ἀφορῶντα τὴν καλλιέργεια τῆς γῆς κατὰ τὸ σύστημα τῆς ἰδιωτικῆς ἰδιοκτησίας καὶ ὄχι κατὰ τὸ κομμουνιστικὸ κολλεκτιβικὸ σύστημα. Καὶ καταλήγει τὸ δημοσιογραφικὸ ὄργανο τοῦ Οὐγγρικοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος, μὲ τὴν σύσταση πρὸς τοὺς βιβλιοθηκαρίους, νὰ μὴ καθοδηγοῦνται στὴν ἐκλογὴ τῶν βιβλίων ποὺ προμηθεύονται, ἀπὸ τὸ τὶ ἀρέσει καὶ τὶ δὲν ἀρέσει στοὺς Οὐγγρους ἀναγνώστας, ἀλλὰ—ἐξυπακούεται—ἀπὸ τὸ τὶ θέλει τὸ Κόμμα νὰ διαβάζουν.

Σὲ πρόσφατο ἀγροτικὸ Συνέδριο τῶν Βαλτικῶν χωρῶν διαπιστώθηκε πὼς ἡ παραγωγὴ τῶν ἀγροτικῶν προϊόντων τους εἶναι ἀνεπαρκής. Στὸ συνέδριο αὐτὸ παρεκάθησαν ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ Σοβιετικοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος κύριος Νικήτας Κροῦστσεφ καὶ οἱ ἀρχηγοὶ τῶν κομμουνιστικῶν κομμάτων τῆς Ἐσθονίας, τῆς Λεττονίας καὶ τῆς Λιθουανίας. Τὴν δήλωσιν γιὰ τὴν ἀνεπάρκεια τῆς παραγωγῆς ἔκανεν ὁ Ἀντιπρόεδρος τῆς Σοβιετικῆς Κυβερνήσεως κύριος Λομπάνωφ.

Αὐτὰ εἶναι τὰ τελευταῖ νέα ἀπὸ τὶς κομμουνιστικὲς χῶρες.

ΟΙ ΓΕΩΡΓΟΙ ΔΙΑΨΕΥΔΟΥΝ ΤΟΝ ΜΑΡΞ

ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ: Ποιὰ ἀνθρώπινη δύναμις εἶναι ἐκείνη ἡ ὁποία θὰ μποροῦσε νὰ κάνῃ τὸν σκλάβο νὰ ἀγαπήσῃ τὰ δεσμά τῆς ἐλευθερίας του; Καὶ ποιὰ ἀστυνομικὴ ἐξουσία θὰ μποροῦσε νὰ ἀναγκάσῃ τὸν γεωργὸ νὰ σκύψῃ μὲ ἐνδιαφέρον πάνω ἀπὸ μιὰ γῆ ποὺ δὲν τοῦ ἀνήκει;

ΟΜΙΛΗΤΗΣ: Ὁ κομμουνισμός, ὅπως εἶναι γνωστόν, δὲν ἀναγνωρίζει τὸ δικαίωμα τῆς ἰδιοκτησίας καὶ ἰδιαίτερα τὴ μόνιμη κυριότητα τῆς γῆς. Εἶναι, ἐν τούτοις, ἀντίθετο στὴ φύση καὶ τὸ ἔνστικτο τοῦ γεωργοῦ νὰ γνωρίζῃ ὅτι ἡ γῆ ποὺ καλλιεργεῖ δὲν εἶναι δική του καὶ ὅτι ἐργάζεται γιὰ λογαριασμὸ τρίτων. Ἡ συλλογικὴ καλλιέργεια καὶ κατανομὴ τῆς παραγωγῆς τὸν ἀφίνουν ἀδιάφορο καὶ γι' αὐτὸ ἀποτυγχάνουν, τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο, ὅλα τὰ γεωργικὰ προγράμματα τῶν κομμουνιστικῶν κυβερνήσεων.

Ἐὰν ζοῦσε, σήμερα, ὁ Κὰρλ Μάρξ, θὰ ἔβλεπε νὰ διαψεύδωνται παταγωδῶς οἱ θεωρίες του περὶ προκαθωρισμένης ἱστορίας. Παιδὶ τῆς πόλεως αὐτός, δὲν εἶχε ποτὲ μεγάλη ἐπαφὴ μὲ τοὺς κατοίκους τῆς ὑπαίθρου. Μὲ τὸ κομμουνιστικὸ μανιφέστο του τοῦ 1848, καταργοῦσε τὴν τάξη τῶν ἀγροτῶν καὶ ζητοῦσε νὰ ἀντικατασταθοῦν οἱ γεωργοὶ ἀπὸ ἐργάτες βιομηχανιῶν. Σ' αὐτόν, ἄλλωστε, ὀφείλεται καὶ ἡ κατάργησις τῆς θεωρητικῆς διακρίσεως μεταξὺ πόλεως καὶ ὑπαίθρου.

Ὁ Μὰρξ ἀκολούθησε ἐσφαλμένο δρόμο. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τοὺς σημερινοὺς ἡγέτες τῆς Σοβιετικῆς Ρωσίας, τῆς Κομμουνιστικῆς Κίνας καὶ τῶν δορυφόρων κρατῶν. Ὅλα τὰ προγράμματα τῆς ἀγροτικῆς πολιτικῆς ἀποτυγχάνουν καὶ οἱ ἴδιοι δὲν προσπαθοῦν νὰ κρύψουν τὴν ἀποτυχία αὐτή. Ἀντιθέτως, ἐξεμεταλεύθησαν τὸ γεγονὸς γιὰ νὰ καθαιρέσουν τὸν Μαλένκωφ, τὸν ὁποῖον κατηγόρησαν ὡς τὸν κύριο ὑπαίτιο τῆς κακῆς ἀποδόσεως τῆς Σοβιετικῆς γεωργίας καὶ ὁ Κροῦστσεφ, ποὺ εἶναι σήμερα, κατὰ τὰ φαινόμενα, ὁ πραγματικὸς κύριος τῆς Ρωσίας, δὲν παύει νὰ

προβαίνῃ δημοσία σὲ ἀνακοινώσεις γιὰ τὸ ὀξύτατο πρόβλημα τῆς γεωργικῆς παραγωγῆς.

Σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς δημόσιες αὐτὲς ἐμφανίσεις του, ὁ Κροῦστσεφ εἶπε τὰ ἑξῆς, γιὰ νὰ τονίσῃ τὴ ἀπροθυμία τοῦ Ρώσου ἀγρότη νὰ ἐργασθῇ γιὰ τὸ καθεστώς.

«Ἔχουμε πολλοὺς χοίρους στὴ χώρα μας, ἀλλὰ δὲν ἔχουμε ἀρκετὸ χοιρινὸ » κρέας. Οἱ ἀγελάδες δὲν γεννοῦν καὶ δὲν δίνουν γάλα. Μιὰ ἀσυγχώρητη ἀμέλεια » τῶν ἀγροτῶν καθυστερεῖ τὴν παραγωγὴ βοῶν».

Ὁ Γραμματεὺς τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος, στὸ τέλος τῆς ἀγορεύσεώς του, ἔκανε καὶ τὴν ἐκπληκτικὴ παρατήρηση ὅτι τὸ ἐπίπεδο τῆς κτηνοτροφικῆς παραγωγῆς στὶς Ἡν. Πολιτεῖες εἶναι πολὺ ὑψηλὸ καὶ ἐξεδήλωσε τὴν πρόθεση νὰ στείλῃ στὴν Ἀμερικὴ ἀντιπροσωπεία Ρώσων ἀγροτῶν γιὰ νὰ μελετήσουν τὴν σημειουμένη ἐκεῖ γεωργικὴ πρόοδο.

Τὰ παραδείγματα, ὅμως, τῶν ἄλλων δὲν εἶναι δυστυχῶς δυνατὸν νὰ χρησιμεύσουν στὶς κομμουνιστικὲς χῶρες. Ἐφόσον τὰ σοβιετοκρατούμενα κράτη ἐξακολουθοῦν νὰ μεταφυτεύουν στὴν ὕπαιθρο ἐργάτες ἀστικῶν κέντρων, δὲν θὰ ἀποκτήσουν ποτὲ καλοὺς Γεωργούς.

Πόσο ἄδικο εἶχε ὁ Μάρξ, ὁ ὁποῖος ἐνεπνεύσθη τὴν κατάργηση τῆς ἀγροτικῆς τάξεως, ἀπεδείχθη τραχύτερα στὴν πράξη, ὅταν τὰ κομμουνιστικὰ κόμματα τῆς Ρωσίας καὶ τῆς Κίνας θέλησαν νὰ ἀνέλθουν στὴν ἐξουσία. Στηρίχθηκαν καὶ τὰ δύο στὶς πλάτες τοῦ ἀγρότη. Πρῶτος, ὁ Λένιν, τὸ 1917, ὑποσχέθηκε στοὺς στρατιῶτες του γῆ, γιὰ νὰ τοὺς δελεάσῃ καὶ χρόνια μετά, ὁ Μάο Τσὲ Τούγκ ὑποσχέθηκε στοὺς ὀπαδούς του γενικὴ ἀνακατανομὴ τῆς γῆς.

Ἐν τούτοις, ἡ κομμουνιστικὴ ἰδεολογία δὲν ἀναγνωρίζει τὸ δικαίωμα τῆς κυριότητος. Ἐλεύθερη γεωργία σημαίνει καὶ ἐλεύθερο λαὸ καὶ ὁ κομμουνισμός, παρ' ὅλους τοὺς ἰσχυρισμούς του ὅτι εἶναι ἡ δημοκρατία τοῦ προλεταριάτου του, δὲν μπορεῖ νὰ συνυπάρξῃ μὲ τὴν ἐλευθερία. Ἔτσι, ὅταν ὁ Λένιν καὶ ὁ Μάο Τσὲ Τούγκ αἰσθάνθηκαν ἀκλόνητη τὴν ἐπικράτησή τους, σιγὰ-σιγὰ ἄρχιζαν νὰ μαζεύουν τὸ σχοινὶ καὶ νὰ τὸ σφίγγουν ὅλο καὶ πιὸ δυνατὰ στὸ λαιμὸ τῶν ἄτυχων ὑπηκόων τους.

Λένε ὅτι ὁ ἀγρότης ἀποτελεῖ τὴν ζωντανὴ θεία δίκη γιὰ τὸν κομμουνισμό. Πράγματι, οἱ ἀγρότες μισοῦν τὰ κομμουνιστικὰ καθεστῶτα, ἀλλὰ εἶναι ἀνίσχυροι νὰ τὰ ἀνατρέψουν. Περιορίζονται μονάχα στὸ νὰ ἐργάζωνται σκληρὰ γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουν τὸ ψωμὶ τῆς οἰκογενείας τους καὶ ἀπ' ἐκεῖ καὶ πέρα ἀδιαφοροῦν τελείως γιὰ τὶς ἀπειλὲς τῶν περιφερειακῶν κομμισσαρίων, οἱ ὁποῖοι ζητοῦν νὰ αὐξηθῇ ὁ ὄγκος τῆς γεωργικῆς παραγωγῆς.

Οἱ κομμουνιστικὲς κυβερνήσεις τῆς Σοβιετικῆς Ρωσίας, τῆς Κίνας, τῆς Ἀνατολικῆς Γερμανίας καὶ τῶν ἄλλων δορυφόρων δὲν μποροῦν νὰ βροῦν μία λύση στὸ ὀξὺ γεωργικὸ πρόβλημά τους, γιατί, δυστυχῶς γι' αὐτούς, δὲν ὑπάρχει λύσις. Ὁ κομμουνισμὸς ἀγνοεῖ μία βασικὴ ἀλήθεια. Ὁ γεωργὸς θέλει νὰ εἶναι ἀφέντης στὸ κτῆμα ποὺ καλλιεργεῖ. Δὲν εἶναι ἐργάτης βιομηχανίας, ὅπως θέλουν οἱ κομμουνισταί. Δὲν ὑπακούει σὲ διαταγὲς πάνω στὴ δουλειά του, καὶ ἐννοεῖ νὰ χαίρεται ὁ ἴδιος τὸ προϊὸν τῶν κόπων καὶ τῆς ἐργασίας του.

Τὸ μεγάλο λάθος τοῦ Καρλ Μὰρξ ἦταν ὅτι δὲν ἀντελήφθη τὴ ψυχραιμία καὶ τὴ νοοτροπία τοῦ ἀγροτικοῦ κόσμου. Ἡ παράλειψις αὐτὴ τοῦ πατέρα τοῦ κομμουνισμοῦ ἔχει γίνει μοιραία γιὰ τὰ κομμουνιστικὰ κράτη, τὰ ὁποῖα, ἐξ αἰτίας τῆς ἐσωτερικῆς ἀντιδράσεως, δὲν θὰ μπορέσουν ποτὲ νὰ ἀποκτήσουν ὑγιᾶ οἰκονομία οὔτε καὶ νὰ κυβερνήσουν τὸν κόσμο.

Ὁ κομμουνισμὸς εἶναι πράγματι ἀντίθετος στὴν ἀνθρωπίνη φύση.—

ΠΟΙΟΣ Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΤΟΥ ΙΩΣΗΦ ΣΤΑΛΙΝ

('Απὸ τὰ «**Στρατ. Νέα**» τῆς 11-1-1956)

'Ο 'Ιωσὴφ Στάλιν ἦταν πρωθυπουργὸς τῆς Ρωσίας καὶ γενικὸς γραμματεὺς τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος. 'Η διπλὴ αὐτὴ ἰδιότης ἦτο ἀκριβῶς ἐκείνη ποὺ τοῦ ἔδινε τὸ χρῖσμα τοῦ πραγματικοῦ καὶ αὐθεντικοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Σοβιετικῆς Ρωσίας. "Αν ὅμως εἶχε ζήση ἀκόμη καὶ ἠναγκάζετο, λόγῳ ἡλικίας, νὰ παραιτηθῇ τοῦ ἑνὸς ἐκ τῶν δύο αὐτῶν ἀξιωμάτων, μποροῦμε νὰ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ἐκεῖνο ποὺ θὰ ἐγκατέλιπε θὰ ἦτο τὸ πρωθυπουργικὸν καὶ ὄχι τὸ ἱεραρχικόν, τὸ κομματικὸν δηλαδή. Διότι διατηρῶντας τὴν γενικὴ γραμματεία τοῦ Κόμματος θὰ διατηροῦσε οὐσιαστικῶς τὰ πάντα. Πράγμα ποὺ οὐδόλως θὰ συνέβαινε ἂν εἶχε ἁπλῶς ἀρκεσθῇ εἰς τὴν ἀπατηλὴν—ἄνευ τῆς ἄλλης—πρωθυπουργικὴν ἐξουσίαν. Καὶ ἡ πιστοποίησις αὐτὴ μᾶς ὁδηγεῖ μοιραίως εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι εἰς τὰ κομμουνιστικὰ καθεστῶτα ἔστω καὶ αὐτὴ ἡ φοβερὴ μονοκομματικὴ συνταγὴ δὲν ἐφαρμόζεται, διότι δὲν εἶναι νοητὸν νὰ προβάλλεται εἰς τὰ μάτια τοῦ λαοῦ ἕνας πρωθυπουργὸς ποὺ κατ' οὐσίαν δὲν ἀσκεῖ καθήκοντα πρωθυπουργοῦ, πρᾶγμα ποὺ φανερώνει φυσικὰ τὴν περιφρόνηση ποὺ οἱ ἰθύνοντες τρέφουν ἀπέναντι τῶν ὑπηκόων των. "Ισως μᾶς ἀντιταχθῇ τὸ ἐπιχείρημα ὅτι στηρίζομε τὰ παραπάνω εἰς τὴν εἰκασία τοῦ ἂν ὁ Στάλιν ἔζοῦσε ἀκόμη... 'Αλλὰ ἐδῶ δὲν πρόκειται περὶ «ἄν», διότι τὸ πρᾶγμα ἔχει ἤδη ἐφαρμοσθῇ καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ ἐφαρμόζεται. 'Η περίπτωσις πράγματι τοῦ Στρατάρχου Μπουλγκάνιν καὶ τοῦ Νικήτα Σ. Κροῦστσεφ ἔχει καταστῇ πρὸ πολλοῦ κοινὸν μυστικό, πρᾶγμα ποὺ δὲν φαίνεται ἄλλωστε νὰ ἐνοχλῇ καθόλου τοὺς ἐνδιαφερομένους, οἱ ὁποῖοι δὲν προσπαθοῦν κἂν νὰ σώσουν τὰ προσχήματα, κατὰ τὸ διάσημον ἱστορικὸν προηγούμενον τοῦ Καρδιναλίου Ρισελιὲ ποὺ διοικοῦσε μὲν τὴν Γαλλίαν ἀλλὰ ὁ ὁποῖος ἐδιοικεῖτο καὶ ἐκεῖνος μὲ τὴν σειρά του ἀπὸ τὸν Πατέρα 'Ιωσήφ, ἕναν φαινομενικῶς ἄσημο καλόγερο ποὺ ἐκτελοῦσε χρέη πνευματικοῦ καθοδηγητοῦ τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ἀνδρός.

Τὰ πράγματα ὅμως εἶναι πολὺ διαφορετικὰ μὲ τὸν Νικήτα Κροῦστσεφ, ὁ ὁποῖος ἔχει πλέον καὶ ἐπισήμως ἐπιβάλλει τὸν ἑαυτό του, εἰς τὴν διεθνῆ συνείδηση, ὡς ὑπερπρωθυπουργὸ τῆς Σοβιετικῆς 'Ενώσεως.

Καίτοι ὁ Κροῦστσεφ δὲν εἶναι ἀκόμη ἕνας ὁλοκληρωτικὸς δικτάτωρ ὅπως ἦτο ὁ Στάλιν, γράφει ἐπὶ τοῦ σημείου αὐτοῦ ὁ διάσημος σχολιαστὴς τῶν ρωσικῶν ὑποθέσεων Λέων Βολκώφ, δίνει ἤδη τὴν ἐντύπωση ὅτι ἔχει κι' ὅλας στρογγυλοκαθίσει εἰς τὴν θέση τοῦ ἀφεντικοῦ.

'Ο ἄνθρωπος, ποὺ εἶναι ἤδη τὸ ἀφεντικό, προσθέτει ὁ Λέων Βολκώφ, δύναται κάλλιστα μία ἡμέρα νὰ γίνῃ ὁ κλασσικὸς τύπος τοῦ σοβιετικοῦ δικτάτορος. Εἶναι μάλιστα πιθανώτατον, ὅτι κατὰ τὸ εἰκοστὸν συνέδριον τοῦ Κόμματος, τὸ ὁποῖον θὰ λάβῃ χώραν τὸν προσεχῆ Φεβρουάριο, ὁ Κροῦστσεφ θὰ κατορθώσῃ νὰ ἐγκαταστήσῃ πολλοὺς δικούς του ἀνθρώπους εἰς τὰς πλέον ἐπικαίρους θέσεις τῆς κρατικῆς μηχανῆς.

'Ο Βολκὼφ διαβλέπει καὶ ἄλλα τεκμήρια τῆς ἤδη ἀπολύτου καὶ ἀπολυταρχικῆς ἐξουσίας τοῦ Κροῦστσεφ εἰς τὰ ἀκόλουθα σημεῖα :

Εἶχε τὴν τόλμη νὰ ἐγκαινιάσῃ ἕνα τεράστιον πρόγραμμα ἀγροτικῆς φύσεως καὶ σχετικὸν ἰδίως μὲ τὰ δυσεπίλυτα προβλήματα τοῦ σίτου, καὶ δὲν φαίνεται διόλου νὰ ἐνοχλεῖται ἀπὸ τὸ γεγονός, ὅτι μέχρι σήμερα ἀπέτυχε εἰς τὸν σκοπὸν ποὺ εἶχε τάξει εἰς τὸν ἑαυτό του. Πρᾶγμα ποὺ φανερώνει ὅτι δὲν ἔχει νὰ δώσῃ λόγο σὲ κανένα καὶ ὅτι αἰσθάνεται ἀπόλυτος κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του. 'Απὸ τὴν ἄλλη πάλι πλευρὰ ἐπραγματοποίησε τὴν εἰς Βελιγράδιον ἐπίσκεψίν του μὲ τὴν πρόθεση νὰ παρασύρῃ μέσα σ' ἕνα κῦμα φιλοφρονήσεων τὸν Στρατάρχη Τίτο. Δὲν τὸ κατάφερε βεβαίως, ἀλλὰ καὶ οὔτε αἰσθάνθηκε ὑποχρεωμένος νὰ λογοδοτήσῃ ἐνώπιον τοῦ λαοῦ του διὰ

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Παρητήθησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, οἱ ἀστυφύλακες Κόκκιος Δημ., Δικαῖος 'Αργ., Καγλιμάνης Θεμ., Κουντάκης Θεμ., Ροβολῆς Γεώργ. καὶ Μπάκας Δημήτριος.

—Διεγράφη διὰ λόγους πειθαρχίας, ὁ ἀστυφύλαξ Γαζῆς Φίλιππος.

***

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΑΙ ΕΚΠΟΜΠΑΙ ΑΣΤΥΝ. ΠΟΛΕΩΝ

—'Η ἐκπομπὴ τῆς 'Αστυνομίας ἐπιβλήθηκε πιὰ καὶ ἀπέσπασε τὸ γενικὸ θαυμασμό, γιατὶ συνδιάζει γλυκὸ ραδιοφωνικὸ ρυθμό, ζωντανὰ λογοτεχνικὰ κείμενα καὶ πλούσιο μορφωτικὸ περιεχόμενο. Αὐτὴ ἡ εὐχάριστη διαπίστωση βγαίνει ἀπὸ τὰ ἀμέτρητα γράμματα ποὺ φτάνουν στὸ Γραφεῖο Πνευματικῆς 'Αγωγῆς τῆς Σχολῆς, ὕστερα ἀπὸ κάθε ἐκπομπή.

Ποικιλία, ρυθμός, ζωντάνια, ἀφθονία ὡραίων εἰκόνων, φθόγγων, συγκινήσεων καὶ πάνω ἀπὸ ὅλα διδακτικὰ παραδείγματα ἀπ' τὴ ζωή, εἶναι οἱ συντελεσταὶ τῆς μεγάλης ἐπιτυχίας τῆς ἀστυνομικῆς ἐκπομπῆς.

'Ἔτσι ὁ κόσμος τρέχει κάθε Τετάρτη τὴν ἴδια ὥρα κοντὰ στὰ ραδιόφωνα γιὰ νὰ χαρῇ αὐτὴν τὴν ἐκπομπή, νὰ πάρῃ ἀπ' αὐτὴν κουράγιο γιὰ τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς, νὰ πλημμυρίσῃ συγκινήσεις, νὰ διδαχθῇ καὶ νὰ διασκεδάσῃ...κι' ὕστερα νὰ κάνῃ τὰ πιὸ ἐνθουσιώδη σχόλια γιὰ τὴν 'Αστυνομία ὁλόκληρη. Παραθέτουμε στὴ συνέχεια ἕνα ἀκόμα γράμμα ἀκροατρίας μας ἀπὸ τὸ ψυχικό, ποὺ δείχνει καθαρὰ ποιὸ σπουδαῖο ἔργο ἐπιτελεῖται κάθε βδομάδα ἀπὸ τὴν ἐκπομπὴ τῆς 'Αστυνομίας:

«...Μόλις πρὸ 2 λεπτῶν ἐτελείωσε ἡ ἐκπομπή σας, τῆς ὁποίας εἶμαι τακτικὴ » ἀκροάτρια. Δὲν ξέρω γιατί, δὲν μπορῶ νὰ τὸ ἐξηγήσω πῶς μὲ τραβήξατε κοντά » σας καὶ μὲ κάνατε κάθε Τετάρτη βράδυ ν' ἀφήνω ὅλες μου τὶς ἀσχολίες καὶ νὰ » τρέχω κοντὰ στὸ ραδιόφωνό μου γιὰ νὰ καμαρώσω αὐτὰ τὰ θαυμάσια προγράμ- » ματά σας, ποὺναι τὸ ἕνα καλλίτερο ἀπὸ τὸ ἄλλο...Πρέπει νὰ ξέρετε πάντως πῶς μ' » ἔχει αἰχμαλωτίσει αὐτὴ ἡ ὑπέροχη ἐκπομπή σας.

«Στοὺς ἄνδρες αὐτοὺς ποὺ ὅλη τὴ μέρα καὶ τὴν νύκτα μένουν στοὺς δρόμους, » μέσα στὴ βροχὴ καὶ στὸ κρύο γιὰ νὰ προσέχουν καὶ νὰ φυλᾶνε τὰ πλήθη ποὺ πᾶνε » κι' ἔρχονται, ἄξιζαν πράγματι, ὄχι μόνον μισῆς ὥρας ἐκπομπή, ἀλλὰ πολλὰ-πολλὰ » περισσότερα πράγματα. Πολλὰ ἐπίσης ἄξιζαν καὶ γιὰ τοὺς δοκίμους τῶν 'Αστυ- » νομικῶν Σχολῶν ποὺναι μέσα κλεισμένοι γιὰ μᾶς...Πολὺ εὐγενική, ἀξιέπαινη καὶ » συγκινητικὴ ἡ ὅμορφη αὐτὴ προσπάθειά σας. Πρέπει νᾶσται, γι' αὐτό, βέβαιοι » πὼς κάθε βδομάδα οἱ ἀκροαταὶ καὶ οἱ ἀκροάτριές σας θ' αὐξάνωνται μὲ κατα-

---

τὴν μεταβολὴν αὐτὴν τῆς σοβιετικῆς πολιτικῆς ἀπέναντι τῆς Γιουγκοσλαυΐας. Τρίτον καὶ τελευταῖον παράδειγμα: 'Υπεδέχθη μὲ ἔξαλλη χαρὰ τὴν Διάσκεψη τῆς Γενεύης καὶ ἐξύμνησε μὲ διθυραμβικὰ λόγια τὸ πνεῦμα τῆς Γενεύης, ἀλλὰ δὲν τοῦ πέρασε κἂν ἀπὸ τὸ μυαλὸ ἡ ἰδέα ὅτι ὤφειλε νὰ δώσῃ κάποιαν ἐξήγησι—καὶ ἴσως κατὰ κάποιον τρόπο ν' ἀπολογηθῇ—σὲ ὡρισμένους ἀνθρώπους ἢ παράγοντας ὅταν ὁ Μολότωφ ἐτορπίλλισε, κατὰ τὴν δευτέραν διάσκεψη τῆς Γενεύης, ὅλα τὰ ψευδο-ἐπιτεύγματα—ἀπὸ ρωσικῆς πλευρᾶς—τῆς πρώτης...

» πληκτικὸ ρυθμό, καὶ πὼς εἶναι πολὺ κοντὰ ἐκείνη ἡ Τετάρτη ποὺ θὰ μᾶς ἑνώσῃ » ὅλους τοὺς Ἕλληνας στὸ ραδιοφωνικὸ ραντεβοῦ τῆς ἐκπομπῆς σας».

Χίλια συγχαρητήρια

Ρένα Παπαχριστοφύλλου

*

—Μὲ μοντέρνους ρυθμοὺς ἄνοιξε κι' ἔκλεισε ἡ ἐκπομπὴ τῆς 22-2-1956, κατὰ τὴν ὁποίαν μετεδόθησαν γλυκὰ τραγούδια, ἀνάμεσα σὲ μικρὲς ἐρωτικὲς ἱστοριοῦλες, σπάνιας λογοτεχνικῆς ὁμορφιᾶς.

Στὴν ἐκπομπὴ αὐτή, στὴν ὁποίαν τραγούδησε καὶ ὁ ἀστυφύλαξ τῆς Σχολῆς Μ. Φελώνης δημοτικὰ τραγούδια τοῦ Μωριᾶ, μεταδόθηκε διδακτικὸ ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ «Ἡμερολόγιο τῆς Ἀστυνομίας», γραμμένο ἀπὸ τὸν δόκ. ἀρχ/κα Σπῦρο Πηλό, μὲ τίτλο «Ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν, ἀκουέτω» καὶ μὲ ἀφηγητὴ τὸν καλλιτέχνη τῆς Πρόζας Τᾶσσο Γκούβα.

*

—Ἡ ἐκπομπὴ τῆς 29-2-1956, σὲ ἀντίθετο στύλ, γοήτεψε τοὺς ἀκροατάς της μὲ τὸν βελούδινο ρυθμό της, τὰ ρωμαντικὰ τραγούδια της καὶ τὶς μικρὲς λογοτεχνικὲς εἰκόνες της ἀπ' τὴ ζωή. Σ' αὐτὴ τραγούδησε πάλι δημοτικὰ τραγούδια τῆς Ρούμελης ὁ ἀστυφύλαξ τῆς Σχολῆς Μ. Φελώνης καὶ μεταθόθηκεν εὔθυμο ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ «Ἡμερολόγιο τῆς Ἀστυνομίας» γραμμένο ἀπὸ τὸν δοκ. ἀρχ/κα Χαράλαμπο Σταμάτη, μὲ τίτλο «εὔθυμο τετράωρο» καὶ μὲ ἀφηγητὴ τὸν Τᾶσσο Γκούβα. Ἔλαβαν ἐπίσης μέρος οἱ ἐκλεκτοὶ πρωταγωνισταὶ τοῦ Θεάτρου μας, δημοφιλεῖς καλλιτέχναι Κα Βερώνη, Κα Μπέττυ Μοσχονᾶ καὶ ὁ εὐγενικὸς φίλος τῆς Ἀστυνομίας Νῖκος Ρῖζος.

—(Κείμενα, ἐπιμέλεια, τεχνικὴ ἐπίβλεψις, ραδιοσκηνοθεσία: Τμήματος Πνευματικῆς Ἀγωγῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς. Τεχνικὴ βοήθεια: Γιάννη Πορετσάνου. Συμμετέχει πάντα ὁ καλλιτέχνης τῆς Πρόζας Τᾶσσος Γκούβας. Ἐπίσης ὁ ἐκλεκτὸς συνεργάτης τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ Ἐνόπλων Δυνάμεων Γιῶργος Ντούμας, εὐγενέστατα προσφερόμενος. Τὰ προγράμματα παρουσιάζει κάθε Τετάρτη ὁ ὑπέροχος κομφερασιὲ Μίμης Φραγκιουδάκης).

**

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Ἀξιότιμε κ. Διευθυντά μου,

Σᾶς στέλνω μὲ μεγάλη μου τιμὴ δυὸ ἔργα μου τὰ ὁποῖα ἂν σᾶς εἶναι ἀρεστὰ δύνασθε νὰ τὰ χρησιμοποιήσετε ὅπως σεῖς νομίζετε καλλίτερον κατὰ τὰς θείας ἡμέρας τοῦ «Εὐαγγελισμοῦ». Τὸ βιβλίον σας τὸ ὁποῖον εἶχα τὴν τιμὴ νὰ δ'αβάσω ἀφιερωμένο ἀπὸ τὸ πολύτιμο χέρι σας τὸ διάβασα, ἢ μᾶλλον τὸ ἐμελέτησα μὲ προσοχή. Ἐπίσης καὶ τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικά». Θὰ μοῦ ἐπιτρέψητε νὰ σᾶς ἐκφράσω τὸν θαυμασμό μου καὶ τὰ θερμά μου συγχαρητήρια γιὰ τὴν τόσον καλογραμμένη διδακτικὴ ὕλη των. Πῶς πορεῖ νὰ μὴ προοδεύσῃ ἕνα περιοδικὸ ὅταν τὸ ἀποτελοῦν πνεύματα σὰν καὶ Σᾶς, τοὺς ἐπιστήμονας καὶ λογοτέχνας ἀστυνομικοὺς καὶ ὅλους τοὺς ἄλλους ἀξιολόγους συνεργάτας σας. Εἶμαι συγκινημένη καὶ ὑπερήφανη γιατὶ μοῦ δίδεται ἡ εὐκαιρία νὰ καταλάβω κι' ἐγὼ μιὰ θεσούλα μέσα στὰ τέσα ἐκλεκτὰ πνεύματα. Κι' αὐτό, θὰ τὸ ὠφείλω σὲ Σᾶς ποὺ μὲ τὴν καλωσύνη σας καὶ τὴν κατανόησίν σας γιὰ μένα, μοῦ δώσατε ἕνα καλὸ μάθημα στὴν ζωή. Μὲ διδάξατε νὰ πιστεύω ὅτι ὑπάρχουν στὸν κόσμο ἄνθρωποι μὲ μεγάλη καρδιά.

Ὡς ἀντάλλαγμα, θὰ προσπαθήσω νὰ φανῶ ἀνταξία καὶ νὰ κερδίσω ἐπάξια τὴν συμπάθειά Σας, μὲ τὴν ἀγάπη καὶ τὸ ἐνδιαφέρον μου πρὸς Σᾶς, πρὸς τὴν ἐκπομπή σας εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ἔχω λείψη οὔτε μιὰ φορά, καὶ πρὸς τὸ Περιοδικόν Σας.

Μὲ τὴν ἐλπίδα τῆς πολυτίμου αὐτῆς συμπαραστάσεώς σας

Διατελῶ μεθ' ὑπολήψεως

Νίνα Γεωργίου

Κάθε Τετάρτη καὶ ὥραν 7,30 — 8 μ.μ. ὁ Κεντρικὸς Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων μεταδίδει τὴν ἡμίωρον καθοδηγητικὴν καὶ μουσικὴν ἐκπομπὴν τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων.

Ἡ ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἀπέσπασε τὸν γενικὸν θαυμασμὸν καὶ ἐπεβλήθη χάρις εἰς τὸ πλούσιον λογοτεχνικόν, μουσικὸν καὶ μορφωτικὸν περιεχόμενόν της.

Πρέπει νὰ τὴν παρακολουθῆτε ὅλοι καὶ θὰ πεισθῆτε περὶ τῆς ἀξίας καὶ ὠφελιμότητος αὐτῆς.